

»KAR ZAČNEM, TUDI DOKONČAM«

PODŽUPANA OBČINE HOČE-SLIVNICA
ANDREJA KAVAŠ IN BORIS PUST
ODKRITO O SEBI

4

PONOSNI NA SVOJO KULTURO

POČASTITEV KULTURNEGA PRAZNIKA V SLIVNICI
MINIL V ZNAMENJU SLOVENSKEGA JEZIKA

7

PRETEKLOST OHRANITI V KNJIGAH

DOLFE RAJTMAJER: »SPOMINI BREZ KNJIG
SE PORAZGUBIJO ŽE V ENI GENERACIJI«

42

Indijanci in kavbojci

➔ Dr. Marko Soršak, župan

Spoštovane občanke in spoštovani občani,

koledarska zima se zaključuje. Lahko pa bi rekli, da je bila letos le koledarska, saj je bila zima kot letni čas zelo medla. Zelo medlo pa je bilo tudi v državi oz. politična situacija na državnem nivoju. Imam občutek, da vsi govorijo, kako so sami dobri, vsi ostali pa nesposobni. Ker politična situacija vpliva na občine, pridobivanje sredstev in posledično zmožnost izvajanja projektov tudi v naših krajih, ne morem ostati ravnodušen. Moje mnenje je naslednje: na prvi pogled bi bile najboljše nove volitve, ampak bi le-te najverjetneje prinesle podoben rezultat. Torej bi se vrnil na današnjo točko in verjetno izgubili šest mesecev. Sem mnenja, da lahko 30-letno agonijo preseka le velika koalicija, torej, da se »indijanci« in »kavbojci« nehajo igrati drug proti drugemu, sedejo za mizo in se dogovorijo za presek svojih aktivnosti v naslednjih letih. Kjer pa ni doseženega kompromisa, pa je potrebno zadeve za štiri leta dati na stran in rešiti pomembne reforme.

Kot župan z zaskrbljenostjo spremljam razmere, ki nas močno spominjajo na politične krize minulega desetletja, in to le leto in pol po zadnjih državnoborskih volitvah. Politike, ki nosijo odgovornost za razrešitev nastalih razmer, pozivam, da vendarle strneje vrste in nemudoma zagotovijo normalno delovanje države na vseh nivojih.

Izteka se dosedanja finančna perspektiva črpanja evropskih sredstev, v občinah se intenzivno pripravljamo na novo perspektivo in pričakujemo, da bo prevladal razum, saj si ne moremo privoščiti mrtvega teka. V evropskih blagajnah je ostala polovica Sloveniji namenjenih sredstev. Nesprejemljivo je povečevanje tveganja, da bi ta ostala neizčrpana, kar je lahko realna posledica političnega pat položaja. Nova finančna perspektiva bo določila, v katere namene bodo evropska sredstva namenjena v prihodnje in pod kakšnimi pogoji. Prihodnji meseci bodo pomembno zaznamovali razvoj Slovenije v prihodnjih letih. In to ni čas, ko bi se lahko ukvarjali sami s seboj, ampak se moramo vsi skupaj osredotočiti na uveljavljanje naših zahtev in doseganje ciljev. V prejšnjem obdobju se je ob novih volitvah zamenjala tudi politika, posledično pogajalci oz. navodila pogajalcev, in zato smo dobili velik delež sredstev za tako imenovane »mehke vsebine«. Občina Hoče-Slivnica potrebuje sredstva za vodovod, kanalizacijo, ceste, kolesarske povezave, obnove šol, vrtcev, športne površine itn. Vse to je potrebno, da bomo lahko v prihodnosti koristili tudi »mehke vsebine«. Te »mehke vsebine« koristijo inštituti, univerze, raziskovalni centri in druge inštitucije, ki so večinoma locirane v prestolnici. Ne želim, da se to ponovno zgodi. Občina Hoče-Slivnica želi konkretna sredstva, za konkretne projekte.

Zato pozivam »indijance in kavbojce«, dogovorite se in vzpostavite zakonsko stanje na področju financiranja občank in občanov 212 občin v Sloveniji ter uredite sredstva za razvoj v perspektivi 2020-2027!

Ker se bližata dan žena in materinski dan, vsem ženam in materam iskrene čestitke ob praznikih.

ŽIVLJENJE V OBČINI

- 6 **RUS BI Z DVORCEM RAD ZASLUŽIL POL MILIJONA**
Žan Krivec
- 8 **NIKAKOR BREZ KULTURE**
Breda Germ
- 14 **ŠPORTNIKA LETA JUDOISTKA IN MOTOKROSIST**
Vanja Jus

11 / PRIČARALI ZIMO, SNEG, CARJE IN ...

NOVICE Z OBROKOV POHORJA

- 16 **ŽELJA PO NADALJEVANJU SODELOVANJA**
Metka Oberlajt
- 17 **KORONAVIRUS IN ADRIA Z NAJVEČ ZANIMANJA**
TD Hotinja vas
- 23 **TRETJINA VOZNIKOV PREHITRIH**
Stanko Rafolt

20 / ŠE VEDNO JE HOČAN...

KULTURA, ŠPORT IN DRUŽBENA DEJAVNOST

- 26 **Z DRŽAVNEGA PRVENSTVA S 13 MEDALJAMI**
Mario Rudl
- 30 **MAGNA SE JE PRIKLJUČILA GASILCEM**
Boštjan Frangež
- 31 **KO DVIGNEŠ ME ...**
Majda Strašek Januš

32 / ZASKRBLJENI ZA ČEBELE

VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

- 36 **KNJIŽNICA? ZATOČIŠČE V DIGITALNEM SVETU**
Jožica Korpar
- 37 **PRAVILNA IZBIRA VREDNOT ZA VZGOJO OTROKA**
Mateja Štiglic
- 37 **ZA EN DAN UČITELJ**
Vid Rakuša

35 / KULTURNI DAN MALO DRUGAČE

ZANIMALO VAS BO

- 40 **PLACEBO STE VI!**
Mojca Rakovič
- 44 **ZA PREBUJANJE MLADOSTI**
Iva Ule
- 46 **SLOVO OČETA »POKAJADE«**
Umrli je prvi predsednik Krajevne skupnosti
Reka-Pohorje Slavko Ertl

38 / DOM V PUNATU ODPIRA VRATA

»Kar začnem, tudi dokončam«

Podžupana Občine Hoče-Slivnica Andreja Kavaš in Boris Pust o sebi, nalogah in projektih v tem mandatu

Naša občina ima dva neprofesionalna podžupana, Andrejo Kavaš in Borisa Pusta; Andrejo smo predstavili že pred leti, ko je postala podžupanja, vendar smo se odločili, da kljub temu obema postavimo skupna vprašanja. Prijazno sta se odzvala in sta z veseljem razkrila občanom svoja razmišljanja. Za njune odgovore se jima v imenu bralcev iskreno zahvaljujem.

Kako bi se predstavila vsem tistim, ki vas ne poznajo?

Andreja Kavaš: »Po naravi vesela, nasmejana oseba, ki jo zanimajo različne smeri delovanja. Sem magistra inženirka logistike, profesionalna fotografinja, prostovoljka, motoristka, rada planinarim in odkrivam kraje, kjer še nisem bila. Rada imam razgibano življenje.«

Boris Pust: »Rodil sem se leta 1976 v Mariboru, mami Mariji in očetu Janezu Pustu. V družini smo bili trije otroci, poleg mene še sestra Renata in brat Friderik. Osnovno šolo sem obiskoval in zaključil v Hočah. Šolanje sem nadaljeval na Srednji elektro in računalniški šoli v Mariboru, kjer sem pridobil izobrazbo elektro-tehnik. Med časom študija sem opravljal študentsko delo v podjetju DHL, kjer sem se kasneje tudi zaposlil. Leta 2001 sem se zaposlil na Slovenskih železnicah kot pomočnik strojevodje. Od leta 2006 opravljam delo strojevodje. Ob delu sem doštudiral na Višji prometni šoli v Mariboru in pridobil naziv tehnolog prometa. Med leti 2009 in 2013 sem bil sindikalno dejaven v SSSLO Maribor, kot zagovornik za pravice delavcev in prometno-tehnično komisijo. Kot član odbora za čezmejni promet med Slovenijo in Avstrijo na srečanjih sindikalnih predstavnikov tudi prevajam.

V zasebnem življenju mi veliko pomenita družina in šport. Sem oče dvoletnega sina, vsa leta pa se rekreativno ukvarjam z igranjem nogometa in odbojke. Politične izkušnje sem pridobil predvsem pri delu v Občinskem svetu Občine Hoče-Slivnica, kjer poteka moj drugi mandat. Mesto podžupana opravljam nepoklicno.«

Vsakdo ima svoje korenine: od kod izvirajo vaše?

Andreja Kavaš: »Ena stran starih staršev prihaja iz okolice Ptuja in Haloz, druga pa iz Prlekije. Oče je odraščal v Miklavžu, mama v Rogozi, kjer sem odraščala tudi sama.«

Boris Pust: »Oče je iz Razvanja, mama iz Hoč, natančneje iz Pivole. Pa vendar, spoštovati očeta in mater pomeni spoštovati svoje korenine: navade in tradicije, ki veljajo v tvoji družini, v tvojem domu, v tvojem kraju, v tvoji domovini – tako v kulturi kot tudi v religiji. Zase lahko rečem, da je bila družina, v kateri sem odraščal, tista, ki mi je dala prvo vzgojo. Družina je bila tista, kjer sem čutil, da sem sprejet z ljubeznijo in da sem del te družbe. Čutil sem ljubezen staršev, brata in sestre ter strica in tete. Brez te pomoči v mladih letih bi kasneje lahko kar hitro zapadel egoizmu in individualizmu. Družina je tista, ki mi je pomagala, da sem lahko odkrival lepoto stvarstva in vse tisto, kar je pomembno za razvoj otroka. To je bila podlaga za mojo duhovno rast v življenju tudi kasneje.«

Se vama zdi, da domače okolje zaznamuje človeka za vse življenje?

Andreja Kavaš: »Seveda. Na človeka vplivajo vsi dejavniki, kar pa se najbolj zakorenini v otroštvu in mladosti, ko najstnik išče nove idole. Menim, da je naše okolje odlično za vzgajanje družine, da so vrednote, ki jih nudi, močne in ponosne, kar se tudi vidi v naših delih v prihodnosti.«

Boris Pust: »Rekel bi, da ja. Poleg družine in šole je prav tvoje okolje tisto področje, kjer dobiš prve izkušnje in se naučiš, kako je treba živeti v družbi in kako se je treba obnašati in spoštovati druge. Vse to se zdi naravno in samo po sebi umevno. A je žal po svetu toliko otrok, ki niso deležni te osnovne danosti (tako družine kot zdravega okolja), kar jih potem zaznamuje za vse življenje. Prav zaradi tega se kot podžupan trudim zavzeti za izboljšavo položaja socialno najbolj šibkih skupin z dodatnimi vrstami storitev, kot so: pomoč pri štipendiranju nadarjenih; povečanje pomoči ob rojstvu otrok; zagotovitev socialnih stanovanj; izgradnja doma in oskrba za starejše občane; izgradnja in obnova stanovanj za mlade družine ter finančna pomoč le-tem. Predvsem strdim k temu, da Občina Hoče-Slivnica ostane varna in občanom prijazna občina.«

Sta našla v življenju poklic, ki vaju osrečuje in zadovoljuje?

Andreja Kavaš: »Kam nas bo pot življenja zanesla, ne vemo. Sem odprte narave za nove projekte in izzive. Seveda pa obstajajo stalnice, ki nas spremljajo celo življenje in nas oblikujejo. Ob vseh drugih aktivnostih, ki jih rada počnem, zase lahko rečem, da je to področje fotografija, za katero se je zanimanje pojavilo že v zgodnji mladosti, in ob preizkušanju ostalih ustvarjalnih tehnik obstalo z mano do danes.«

Boris Pust: »Da, opravljam poklic, ki me osrečuje. Sem strojevodja. Že kot otrok sem se rad igral z vlakci, sestavljal železnico in sanjal, kako vozim in upravljam vlak. Še logistike sem se po otroško lotil in skrbel, da vlaki med seboj ne trčijo

in pripeljejo na postajo pravočasno. Ko se mi je v odrasli dobi ponudila možnost opravljanja poklica na Slovenskih železnicah, sem seveda takoj zagrabil. Vsaka pot se začne s prvim, majhnim, a odločnim korakom. Vsaka. Ne poznam poti, ki bi se začela drugače. In vsaka pot gradi svoje potovanje skozi čas in preizkušnje iz tega prvega koraka, ki se zgodi, ko se stvari zložijo skupaj v pravem zaporedju. Prvi korak. In danes, sedim v vlaku in uživam v potovanju, vedno sedim s pogledom naprej. Kajti tisti prvi korak me pelje v prihodnost in mi nekje v ozadju šepeta, da moram še veliko doživeti, da me čaka še mnogo preizkušenj in da lahko še veliko postorim. In zdaj res lahko. Ta pot me je pripeljala tudi do funkcije podžupana. Vedno poskušam početi le stvari, ki me veselijo, stvari, v katerih sem uspešen, in predvsem stvari, ki so usmerjene v boljšo prihodnost, tako zame kot širšo družbo. Verjamem, da je le tako uspešnost vzajemna in zagotovljena.«

Kakšna je bila vajina pot do funkcije podžupanov?

Andreja Kavaš: »Za to priložnost se lahko zahvalim našemu županu dr. Marku Soršaku, ki je v meni prepoznal potencial in imel dobro vero v sodelovanje.«

Boris Pust: »Moja politična pot se je začela leta 2014 na lokalnih volitvah, kjer sem kandidiral na listi Znamo. Zmoremo! Marko Soršak. Od leta 2014 opravljam funkcijo občinskega svetnika in člana krajevne skupnosti Hoče. Župan mi je v lanskem letu ponudil in zaupal mesto podžupana, ki sem ga z veseljem sprejel.«

Vsak ima na občini svoje poslanstvo; na katera področja sta usmerjena in kako uspevata uresničevati zadane naloge?

Andreja Kavaš: »Usmerjena sem na negospodarske dejavnosti, od večjih projektov na izgradnjo vrtca v tem letu, in v protokolarne zadeve, po dogovoru z županom. Za področja, ki se pojavljajo sprti, pa se dogovarjamo interno.«

Boris Pust: »Pokrivam področje okolje in prostor ter komunale. Zraven članstva v občinskem svetu in v krajevni skupnosti sem predsednik odbora za okolje in prostor, predsednik komisije za štipendiranje ter član Sveta zavoda OŠ Dušana Flisa. Vezano na prioritete občine pa opravljam tudi druge zadolžitve po navodilih župana. Zadane naloge opravljam z vso mero odgovornosti in spoštovanja. Kar začnem, tudi dokončam. Med tem pa: preučim proračun; primerjam programe, ponudbe in razmerja cen; se udeležujem lokalnih srečanj; poslušam občanke in občane (tudi nasprotna mnenja) ... In le na ta način uspešno izpeljem zadane naloge.«

Imata vsak svojo »prioriteto«, za katero si zelo želita, da bi se uresničila v vajinem mandatnem obdobju?

Andreja Kavaš: »Prioritetna lista je zelo dobro vzpostavljena v okviru proračuna, zato je prioriteta, da se stvari, ki smo si jih svetniki zadali, da se izvedejo v mandatnem obdobju, tudi uresničijo.«

Boris Pust: »Imam več prioritet. Zaenkrat se predvsem ukvarjam z izpeljavo kanalizacije v Sp. Hočah, Čreti, Radizelu in Hotinji vasi, ki naj bi bila zaključena do leta 2021. Ker se zavedam problema z vodovodom v naši občini, veliko časa posvetim tudi temu področju in se trudim z ekipo najti pravočasne, a dolgoročne rešitve.

Če pa bi izbiral prioriteto po svoji duši v svojem mandatnem obdobju, bi pa to vsekakor bila povezovalna pešpot: Sp. Hoče – Botanični vrt – Pohorski dvor.«

Ta neprofesionalna funkcija vama vzame tudi veliko časa, posebej še v času letnih zborov, ko spoznavata delo različnih društev. Kako se počutita na teh srečanjih?

Andreja Kavaš: »Jaz odlično. Seveda je zasluga tudi na strani društev, za katere menim, da so me dobro sprejela in se z veseljem družim z njihovimi posamezniki, v kolikor mi to čas dopušča.«

Boris Pust: »Delovanje naših društev izjemno cenim. Ne znam in nočem si predstavljati delovanja občine brez njih. So zelo pomemben faktor pri oblikovanju in soustvarjanju našega okolja. Prav in nujno je, da se takšnih srečanj udeležujem in ob tem se dobro počutim. Kako to usklajujem še s poklicem in družino? Pomembno mi je, da imam dneve organizirane. Če tega ni, se pojavi v glavi čista zmešnjava. Sem tiste vrste človek, ki skoraj vedno najde čas za stvari, ki so mi pomembne. Na koncu dneva je vse le stvar prioritete. Tu ne pozabim nase, niti na ljudi okrog sebe. Vsi imamo v dnevu na razpolago 24 ur, od nas je odvisno, kako si dan zapolnimo in razporedimo. Seveda, težko je vse popolnoma razmejiti, na nek način se funkcija podžupana, poklic in dom tudi prepletajo. Vloge, ki jih nosim, so različne, jaz pa en sam. A nisem. V tem je bistvo. Delo in naloge si razdelimo. Tako doma, v službi in na občini. Zato popolna ločnica tu ne obstaja. Pridejo težave ali teme, ki se me dotaknejo bolj, druge manj. Pogovor in dobro uigrana ekipa je zame edina rešitev. Ekipa župana Marka Soršaka to prav gotovo je.«

Kaj pravita – smo občina prijaznih ljudi?

Andreja Kavaš: »V občini imamo več kot 60 društev, kar pove, da kljub hitremu tempu današnjega časa, kjer vse strmi k neosebni odnosu, še vedno najdemo čas drug za drugega, za prijazno besedo in druženje. Ob društvih, ki skrbijo za to, so še naše krajevne skupnosti in VeGeC, ki skrbijo, da v naši občini ne manjka dobre volje in raznorodnih aktivnosti. Tako da lahko trdim, da smo občina prijaznih ljudi.«

Boris Pust: »Da. O tem sem pripravljen. A verjamem, da smo vedno lahko še boljši. Zato moramo najprej ugotoviti, kaj ljudje potrebujejo ter kaj skupnost zmore in želi. Pri teh ugotovitvah pa imajo zraven nas pomembno vlogo še širok spekter služb, ustanov, organizacij, društev ter vključenost vseh krajanov. Glede na ugotovitve se nato oblikuje razvojna strategija, ki se nanaša na različne vidike življenja skupnosti, na primer na stavbne in druge površine, prevoz, bivališča, socialno vključenost, družabno življenje, komuniciranje, informiranje ...

➔ Majda Strašek Januš
📷 Iz osebne arhiva

Rus bi z dvorcem rad zaslužil pol milijona

Iz nekoč reprezentativnega dvorca so ukradli vse, kar se je odnesti dalo, tudi marmornati kamin, a za lastnika Aleksandra Komolova njegova cena ne pada, ampak raste – za dvorec, ki ga je kupil za 180 tisočakov, sedaj zahteva 700 tisoč evrov

Moje razmišljanje se začne ob pogledu na razpadajočo zgradbo nekoč reprezentativnega dvorca Slivnica, po besedah Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije, enega najpomembnejših spomenikov grajske arhitekture 19. stoletja na Slovenskem. Dvorec, ki v svoji patini, poraščeni s trnjem, govori zgodbe preteklih stoletij, je v preteklosti menjal veliko lastnikov. V prejšnjem in začetku tega stoletja ga je imela v lasti država, natančneje Ministrstvo za šolstvo in šport.

Kako dober gospodar je država, nas ne bi smelo presenetiti. Slivnica namreč ni edini primer, ko je popolnoma zanemarila svoje imetje in ga prepustila v milost in nemilost zobu časa, vremenskim razmeram in vandalom. Del naše kulturne dediščine so tako nekulturno obsodili na propad.

Pa sem le presenečen ... Še toliko bolj žalostno, ker gre za spomenik zgodovinskega in estetskega pomena. Enako usodo vendar doživlja grad Viltuš v občini Selnica ob Dravi, ki je skupaj s Slivnico ter gradom Fala v eni točki zgodovine imel skupnega lastnika.

Pa sem le presenečen ... Ko pogledam fotografije zanemarjene, požgane in izropane notranjosti. Iz slavnostne dvorane je na primer izginil celo marmorni kamin neprecenljive vrednosti – pa so samo skomignili z rameni.

Dvorec je bil zadnjič obnovljen z javnimi sredstvi v 80-ih letih prejšnjega stoletja. Zavod za varstvo kulturne dediščine v poročilu iz leta 2015 navaja zastrašujoče stanje, med drugim omenja preperevanje zunanjih in notranjih ometov in opeke, ki so posledica zamakanja meteorne vode. Še večjo nevarnost za objekt pa predstavlja vdiranje meteorne vode z zgornje strani, na mestih, kjer je strešna kritina poškodovana ali je del celo manjka. Les strešne konstrukcije je na teh mestih popolnoma preperel, nekaterim nosilnim tramovom manjkajo kar celi deli ...

Takšno je bilo stanje pred petimi leti. Po številnih inšpekcijskih nadzorih, opominih in sporočilih s strani Zavoda se država ni odzvala niti z ustreznimi ukrepi niti s preprostim odgovorom. Od takrat je dvorec kupil zasebnik, podjetje Grad Burg, d. o. o. Družba je bila ustanovljena z namenom nakupa dvorca, kot dejavnost pa je navedeno restavriranje. Njen direktor, Rus Aleksandr Komolov, ima bojda za sabo že več takšnih projektov, torej tudi izkušnje z obnovo in revitalizacijo starih dvorcev. Smatralo bi se, da ve, kaj dela, in da ceni tovrstno dediščino.

Realnost pa je drugačna. Zaradi nevdrževanja spomenika je prejel že več kazni, ki jih je sicer poravnal, nekoliko uredil okolico,

a to je žal vse, kar je naredil. Ker kontakta z lastnikom ni mogoče vzpostaviti, bom navedel razlog, ki ga je moč zbrskati iz drugih medijev, namreč, da se mu je zalomilo pri finančah. Njegov prvotni načrt naj bi sicer bil preureditev dvorca v hotel.

Kriva pa nista samo država in Rus, ampak tudi tisti, ki so brezvestno ropali in vandalizirali spomenik. Notranjost je namreč povsem izropana, uničena in požgana.

Vrednost pa zaradi propadanja pada – leta 2011 je bila še na javnem razpisu prodaje nepremičnine vrednost ocenjena na dobrih 500 tisoč evrov, Aleksandr Komolov je leta 2016 grad kupil za pičlih 180 tisočakov. Danes bi sicer želel zanjo 700 tisoč evrov, vprašanje pa je, kdo ga bo kupil za tako zajetno vsoto denarja ... Vrednost pada – a stroški obnove rastejo iz leta v leto. Bolj kot dvorec propada, težje bo najti investitorja, ki bo pripravljen vložiti zdaj že ocenjenih dobrih dvanajst milijonov evrov za obnovo in revitalizacijo.

Le kaj bi bilo, če bi ministrstvo dvorec ponudilo Občini Hoče-Slivnica? Kakšna zgodba bi nastala iz te ruševine pod lastništvom občine, ki zdaj lahko le od strani opazuje in čaka, kakšno usodo bo objektu namenila prihodnost.

Nujno bi se morali zavedati, da imamo v naši neposredni okolici čudovite srednjeveške dvorce, ki – namesto da bi jih koristno uporabili za namene kulture, šolstva ali zdravstva – neslavno propadajo in nehote pričajo o malomarnosti lastnikov, hkrati pa mečejo slabo luč tudi na sam kraj. Če se pošalim, v resnici takšni zapuščeni dvorci svojih pet minut slave uživajo le enkrat letno. Za noč čarovnic, ko ustvarijo popolno kuliso čarovniške mistike. Vsaj tisti večer je tudi dvorec deležen nekaj pozornosti, nekaj fotografskih objektivov, ki želijo ujeti popolno podobo mračne čarovniške noči.

Zakaj ne bi v te kraje zataval še kdaj kak turist? Si ogledal krasen obnovljen dvorec v Slivnici ... Zakaj mladoporočenca ne bi izkoristila romantične scene dvorca za svoje poročne fotografije? Koga ne bi privabil grajski penzion, stoječ na obronkih zelenega Pohorja? Kako lepo bi se bilo povzpeti na stolp in uživati v razgledu. Vse to bi se lahko zgodilo, a bolj kot vse se mi postavlja eno vprašanje: »Bo dvorec v Slivnici ostal le še kot ena izmed srednjeveških razvalin?«

➡ Žan Krivec

Ponosni na svojo kulturo

Počastitev kulturnega praznika v Slivnici minil v znamenju slovenskega jezika

Slovenski kulturni praznik so tudi v letošnjem letu počastili s kulturno prireditvijo na predvečer praznika – v petek, 7. februarja. Nastopili so mešani pevski zbor DU Slivnica, ki je zapel nekaj melodij Prešernovih pesmi, in dramska skupina učenk in učencev Osnovne šole Franca Lešnika Vuka Slivnica.

Prireditve je povezovalo sporočilo, da je kultura ena najpomembnejših identitetnih značilnosti našega naroda. V njej pa ima posebno mesto naš, slovenski jezik. Slovenski narod se je kot narod med drugimi narodi začel pojavljati prav s svojim jezikom. Še posebno s prvimi tiskanimi knjigami v slovenskem jeziku, ki jih je sredi 16. stoletja napisal Primož Trubar. Temu je sledil nadaljnji razvoj slovenskega knjižnega jezika in izdajanje slovenskih knjig in prevajanje drugih pomembnih knjig (Biblije) v slovenski jezik. V 19. stoletju se je slovenski narod med razvite in uveljavljene narode zopet uvrstil s svojim jezikom, natančneje s poezijo dr. Franceta Prešerna. Ta poezija je v svojem narodu budila in krepila narodno zavest, ponos in okrepila prizadevanja ter delovanje za nadaljnje osamosvajanje naroda. Še naprej se je narod krepil, potrjeval in uveljavljal predvsem in v večini z jezikovno kulturo oziroma umetnostjo. Drugih konstitutivnih sestavin, kot so lastno gospodarstvo, osamosvojitve, politična organiziranost in suverenost, še ni razvil ozirom ni dosegel. Krepile so se le želje in hrepenenja po samostojnosti in suverenosti.

S kulturo in (zopet) jezikom in jezikovno umetnostjo se je naš narod napajal in krepil tudi med narodnoosvobodilno borbo v času druge svetovne vojne. Tudi v takratnih težkih razmerah je v partizanskih enotah, zlasti na osvobojenem ozemlju, bila bogata kulturna dejavnost. Izhajal je partizanski tisk z domoljubno, osvobodilno in borbena tematiko. Nastalo je partizansko pesništvo, prepojeno s tenkočutno človečnostjo, s sočutjem do soljudi, z borbenim zanosom in čustvi hrabrosti. Delovale so šole in nastalo je veliko glasbenih del zborovske in drugih vrst glasbe. Tega duhovnega bogastva, mobilizacijske moči in vloge kulture se je naš narod takrat močno zavedal. Zato je še pred koncem druge svetovne vojne na slovenskih tleh, 28. januarja 1945, predsedstvo SNOS sprejelo »Odlok o proglasitvi dneva Prešernove smrti za kulturni praznik slovenskega naroda«. To ni le počastitev spomina pesniku Prešernu, temveč poseben izraz narodovega zavedanja vrednosti, moči in pomena lastne kulture za obstoj, nadaljnji razvoj in uveljavitev.

Danes smo ponosni na bogato, dragoceno kulturno zakladnico, na ustvarjanje novih dosežkov in razvejane kulturne dejavnosti.

Slovenska kultura danes ni zaprta le v narodnostni okvir, ampak je miselno in duhovno odprta in z mnogimi dosežki na svetovni ravni. Ob tem se pa moramo zavedati, da se je za kulturo, njen obstoj in razvoj tudi danes potrebno truditi, tudi boriti. Tudi danes se pojavljajo različna nihanja in močni nagibi k upoštevanju in spoštovanju le tujega, saj – da je domače le za domače domača dvorišča in veselice! Na takšne pojave se je potrebno odzvati z doslednim spoštovanjem lastne kulture in s še bolj zavzetim in zagnanim kulturnim delovanjem in ustvarjanjem novih kulturnih dosežkov. Kultura in materni jezik, ki je najdragocenejša sestavina kulture, je tudi sredstvo za ustvarjanje in izražanje različnih, ne samo kulturnih, ampak tudi znanstvenih misli in stvaritev. Zato mora jezik poleg svoje osnovne, vsakdanje pogovorne, sporazumevalne funkcije razviti in ohraniti tudi vzgojno-izobraževalno, strokovno, znanstveno, umetniško, politično, državniško, skratka svojo celovito univerzalno funkcijo. Za to mora skrbeti tudi država in zagotavljati pogoje za ohranitev, razvoj in krepitev materne jezika svojega naroda.

Kulturni narod je tisti, ki se zaveda svoje biti, spoštuje in ceni, ohranja in neguje svoje korenine, ohranja svojo kulturo kot kulturno-zgodovinsko in sedanjo živo zakladnico. V kulturi se prepletajo odprtost uma, ustvarjalni zanos, kritičnost misli, samokritičnost, samospoštovanje, strpnost in odprtost do drugačnosti. Kultura je živ pojav. Ustvarjamo jo na najširši osnovni ravni z razvitimi ljubiteljskimi kulturnimi dejavnostmi, na naslednjih, višjih ravneh ustvarjanja na vseh področjih. Dosežki kulture v najširšem pomenu in obsegu so temelj našega (in vsakega) naroda, našega narodnega obstoja in obstajanja, so vir duhovne moči, novih idej in navdihov nam in našim novim rodovom.

Okvir tem sporočilom prireditve je ustvaril pevski zbor, z iskrivimi mislimi pa so jih popestrili mladi ustvarjalci kulture – učenske in učenci dramske skupine z Osnovne šole Slivnica, ki so pod mentorstvom učiteljic Karmen Jezernik in Doroteje Renčelj, po besedilu Karmen Jezernik, izvedli zanimivo igro. Predstavili so razvoj poeta od njegovih začetnih verzov do umetelno povezanih, lepo tekočih verzov. Z izvedbo so med obiskovalce raztresli tudi dobro voljo in smeh.

Bodimo ponosni na svojo kulturo. Zavedajmo se, da kdor sam sebe prezira, podcenjuje, le tuje ceni, povečuje, se tujemu ponižuje, tega tujec ne bo cenil, ne spoštoval.

➡ Dr. Martin Kramar

Nikakor brez kulture

V Hočah kulturni praznik počastili z Zdravljico v hrvaščini, nemščini, angleščini, ruščini in francoščini - ampak še vedno je najlepša v slovenščini

Slovenski kulturni praznik je poseben praznik, saj takrat veliko razmišljamo o kulturi v vseh oblikah in povsod okoli nas. Tudi sama sem razmišljala in sklanjala: kultura, kulture, kulturi, kulturo, pri kulturi, s kulturo – vendar nikakor brez kulture. Seveda je to tudi čas, ko še posebej razmišljamo o Francetu Prešernu in o njegovi poeziji. In tako je Kulturno-umetniško društvo Hoče pripravilo proslavo ob slovenskem kulturnem prazniku s pridihom kulturnega in hkrati počastilo spomin na Franceta Prešerna. V goste smo povabili učence Osnovne šole Dušana Flisa Hoče in Glasbene šole Antona Martina Slomška iz Maribora.

Mladinski pevski zbor Osnovne šole Dušana Flisa je z zanosom zapel Zdravljico, učenci pa so razmišljali o njeni vsebini in slovenskih ljudskih pesmih, ki so jih naše babice ohranile do danes brez računalnikov. Danes vse stare ljudske pesmi najdemo na spletu, zapeti pa jih znajo le redki. In mladinski zbor pod vodstvom Maje Paulič jih zna. Res lepo so zapeli Ena ptička priletela in s pesmijo obarvali praznični večer.

Tudi Prešeren je obarval naš jezik in ga ponesel v svet. Njegovo Zdravljico poznajo povsod po svetu. Pija, Nina, Tija, Ana Marija in Gala so jo recitirale v hrvaščini, nemščini, angleščini, ruščini in francoščini. Ampak še vedno jo je najlepše slišati v slovenščini. Naša himna je nekaj posebnega, saj ima sporočilo za ves svet, da bi vsi ljudje sveta živeli v miru in prijateljstvu. Tudi zato je naš jezik nekaj posebnega, še posebej lepo zveni v pesmi. In zbor je ubrano zapel pesem Ne orji ne sejaj. Učenke so prinesle na oder slovensko zastavo in razložile, da je zgoraj bela barva, ki predstavlja svetlo sonce, potem je modra, ki predstavlja modro nebo in spodaj je rdeča, ki predstavlja naša tla – zemljo. Tako vedo, kako jo obesiti na hišo ob slovenskem prazniku. Zbor zapoje pesem Ča to ..., Alina in Simon pa zaigrata na violino in klarinet. Mladi razmišljajo, da je naša kultura tudi zastava, himna, slovenske pesmi in Zdravljica, ki se začne s prijatelji. Svoj nastop so mladi zaključili z željo, da ostanemo prijatelji. Prisotni v dvorani so z bučnim ploskanjem pozdravili prisrčen in poučen nastop učencev pod mentorstvom Sonje Obaha.

Simpatična Urška Pliberšek, ki je povezovala program proslave, je razložila, kako je nastala Zdravljica. Prešeren jo je leta 1844 napisal kot napitnico, ki bi slavila trto in vino. Vendar je pesem veliko več, saj slavi prijateljstvo, svobodo in nagovarja spoštovanje med ljudmi. Njena sedma kitica je slovenska himna. Kaj bi na to rekel Prešeren, lahko samo ugibamo ... Kako pa je gledal na svojo poezijo, je zapisal v sedmi Gazeli. Urška jo je recitirala:

*Kdor jih bere, vsak drugače pesmi moje sodi:
eden hvali in spet drugi vpije: »Fej te bodi!«
Ta veli mi: poj sonete; oni: poj balade;
tretji bil bi bolj prijatelj Pindarovi odi.
Bo prijeten morebiti temu glas gazelic;
oni bo pa rekel: kaj za Vodnikom ne hodi?
Razuzdanim bodo moje pesmi prenedolžne,
al' terc'jalke poreko, da jih je vdihnil zlodi.
Jaz pa tebi sami, draga, želel sem dopasti,
drugih nisem vprašal, kaj se njim po glavi blodi.*

Proslave so se udeležili povabljeni: Andreja Kavaš, podžupanja Občine Hoče-Slivnica, Alojz Velički, ravnatelj Osnovne šole Dušana Flisa Hoče, občinski svetniki, predstavniki krajevnih skupnosti in društev, ki delujejo v naši občini, in Urška je vse prav lepo pozdravila.

Posebej je pozdravila Aleša Megliča, predsednika Kulturno-umetniškega društva Hoče, ki je organiziral Prešernovo proslavo, in ga povabila, da nagovori prisotne. Razmišljal je o pomenu kulture in Prešerna kot nosilca praznika. Prešern je za Slovence opravil veliko zgodovinsko dejanje. Slovenski jezik je kultiviral s poezijo v času, ko Slovenci še nismo imeli nobenih pravic priznanega naroda. V zgodovini smo se Slovenci oklepali kulture, ki je bila vedno vir naše samobitnosti in nas je ohranila kot narod. Prav zato si France Prešeren zasluži, da praznik nosi njegovo ime. Ob koncu se je zahvalil nastopajočim, ki so se poklonili prazniku kulture.

Oder je ponovno pripadel mladim. Tokrat so zaigrali mladi pianisti Glasbene šole Antona Martina Slomška iz Maribora. Balado je na klavirju zaigral Nino Gerenčer, učenec 2. razreda pod mentorstvom Marije Sedej. Z violino in Rusko fantazijo je navdušila Alina Tajhman, učenka 4. razreda, ki jo je na klavirju spremljal Predrag Bjelajac. Tobija Jakolič, učenec 5. razreda, se je predstavil z Arijo na saksofonu ob klavirski spremljavi Marije Sedej. In za konec je Tia Meglič prešerno zaigrala na klavir. Njihov odlični nastop je občinstvo toplo sprejelo in pozdravilo.

Medtem ko so se na odru zvrstili pevci mešanega pevskega zbora KUD Hoče, je Urška predstavila del Prešernove Glose:

*Lani je slepar starino še prodajal,
nosil škatle, meril platno, trak na vatle,
letos kupi si graščino.
Naj gre pevec v daljno Kino,
še naprej se pot mu kaže,
naj si s tinto prste maeže,
naj ljubezen si obeta vneti lepega dekaleta,
pevcu vedno sreča laže.
Vendar peti on ne jenja;
grab'te d'narje vkup gotove, kupovajte si gradove,
v njih živite brez trpljenja!
Koder se nebo razpenja,
grad je pevca brez vratarja,
v njem zlatnina čista zarja, srebrenina rose trave,
s tem posestvom brez težave on živi,
umrje brez d'narja.*

Pevci so pod vodstvom zborovodkinje Saše Aberšek Košar ubrano zapeli: narodno pesem Da bi biva liepa ura in Ipavčevo Leži polje ravno.

V prostrane pohorske gozdove so prisotne v dvorani z zvoki lovskih rogov popeljali Pohorski rogisti pod vodstvom Mojce Zupan Meglič.

Obetavna mlada baletna plesalca Pia Beranič in Žan Alimanovič sta največjemu slovenskemu pesniku posvetila poseben nastop. Odplesala sta vsak v svojem stilu: Pia z elegantnim klasičnim baletom v enkratnem modrem oblačilu, Žan pa z modernim, rahlo »odštekanim« baletom, kakršno je bilo tudi njegovo oblačilo. Nagrajena sta bila z navdušenim aplavzom.

Ob zaključku se je Urška zahvalila nastopajočim, ki negujejo ljubezen do kulturnega ustvarjanja, in vsem v dvorani, ki s svojo prisotnostjo vedno znova dajo novo energijo za nadaljnje ustvarjanje.

Prireditev se je začela z Zdravljico in se je z njo tudi zaključila. Urška je s kozarcem rujnega vinca nazdravila:

*Nazadnje še, prijat'li,
kozarce zase vzdignimo,
ki smo zato se zbrat'li,
ker dobro v srcu mislimo.
Dokaj dni naj živi Bog,
kar nas dobrih je ljudi!*

Tako smo razmišljali o kulturi vsi, ki smo se zbrali v dvorani Kulturnega doma v Hočah na proslavi ob slovenskem kulturnem prazniku. Nastopajoči z navdihom Franceta Prešerna o lepoti besede in glasbe, predstavljene občinstvu, ki je prijazno in s hvaležnostjo pozdravilo vsakega posebej.

➡ Breda Germ
📍 Andreja Kavaš

Imeti svoj jezik je privilegij

V duhu praznika se je tudi na Pohorski tržnici že od jutra slišala samo slovenska glasba

Kaj nam pomeni slovenska beseda v današnjem svetu? V globalizirani družbi? V svetu, kjer digitalni sistem temelji na angleškem jeziku, kruh služimo v Avstriji ali še dlje in oblačila naročamo iz Kitajske. Ali je sploh še pomembno, da znamo pravilno izgovarjati in pisati materni jezik? Zdaj bolj kot kadarkoli ... Imeti svoj jezik je privilegij, ki ga nima vsak narod. Nekateri uvrščajo slovenski jezik med najbolj arhaične jezike v Evropi – uporablja ga le dobra 2 milijona ljudi, pa vseeno velja za najstarejše zapisano slovenskimi jeziki. In kljub temu da je bil v zgodovini večkrat prepovedan v javnem življenju, je preživel vse do danes. Dodajmo temu še dvojino in 46 različnih dialektov in dobimo jezik, ki ga je vredno ohranjati in ga ponosno govoriti. A ne samo to. Slovenski jezik se je že davno uveljavil tudi v kulturi. Da ni le govorica kmetov, so dokazali veliki ljudje naše zgodovine, dokazali, da se naša proza in poezija lahko kosata z velikimi deli tujih umetnikov.

Pa smo zato te dni praznovali kulturni dan, ki ga praznujemo vsako leto od leta 1945 – 8. februarja, na obletnico smrti našega največjega pesnika Franceta Prešerna. Na ta dan potekajo številne prireditve, proslave, literarni dogodki, v zadnjem času se tudi govori o imenu "Ta veseli dan kulture". Veliko muzejev, gledališč, galerij ta dan odpre svoja vrata in nudi brezplačne ogledne. Koliko ljudi pa dejansko izkoristi te ugodnosti? V duhu praznika se je tudi na Pohorski tržnici že od jutra slišala samo slovenska glasba. Prav nostalgčno so zvene nekatere melodije, ki jih nismo slišali že celo večnost. Prav to pa je ustvarilo prijetno domače vzdušje, v katerega je vstopil sam France Prešeren. S svojo meščansko opravo se je sprehodil med ljudmi, šel od stojnice do stojnice, ogovoril mimoidoče, na koncu pa smo ob recitaciji nekaj njegovih pesmi slišali tudi njegov pevski talent. Ob spremljavi svojih deklet ter harmonikaša so zapeli venček domačih slovenskih pesmi.

*Nazadnje še, prijatli,
kozarce zase vzdignimo,
ki smo zato se zbratli,
ker dobro v srcu mislimo;
dókaj dni naj živi
Bog, kar nas dobrih je ljudi!*

(France Prešeren, Zdravljica)

➔ Žan Krivec

Ljubljana in Urška sredi Hoč

Ko te vnukinja povabi na Prešernovo proslavo

Prešernov dan, praznik, dan kulture, dela prosti dan, zaprte šole in celo trgovski centri. Zunaj nas pozdravlja lepo februarско sonce, cel februar diši po kulturi, tudi v naših krajih, predvsem po šolah in kulturnih središčih. Vnukinja me je kot predsednico krajevne skupnosti »uradno« povabila na Prešernovo proslavo v šolo. Na povabilo sem se z veseljem odzvala.

En dan prej sem bila na občinski proslavi v Kulturnem domu Hoče. Tokrat je bila vsebina v malo drugačni obleki kot običajno, ampak izredno dobra mešanica petja, poezije in proze vseh generacij. V matični šoli so učenci nižje stopnje, vključno s petim razredom, pripravili lep kratek kulturni dogodek pod vodstvom učiteljice Mojce Kolarič. Tako kot se spodobi, se je proslava začela s slovensko himno. Vse prejšnje žlobudranje v avli je potihnilo, otroci so tiho vstali in mirno poslušali.

Program se je začel. Vsi poznamo Prešernovega Povodnega moža, videli in slišali smo ga že v različnih variantah. Tale verzija v Hočah je bil slikovit prikaz valovite Ljubljane, plesoče Urške in njene ugrabitve, ko jo je povodni mož odnesel pod vodne valove. Vsi učenci so svojo vlogo odigrali zelo resno. Predstavili so se posamezni razredi in tudi učenci podružnične šole Reka-Pohorje, ki so ob zvokih harmonike zaplesali in zapeli. Pol ure zelo hitro mine.

Ko sem se takole ozrla po avli, sem se spomnila naših proslav. Pa tudi sprehodov med glavnim odmorom, kajti že takrat je bilo pomembno gibanje in vsak glavni odmor smo se sprehajali, verjetno pa tudi zaradi miru v razredih. V bistvu je avla enaka, pa vendarle prijaznejša z barvitimi omaricami, razstavnimi vitrinami, po svoje pa so ostala še vedno malo strah zbujajoča vrata zbornice in ravnatelja. Učenci so glasno zapuščali avlo, saj si imajo vedno toliko za povedati, prav tako, se jim (tudi nam se je) je zelo mudilo nazaj v razrede. Lepo je bilo med učenci in učiteljicami. Kot ste lahko prebrali, so prišli tudi iz Reke in pokazali, kaj znajo. Iz Reke prihajajo tudi na telovadbo, na razne treninge, tako da so tudi na nižji stopnji povezani z matično šolo. To sem napisala zato, ker so vpisi v prve razrede.

V Reki se bodo zopet preštevali prvošolčki in večno vprašanje, ali bo dovolj otrok za prvi razred, ostaja odprto vse do konca meseca avgusta. Naša podružnična šola ima vse, kar imajo veliki, če pa kaj manjka, se le-to dopolni z matično šolo. Verjemite, da je skupina dvanajstih otrok v razredu bistveno boljša tako za učence kot za učitelje in prehod iz vrta v šolo je manj stresen. Da o okolici šole ne govorim. Obdana je z zelenjem, z igrali na travi, lepim modernim igriščem, če je sneg, je v bližini tudi breg za zimske radosti, blizu je gozd za sprehod med zelenim listjem in jeseni med zreliimi kostanji. V toplih dnevih se veliko aktivnosti izvaja na prostem, na svežem zraku, vse naštet bo mogoče koga še prepričalo, da se odloči za vpis v »rečko šolo«.

➔ Zdenka Trinko

Pričarali zimo, sneg, carje in

Smučarski praznik v Reki in predstavitev knjige »Pohorski carji«

Sredin večer sredi januarja bo marsikomu ostal v spominu kot lep zimski dogodek v rečki šoli. Zgodil se je dogodek, ko smo v slabih dveh urah obudili spomin na smučarjijo v Reki, predstavili glavne rečke smučarske ase ter knjigo Pohorski carji.

»Dobra ideja, kdo se je tega spomnil?« Res je, kako smo prišli do te ideje, čisto slučajno, po naključju. Rada se sprehodim po naši Reki, predvsem mimo gostilne Rečnik in dalje v Rečko grabo. Na poti me ustavi Rečnikov Drago in pravi: »Čuj, Zdenka, si že slišala za knjigo Pohorski carji, kaj če bi v Reki naredili predstavitev te knjige, saj ogromno piše o Reki in rečkih smučarskih dogodkih.« Ja, seveda me je takoj potegnilo in že sem v glavi videla, kako bomo to izpeljali.

Vendar je minilo skoraj leto od prvega pogovora. Velikokrat obiščem tudi Vegec na Rogozi; med pogovorom s Patricijo Klinc, ki mi razlaga, da občina sodeluje v projektu Občina prijazna branju, sva v en glas ugotovili, da bi to lahko bil del tega projekta. Akcija se je začela. Vstopili smo v kontakt z avtorjem knjige dr. Dolfom Rajtmajerjem (občan naše občine) in stekli so prvi dogovori oziroma naredili smo prvi koncept. Vedeli smo, da gre za obsežen projekt in da le-tega v »veselem decembru« zaradi številnih dogodkov ne bomo izpeljali, zato smo določili datum v januarju 2020. Želeli smo, da se le-ta izvede v Reki: kot edini primeren prostor je prvi razred na podružnični šoli. Z učiteljico Mirijam sva se dogovorili o vsebini dogodka. Zaradi obširne vsebine sva si naloge razdelili – ona knjigo, jaz pa smučarske dogodke. Sestavili smo »ožjo« ekipo (Patricija, Miriam, Dolfe R., Branko L., Rečnik A.) ter kar nekajkrat skupaj sedeli v pisarni KS Reka-Pohorje. Na vsakem skupnem srečanju so se najini sogovorniki spomnili novih dogodkov, novih oseb – in na predlog g. Rajtmajerja smo se odločili, da ne bomo imeli samo predstavitev knjige, ampak tudi zgodovino smučanja na Pohorju, predstavili glavne zimske dogodke in športnike iz Reke in povabili še carje, vse skupaj pa naslovili s »Smučarski praznik v Reki in predstavitev knjige Pohorski carji«. Nekako smo dobili rdečo nit, toda zaradi obsežnosti tem smo se osredotočili samo na Reko in na naš del Pohorja. Knjiga je tako obsežna, da bi lahko naredili »nadaljevanko« oz. predstavitev razširili še na druge lokacije, morda kdaj drugič.

Uvodoma sem se malo »razpisala«, ker se mi zdi prav, da seznanim bralce članka o nastanku ideje smučarskega praznika v Reki. Za nami je kar nekaj ur trdega dela, »kompromisov«, da je izdelek nastal v takšni obliki, kot smo ga izvedli 15. januarja ob 18. uri v podružnični šoli oz. – kot radi rečemo – v »nebesih pod Pohorjem«.

Na pobudo avtorja knjige smo povabili carje – in hvala vam dragi carji za vašo prisotnost, saj Reka v celi svoji zgodovini ni bila tako »carska« kot ravno 15. januarja 2020. Prisotnih je bilo 12 carjev, od tega še aktualni car Mitja Šeško, dva rečka carja Andrej Rečnik (24. car leta 1987) in Drago Rečnik (28. car leta 1991) tudi avtor knjige je bil 33. car leta 1996, ter velika množica simpatizerjev smučarjije.

V prvem delu je Mirijam spregovorila z Dolfom Rajtmajerjem o zgodovini smučanja oziroma o začetkih smučarjije ravno tukaj v Reki na Frankovem hribu za znano smučarsko gostilno Rečnik. Čisto na kratko naj predstavim avtorja knjige, strastnega ljubitelja smučanja, o smučanju je spisal več knjig. 55 let je delal kot učitelj smučanja, ustanovil in 15 let vodil košarkarski klub in Festival mini košarke v Slivnici ... V pogovoru z njim izgubi občutek za čas, saj je kot odprta knjiga, ne zmanjka mu besed, dogodkov, vsako minuto ima nov spomin, ima novo idejo, tako da, ja, z eno besedo je človek, ki se ne boji starosti, še manj pa svojih let.

In na kratko povzetek iz knjige »Kdo in kako so začeli smučati v Reki«.

Ko je na Pohorju zapadlo več kot pol metra snega, lovci, drvarji niso mogli več opravljati svojega dela, zato so si pomagali s krpjami. Pohorci so krpje uporabljali zagotovo že od sredine 18. stoletja. Do leta 1886 so na 5 pobočjih Pohorja okoli Smolnika, Lovrenca na Pohorju, Ribnice uporabljali lokaste in okrogle krpje.

Dolina Telemark na Norveškem je domovina prvotnega smučanja. Telemark (norveške) smuči so najprej uporabljali planinci oz. alpinisti, kasneje pa šolniki v programih šolanja logarjev po vsej Avstro-ogrski. (Leta 1848 je bila 1. tekma na svetu: tek + smuk.) Leta 1886 je bil na Zgornjem Štajerskem tečaj za prve poklicne drvarje, udeležili so se ga tudi pohorski holcarji, med njimi logar Ferdinand Dolinšek. Dolinšek je od tam prinesel nordijske smuči, po njihovem vzoru so izdelali domače preproste smuči – skije. Dolinšek je tako zaslužen za pojav pravih nordijskih smuči na Pohorju.

Vsi Dolinškovi otroci so imeli svoje smuči, s katerimi so se smučali od Areha do Ruš.

Dolinškovi otroci, še posebej Mirko in Rozika, so med leti 1925 in 1930 suvereno zmagovali v tekih na smučeh, premagovali so tudi Gorenjce, zato jih ti niso vabili na državna prvenstva. Slovenski fantje, ki so služili obvezni vojaški rok v avstrijski vojski, pa so prinesli avstrijske (Bilgerjeve) sani in jih začeli izdelovati sami.

Jože (1926), Ivan - Vanč (1930 sta se z družino Dolinšek leta 1940 preselila na Pohorje, oče je postal oskrbnik Mariborske kočice, dokler ni tri leta kasneje pogorela, po vojni pa je bil upravnik hotela Bellevue). Brata sta živela v idealnih pogojih za pridobivanje smučarskega znanja, oče Ivan je že 1935 opravil izpit za učitelja smučanja. Brata sta hodila v podružnično šolo v Reki (z Mariborske kočice), kasneje pa delala pri firmi Lebe. V Reki sta brata posredno pomagala vzgojiti več rodov smučarjev (iz družin Lebe, Rečnik). Tu sta se srečala s Tonetom Lunežnikom (Momov Tona). Tone Lunežnik in Branko sta obiskala leta 1954 prvi smučarski tečaj v Šmartnem na Pohorju, organiziral ga je takratni ravnatelj OŠ Hoče Tone Ule, učila pa sta Slavko Lešnik in Radovan Mejovšek. Tako so se začele prve smučarske tekme tudi v Reki.

Obudili smo zgodovino smučanja v Sloveniji oz. takrat v Jugoslaviji, posledično tudi v Reki in na Pohorju. Nadaljevali smo z zgodovino smučanja v Reki ter na našem delu Pohorja. Rečani imamo tudi svojo smučarsko himno. Na pobudo Andreja in Branka smo začeli drugi del predstavitve prav s Himno (besedilo v nadaljevanju).

Smučke na noge, veseli bodimo,
se dul po strmini v Reko zakadimo.
Hitimo, bežimo, se nič ne bojimo,
saj le brzina - to naš je ideal.

Smuka, smuka, smuka, smuka,
Smuk, smuk, smuk, smuk ...

Saj stari smo Rečani - še prej kot Norvežani -
poznali smo ta šport in smučali za špas,
namesto smuč na noge privezali smo doge,
se dul po strmini spuščali in vriskali na glas.

Športno društvo Reka je bilo ustanovljeno leta 1950, med ustanovitelji so bili Branko Lebe in brat Alojz, Jože in Vida Lebe, Tone Lunežnik - Mom, Franc in Anton Vodan, pa brata Sevčnikar, ki sta se šolala in delala pri družini Lebe. Prva tekmovanja v tekih, smukih, skokih so prirejali kar doma v Polani nad Reko. Od tod so se kasneje razvili Framski smuk Areh-Fram in Rečki smuk Belvi-Reka.

Branko Lebe je začel smučati zelo mlad, prve smuči mu je naredil oče Alojz, ko je bil star 8 let. Na hribu za gostilno Rečnik so imelo ravno dovolj dobro strmino, kjer so v glavnem vozili samo smuk. Saj je bilo s smučmi iz dog bolj težko zavijati. Branko je dosegel leta 56 prve opazne rezultate na državnem prvenstvu za mladince, bil je 3. v veleslalomu na Zelenici. Leta 57 pa je

dosegel svoj največji rezultat, bil je državni prvak na Jahorini, od leta 64 pa je do nedavnega aktivno sodeloval na zlati lisici. Kot zanimivost: prvo progo leta 1954 sta postavila v Reki **Franci Vodan in Vinko Štern**. G. Franc Vodan je leta in leta sodeloval med 30 klenimi Pohorci na Zlati lisici.

V družini Rečnik znane gostilne Rečnik, so vsi trije bratje **Zvonko, Drago** in najmlajši **Andrej** že od malih nog smučali. Žal se je brat Zvonko - velik smučarski učitelj, trener, pomočnik Filipu Gartnerju, leta 1985 smrtno ponesrečil. V njegov spomin Andrej vsako leto skupaj s smučarskimi prijatelji organizira Rečki smuk, imenovan Zvonkov memorial. Leta 1993 so organizirali smuk iz čistega snega pri 22 stopinjah, leta 2012 je bil zadnji smuk v dolino do Reke, kasneje ni bilo več dovolj snega, zato se le-ta organizira na Arehu.

Andrej Rečnik je prvič smučal pri svojih 5 letih po najbolj strmih bregovih za svojo hišo po Frankovi strmini. Prve smuči mu je »skuhal« ata Tone. Z 11 leti je začel smučati za Brankin, kamor so ga prepeljali sorodniki in znani smučarji. Dosegal je izredne rezultate, predvsem v smuku. Andrej je v smučanju dosegel v svoji tekmovalni karieri na mladinskih in članskih državnih prvenstvih 9 medalj, od tega 4 zlate in 5 srebrnih, leta 1976 je bil celo kandidat za olimpijske igre.

Leta 1981 je postal član ekipe za pripravo prog za Zlato lisico, delal je v družbi prekaljenih Pohorcev, ki so leta in leta pomagali pripravljati progo. Za svoje zasluge in priljubljenost je leta 1986 bil izbran za pohorskega carja. Andrej je še vedno zvest smučanju, saj so njegovo glavno delo ravno proge na Pohorju. Brat Drago je prav tako leta in leta sodeloval pri Zlati lisici kot šef proge za veleslalom. O njem več pri Pohorskih carjih.

Alpsko smučanje se je preselilo na Branik na ono stran Pohorja, v Reki se je leta 1979 ustanovilo novo društvo **Smučarski klub Pohorje Hoče**, katerega gonilna sila je bil **Bogdan Rečnik**. Med tekmovalci v teku je bila odlična njegova hčera Ilka Rečnik Krajnc, pa Peter in Polona Dovnik, Jelena Grajf, Martina Klinc, Andreja Pristovnik, Marko Prosenjak, trener Jože Rajšp, njegova otroka Karmen in Iztok Rajšp, Roman Klinc in legenda biatolonskega teka **Sašo Grajf**, udeleženec Ol.

Med nami je bila tudi **Ilka Rečnik Krajnc**, tudi ona je kljub svoji zahtevni službi ostala zvesta športu. Zelo rada pa se spominja svojega očeta in njegovih smučarskih podvigov. Samo nekaj kratkih utrinkov iz njenega izvirnega nastopa:

»Tisti, ki ste poznali Bogdana Rečnika, veste, da se je že v mladosti ukvarjal s športom, najbolj so mu bili pri srcu **atletika, odbojka, smučarski teki in smučarski skoki**. Udeleževal se je tekmovanj v **deseteroboju**, si pri skoku s palico zlomil nogo, ter z mavcem odšel v vojsko. Igral je odbojko na farovškem igrišču v Hočah, bil **soustanovitelj odbojarskega kluba v Hočah** in ustanovitelj **Smučarskega kluba Pohorje-Hoče**.

Udeleževal se je na mnogih mednarodnih tekih. Pretekel je **10 tekov, daljših od 50 km** v različnih državah, pri tem pa je moral biti vsaj eden na **drugem kontinentu**. Za ta podvig je **na svojem zadnjem teku leta 2006** prejel v Ameriki **visoko svetovno priznanje Worldloppet Masters**. Zamislil si je in nato organiziral je tudi tradicionalna tekmovanja: Tek dveh generacij na smučeh, Ski-drom (pozimi tek, poleti kolesarjenje), 5 kolesom do Areha ter Pohorski šprint v smučarkem teku. Za svoje dolgoletno uspešno delo **na področju športne rekreacije** je prejel **Bloudkovo plaketo in Cizljevo priznanje**.

Sašo Grajf je največji rečki športnik, bil je na petih olimpijadah, na svetovnih prvenstvih, univerzijadi, balkanskih prvenstvih, državnih prvenstvih, republiških prvenstvih, Športnik Maribora leta 1984, 1985, 1990. Sašo je z 10 leti začel skupaj z očetom

Albinom tekovati na zimskih gozdnih športnih tekmovanjih. In ravno gozdarji so mu omogočili in ga finančno podpirali ter mu utrlj pot v njegov nadaljnji športni razvoj. Sašo je s trdimi treningi dosegel vrhunske rezultate, imel veliko športno srce, kar je dokazal tudi, ko sta pred leti skupaj z ženo Karmen posvojila tri fante. Zdaj teče biatlon kot oče treh fantov. S preprostimi besedami, na njegov hudomušen način se je predstavil prisotnemu občinstvu.

Na koncu drugega dela smo se še na kratko dotaknili edinstvene rečke discipline **POKANJE**.

Družina **ERTL** je bila glavni organizator na Legvanjčevem bregu. **Slavko Ertl** je za vse tekme izdelal lesene medalje. Izdelali so tudi največji pok v Reki. Kasneje se je pokajada preselila pod Pohorje v Radvanju, kjer je bil glavni zmagovalec **Miran Dovnik**. Leseno skulpturo Občine - velikega poka - je izdelal **Jože Pehar**; nekaj časa je krasil krožišče v Hočah, dokler si ga ni nekdo »sposodil«, ostal je le mali »pokec« kot spominek na pokajade.

Smučarijo vedno spremlja harmonika in narodna glasba, zato smo tudi mi popestrili program s harmoniko. Učenec 3. c razreda **Jani Frešer**, je zaigral tri pesmi in popestril praznik.

Dobra ura je za nami in končno smo prišli do predstavitve knjige. Knjiga Pohorski carji je kronika vsaj 130 let razvoja smučanja na Pohorju, v njej je prepletena zgodovina smučanja od začetkov pa vse do danes; zgodovina slovenskega rekreativnega in tekmovalnega smučanja, pomemben del v knjigi zajema tudi zgodovina smučanja v naši Reki. Na vprašanje, kaj je avtorja pripeljalo do tega, da je napisal tako obsežno delo, je skromno odgovoril: »Enostavno sem želel, da ne gre v pozabo, saj je pisana beseda živ opomnik za vse bodoče generacije.« Res je, veliko dela, dobre volje in seveda vztrajnosti je bilo vloženega v nastanek te lepe knjige; vseh teh večšin se je g. Dolfe Rajtmajer verjetno naučil v športu, v svojem učiteljskem, trenerskem poklicu in večnem športniku. Vse pohvale in čestitke za zbrane vsebine, fotografije na enem mestu v knjigi Pohorski carji, ki, kot pravi sam avtor, bo prav gotovo dober »spomenik« za prihodnje generacije. Voditeljica Mirijam je spregovorila tudi z aktualnim carjem (mlajše generacije) g. Mitjo Šeškom o nastanku, pomenu, imenu pohorskega carja, kajti vsak car - in njegov nadimek aktualni car - je »spikerski«, ker je njegov oče Danilo imel naziv »govorniški«, kajti to jim je v »familiiji«, da radi vsi veliko in zelo dobro govorijo. Pa še nekaj besed o zgodovini carjev:

Prvega carja so izvolili leta **1963**, to je bil **Dušan Štok**. Če je bila takratna prva izvolitev še bolj bolj spontana, za hec, pa potekajo kasnejši slavnostni obredi carjevanja po določenih pravilih. Novega carja volijo izključno stari carji na tajnem sestanku. Novi car lahko postane samo smučarski delavec, ki je s svojim delom bistveno pripomogel na področju trenerskega dela, dela s smučarskim podmladkom, pri organizaciji Zlate lisice in razvoju turizma na Pohorju.

Pomemben del obreda so tudi carske obljube, ki jih pred podložniki pove novoizvoljeni car, nekatere obljube so vsakoletna stalnica, vsak car pa doda še svoje. Obljube so obvezujoče, vendar brez posledic v primeru njihovega neizpolnjevanja. Carjeva obveza je, da se vsako leto udeleži carjevanja, razen če vmes umre.

K carju sodi posebna carska oprava: carska kučma - prekrita s ploščicami na katerih so vgravirana imena, vzdevki in letnice vseh carjev, kožuh - sega do tal, kožuh in kučma sta stara že 45 let, z zlato medaljo z grbom mesta.

Vsak car dobi v trajno last ob predaji svojo kučmo in carsko medaljo.

Pa še nekaj besed o ustoličenju Pohorskega carja po natančno določenem protokolu, ki poteka v pustnem času: Na pustno soboto se do takrat aktualni car poslavlja od svojih podložnikov in pustnih mask. Vodi povorko smučarskih mask na smučeh od Bellevueja do hotela Arena. Izvolijo novega carja, ta prevzame carsko opravo od starega carja. Na pustni torek, novi car prevzame carstvo v spremstvu starih carjev in podložnikov, s smučmi od šanka do šanka in pregled vseh smučišč do Areha.

Še dve tradiciji sta pomembni, novi car časti starim carjem sod Jaunikovega vina (iz katerega se potem delajo, špriCARji), novi car obvezno odnese na Pohorje nahrbtnik zemlje in tako Pohorje vsako leto malo poviša.

Toliko o samem carjevanju (res na kratko, vse lahko preberete v knjigi), kot sem že prej napisala, imamo v Reki dva carja: **Andrej Rečnik - Gostilnški in Drago Rečnik - Reški**. Pri svojem delu carji, združijo svoje znanje, ideje, storitve, dostikrat premikajo meje nemogočega. In če kdo ve, kako premikati meje nemogočega, je to prav gotovo ZB. car, Drago Rečnik - Reški in njegov brat Andrej. Brata Rečnik sta bila dolga leta glavna pri pripravi prog za Zlato lisico, pripravljala sta proge tudi na drugih tekmah. Pravijo, da sta doživela za celo knjigo različnih prigod in da sta delala s samimi amaterji, ampak delo je bilo vedno opravljeno profesionalno - in še nekaj je treba povedati: da so Rečani bili vedno največja ekipa na pripravah za zlato lisico.

Na koncu so sledile zahvale, pohvale, druženje in veselo klepetanje. Vsi smo bili veseli in ponosni, da smo tako dobro izvedli »praznik smučanja v Reki«, in morda ga še kdaj ponovimo. Dragi bralci, verjemite mi, morala sem se prav potruditi, da sem napisala »malo«, kajti za ta večer, za tak dogodek bi lahko napisala cel roman, toliko novega, toliko lepega smo slišali in videli, da se opravičujem vsem tistim, ki bi jih prav gotovo morali še omeniti, pa jih nismo, toda dve uri in nekaj popisanih papirjev je premalo. Pa vendarle nismo pozabili na »malega človeka«, kajti brez pridnih rok, dobre volje marsikaj ne bilo tako, kot je bilo.

V vseh teh letih se je nabralo toliko vsebine, toliko dogodkov, zmag, carjev, zato predlagam, vzemite v roko knjigo »Pohorski carji«, jo preberite, z eno besedo: »Splača se.« Nekako moram narediti zaključek - kot po stari navadi hvala, hvala vsem, ki ste nam pomagali pri izvedbi tega lepega večera, hvala vsem, ki ste nas prišli poslušati, in »nasvidenje na naslednjem dogodku v raju pod Pohorjem«.

➡ Zdenka Trinko

Športnika leta judoistka in motokrosist

Strokovna žirija za najboljšega športnika lanskega leta v Občini Hoče-Slivnica izbrala Metko Lobnik in Tilna Demšiča

Letošnja slovesna podelitev naziva Športnik leta 2019, ki je potekala 20. februarja 2020 v Kulturnem domu v Hočah, je bila ponovno pravi praznik športa v Občini Hoče-Slivnica. Športniki, športni delavci in drugi, ki jim je šport pri srcu, so se zbrali in počastili športno slovesnost s svojo prisotnostjo. Športni duh in ljubezen do športa sta pritegnila široko športno publiko na slovesno prireditev.

Uvodni pozdrav športnikom in športnicam je podal prvi mož športa v Občini Hoče-Slivnica: Jožef Merkuš. Pohvalne besede, ki jih je namenil športnikom in športnicam, so segle globoko v srce vseh prisotnih. Izpostavil je vse – od športnikov, trenerjev, športnih delavcev in gledalcev, ki soustvarjajo športne dogodke. S pohvalami je nadaljeval župan dr. Marko Soršak, ki se je najprej vsem zahvalil za udeležbo. Športnikom in športnicam in njihovim sodelavcem pa se je tradicionalno zahvalil za odlično opravljeno delo in za to, da glas o Občini Hoče-Slivnica ponesejo po državi in širše. Poudaril je, da je v odlične dosežke vložena veliko truda in da se trdo delo obrestuje. V zahvalo za trud jim športna zveza Občine Hoče-Slivnica vsako leto podeli priznanja za športne dosežke v preteklem letu. Podeljene so bile spodbude na več področjih:

Najboljša športnica leta 2019 je postala Metka Lobnik, predstavnica Judo kluba Apolon. V letu 2019 je postala državna prvakinja v starostni kategoriji mlajših članic v Ljutomeru. Osvojila je drugo mesto na državnem prvenstvu mladink v Kopru in tretje mesto na državnem prvenstvu članic v Lendavi. Postala je državna prvakinja v konkurenci srednješolk v Velenju. Osvojila je tudi prvo mesto na evropskem pokalu v Pragi (Češka) in še dve sedmi mesti na Madžarskem in v Italiji. S trdim delom in dosežki je izpolnila zahtevano normo za nastop na svetovnem in evropskem mladinskem prvenstvu. V slovenskem pokalu je med vsemi mladinkami osvojila prestižno 1. mesto. Dokazala je, da z mehko potjo lahko doseže vrhunske dosežke.

Najboljši športnik leta 2019 je Tilen Demšič, ki je s komaj štirimi leti prvič sedel na motor. Pri devetih letih je pričel redno trenirati v Akademiji Saša Kraglja. Pod njegovim vodstvom je v drugi njegovi tekmovalni sezoni osvojil tretje mesto v državnem prvenstvu in tretje mesto v pokalnem prvenstvu Slovenije v kategoriji do 85 ccm. Kot član slovenske reprezentance je zastopal barve Slovenije na evropskem in svetovnem ekipnem prvenstvu mladincev. Redni treningi, trdo delo in talent so bili ključni za uspeh in rezultate. V naslednji sezoni bo tekmoval v razredu 125 ccm in še naprej uspešno gradil športno kariero.

Najboljša ekipa leta 2019 so OK Formis – članice. Dekleta so osvojila odlično peto mesto v državnem prvenstvu v sezoni 2018/2019. Uvrstile so se med najboljših osem ekip v pokalnem tekmovalstvu. Že 10. leto zapored pa nastopajo v 1. slovenski ligi. Ekipa v sestavi Angelina Ajnihar – kapetanka, Teja Bavdaž, Ana Sešel, Anja Ertl, Žana Zdovc Sporer, Hanna Tupikina, Ana Marija Vovk, Maja Košenina, Pia Pravdič, Ronja Štampar pustijo srce na igrišču in se borijo za vsako osvojeno točko. Trener Iztok Kšela s pomočnico Aleksandro Milosavljevič pa sta zaslužna za dobre predstave naših odbojkaric v minuli sezoni. Skupaj so najboljša ekipa.

Perspektivna ekipa dečki v letu 2019 so OK Hoče mala odbojka. Za prihodnost hoške moške odbojke se ni bati, kar potrjujejo tudi člani mlajših dečkov Odbojarskega kluba Hoče. Izbranci trenerja Boštjana Korena so se v letošnji sezoni borili kot levi in si zagotovili mesto med najboljšimi ekipami v Sloveniji. Na treh kvalifikacijskih turnirjih za uvrstitev v vzhodni del prve slovenske lige za mlajše dečke so Hočani zmagali kar štirikrat in si z desetimi točkami zagotovili mesto med najboljšimi vrstniki. Za hoško ekipo male odbojke nastopajo: Maj Podjaveršek, Vid Ornik, Maks Sambolec, Izidor Krečič, Nejc Glodež, Bjorn Arik Lauch, Jaka Žunko, Luka Ivančič, Lion Lovec Halilagič, Gal Podgornik, Anej Koren, Nikola Gušič, Val Lorbek, Nejc Božnik, Ruj Rožman.

Perspektivna ekipa deklice v letu 2019 so OK FORMIS starejše deklice. Ekipa deklic FORMIS je v tekmovalni sezoni odigrala 22 tekem v kategoriji deklic U-15. Vse tekme, vključno s finalno tekmo, so odločile v svojo korist. Ekipa zaradi boleznih poškodb in reprezentančnih obveznosti niti ene tekme, razen finala, ni odigrala s popolno prvo postavo. Kljub temu je ekipa v konkurenci 73 ekip osvojila prvo mesto. Za ekipo se borijo: kapetanka Naja Šalamun, Nuša Belas, Žana Godec, Taja Gradišnik Klanjšček, Žana Ivana Halužan Sagadin, Zoja Vočanec, Lana Zupan, Lana Daks, Naja Divjak, Amanda Brglez, Daša Cvetko, Živa Hiti, Melnie Jurko, Laura Šeruga in Tinkara Šteharnek. Trenirajo pa pod taktirko Darjana Planinšiča ob pomoči Boštjana Glodeža. Na finalu pa jim na pomoč priskočil še fizioterapevt Uroš Boh.

Perspektivna športnica za leto 2019 je postala Neža Mesiček, članica Judo kluba Apolon. Na svetovnih igrah mladih v Rusiji je osvojila odlično 3. mesto. Na državnih prvenstvih ima osvojeni 2 srebrni medalji, in sicer 2. mesto na državnem prvenstvu starejših deklic, 2. mesto na državnem prvenstvu osnovnošolk. Letos je zmagala še na turnirjih v Zagrebu, Beočinu, Kutjevu, Celju, Braslovčah, Komendi in Ljubljani. Osvojila je tudi prvo mesto na domačem turnirju Apolon Open v Hočah.

Rok Knaflič, član Judo kluba Apolon, je postal perspektivni športnik leta 2019. V letu 2019 je osvojil drugo mesto v svoji kategoriji v starostni skupini mlajših kadetov (U-16) v Lendavi. Osvojil je tudi državno medaljo v konkurenci osnovnošolcev – 3. mesto. Nastopil je na svetovnih igrah mladih v Rusiji – UFA – in osvojil odlično 7. mesto. Doma je osvojil prva mesta na turnirjih v Ljubljani, Murski Soboti, Braslovčah in Ljutomeru. V tujini pa je osvojil prva mesta v Zagrebu in Sarajevu. 3. mesta je osvojil še na turnirjih v Solinu in Splitu na Hrvaškem. Osvojil je tudi prvo mesto na domačem turnirju Apolon Open v Hočah.

Priznanje za odlične rezultate pripada letos Anamari Hadner. Anamari je učenka osnovne šole Gustava Šiliha Maribor. S tekmo se aktivno ukvarja že 10 let in lahko se pohvali z vrhunskimi rezultati. Anamari je na državnih srečanjih dosegla normo za specialno olimpijado, ki je potekala od 14. do 21. marca 2019 v Abu Dabiju in Dubaju. Anamari je bila članica 27 članske slovenske reprezentance, ki se je pomerila z ekipami iz 172 držav. Skupno je bilo na olimpijadi 8000 športnikov in športnic. Med konkurenco je Anamari v teku na 400 metrov dosegla odlično četrto, na 200 metrov pa odlično peto mesto. Anamari je z drugimi slovesno sprejel tudi predsednik države Borut Pahor in jim za odlične dosežke ter nastope tudi čestital.

Zaslužni športni delavec v letu 2019 je Herman Jakolič, starejši. Herman Jakolič se je že leta 1974 včlanil v AMD Orehova vas. Vse od včlanitve aktivno deluje v društvu. Zaradi svoje aktivnosti je bil leta 1978 izvoljen v upravni odbor društva. Opravil je izpit za športnega funkcionarja in tako opravljal razne naloge pri organizaciji moto dirk, avto dirk in motokros dirk državnih in svetovnih prvenstev. Od leta 2002 do 2011 je opravljal funkcijo predsednik društva. Do leta 2019 je bil član upravnega odbora. Sedaj je član nadzornega odbora društva. Za svoje aktivno delo je prejel številna priznanja, med drugim tudi zlato plaketo Avto-moto zveze Slovenije.

Zaslužni športni delavec v letu 2019 je Karl Ivančič. Pred dobrim desetletjem, ko se je z družino preselil v Hoče, nihče ni pričakoval, da bo šport v občini dobil novega zanesenjaka. Toda s svojim potrpežljivim in požrtvovalnim delom za dobrobit športa, predvsem odbojke, se je Karli zapisal v srca vseh športnih navdušencev v občini. Od otvoritve nove športne dvorane v Hočah je nepogrešljiv član ekipe, ki skrbi in pripravlja dvorano za tekme najvišjega državnega in evropskega ranga. Sodeloval je tako pri organizaciji mednarodnega odbojarskega turnirja, na katerem so nastopile najboljše svetovne odbojarske reprezentance, kot tudi pri izvedbi zaključnega turnirja odbojarskega pokala Slovenije, ki je v Hočah gostoval predlansko leto. Priljubljeni Karli je nepogrešljiv za mešalno mizo v Večnamenski športni dvorani in s svojim glasbenim izborom ne navdušuje samo domačinov, ampak tudi vse gostujoče navijače.

Zaslužni športni delavec v letu 2019 je Simon Draganič. Simon Draganič je član Tenisa kluba Hoče od 2003. Je aktiven član upravnega odbora in obenem podpredsednik kluba. Od lani je zadolžen za marketing in pridobivanje sponzorskih sredstev. Poleg tega, da mu je pri srcu tenis, je bil med letoma 2010–2012 sekretar nogometne šole NK Maribor. Sodeloval pa je tudi na raznih področjih kot rekreativni športnik, tekač in predvsem športnik, ki priskoči na pomoč tudi pri organizaciji prireditev.

Za izredne dosežke v vrhunskem športu je nagrajen Uroš Planinšič. Uroš je odraščal z odbojarsko žogo. Njegova športna pot se je pričela s treningi gimnastike pri ŠD Studenci in nato nadaljevala v atletski šoli Poljanček. Prvi šport z žogo pa je bil nogomet, saj je dve leti igral za selekcijo NK Rogoza. Že v četrtem razredu pa je pričel s treningi odbojke pri OK Hoče. Skupaj z

ekipo je osvojil številne odlične dosežke. Konec osnovne šole se je posvetil samo odbojki. Tako se je leta 2014 že znašel na širšem spisku kadetske reprezentance. Bile je član mladinske reprezentance. V sezoni 2014/15 je začel podajati v prvi članski ekipi iz Hoč in uspešno nastopil v prvi ligi. V sezoni 2017/18 se je v želji še po večjem znanju in uspehih podal v sosednji klub OK Maribor. Lani je postal del članske reprezentance in skupaj s Slovensko reprezentanco doživel in osvojil srebrno medaljo na lanskem evropskem prvenstvu.

Za izredne dosežke v vrhunskem športu je nagrajen Robert Pušaver. Rudi Pušaver je že od malih nog oboževal žogo. Trenirati je pričel v 5. razredu najprej za nogometno šolo Maribor in kasneje za Pobrežje. Nadaljeval je v Jarenini in v sezoni 2011–2012 je prišel v Nogometni klub Hoče, kjer je igral za kadete in za člane. Vrnil se je v Jarenino, kjer je igral v 1. slovenski kadetski ligi, v tem času se je prvič podal na preizkušnjo v tujino. Nadaljeval je v NK Maribor, kjer je prejel vabilo v novo ustanovljeno ekipo NK Maribor B. Leta 2014 je bil prvič del prve ekipe NK Maribor v Portu, v okviru prvakov. Prvič je v prvi slovenski ligi debitiral 29. 11. 2014, ko je odigral tekmo proti NK Rudar. Leta 2015 je v spomladanskem delu igral kot posojeni igralec v ekipi NK Krško. Danes igra v NK Rudar, med tem je postal tudi srečni očka in si ustvaril družino.

Prestižni naslov športnik desetletja je osvojil Sebastijan Škorc. Sebastijan je odbojko pričel igrati pri desetih letih, saj je bilo igrišče poleg njegove hiše. Pri 14 letih je pričel trenirati pri OK STAVBAR iz Maribora. In leta 1989 je bil na turnirju v Osijeku proglašen za najboljšega pionirja v Jugoslaviji. Dve leti je igral v domačem klubu v Hočah, potem se je vrnil v Maribor in tam igral za OK Maribor do leta 2004. Potem se je za dve leti preselil v Francijo. Po vrnitvi je igral v ACH Voley in z njimi osvojil naslov evropske lige prvakov. Dve leti zapored je bil proglašen za najboljšega libera v Evropi. Je edini igralec, ki je s tremi različnimi klubi igral v ligi prvakov. V mariborski klub se je vrnil kot igralec in trener. Za reprezentanco Slovenije je tako igral od leta 1998 do leta 2012. Leta 2017 je pol sezone igral za OK Hoče in s tem končal igralsko kariero. Sedaj deluje kot trener OK Maribora in je pomočnik selektorja slovenske reprezentance, ki nas je letos tako razveseljevala na domačem evropskem prvenstvu. Dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica, je ob koncu prireditve Športnik leta 2019 povedal: »Športniki nas skozi vse leto nagrajujejo z dosežki in plemenitimi predstavami. Dogodkov in sodelovanja na športnem področju je bilo ogromno. Hvaležen sem vsem, ki pripomorejo k temu, da se šport v občini razvija. Ob tem bi izkoristil in vsem športnikom, športnicam in njihovim trenerkam in trenerjem še enkrat čestital za pogum in vztrajnost. Še posebej čestitke vsem prejemnikom pohval s strani Občine Hoče-Slivnica.«

← Vanja Jus → Andreja Kavaš

Želja po nadaljevanju sodelovanja

Županovo povezovalno srečanje poseben dan za občinske štipendiste

»Povezovanje, druženje, mreženje, sodelovanje je skupna zgodba o uspehu več deležnikov,« so bile besede gostitelja Foruma vseh Forumov, dr. Marka Soršaka, župana Občine Hoče-Slivnica. V dvorani Kulturnega doma Hoče, napolnjeni do zadnjega kotička, je sredi januarja dr. Marko Soršak voščil vsem prisotnim dober začetek novega leta ter predstavil opravljeno delo v preteklem letu in načrtal smernice za delo v letu 2020. Izrazil je veselje ob povezovanju, mreženju in opravljenem delu ter se vsem iz srca zahvalil, da so prispevali k odlični zgodbi Občine Hoče-Slivnica.

Izpostavil je naslednje projekte, ki so zaznamovali minulo leto:

- Veliko truda smo vložili in še vlagamo v reševanje problematike pitne vode: izgradnja povezovalnega cevovoda med vodohranoma Lilek in Mikuž (Hvaležen sem gasilcem za pomoč, da imamo pitno vodo ob slabem vremenu!).

- Dokumentacija za odvajanje in čiščenje odpadnih voda v porečju Drave – Občina Hoče-Slivnica (Spodnje Hoče, Slivnica, Radizel). Borimo se za kohezivna sredstva za izgradnjo novega kanalizacijskega omrežja v Radizelu in Spodnjih Hočah. Projekt Odvajanje in čiščenje odpadnih voda v porečju Drave je vreden okrog 6 milijonov evrov.

- Pričeli smo z izgradnjo vrtca v Hočah. Dela potekajo v skladu z načrti.

- Uredili smo tudi nadomestne prostore za otroke, ki dobijo nov vrtec.

- Urejali smo in še urejamo dokumentacije in menjave zemljišč za projekt Južna cestna povezava IC 11, letos nas čaka izgradnja.

- Uspešno smo obdržali 1. razred v Reki.

- Pohorska tržnica je postala sinonim za domače, lokalno in povezovalno.

- Medgeneracijski center Rogoza je zaživel z mnogimi aktivnostmi.

- Poletni tabor je omogočil otrokom (in staršem) brezskrbne počitnice.

- Fotoutrinke so naši mladi ujeli v digitalne okvirje.

- Tekli smo 3. tek pod Pohorjem.

- Zabavali smo se na Festivalu Stellarbeat.

- Vključili smo se v aktivnosti za oživitve Pohorja – sprehodili smo se po turistični transversali in se vozili na Pohorje z avtobusom.

- Namestili smo nove merilnike hitrosti in hitrostne ovire za varnost otrok in odraslih v prometu.

- Sprejeli smo OPPN za dom starostnikov.

- Praznovali smo občinski praznik.

- Dočakali smo zagon tovarne Magna.

- Žal smo dočakali tudi zaprtje Letališča Edvarda Rusjana in to, da nam je država odšknila finančna sredstva za delovanje občin.

- Zaključili smo projekt PaleoStyriaDiversio – projekt, kjer preteklost sreča sedanost. Blagovno znamko Heriterra bodo uporabljali naši pridelovalci.

- Urejene imamo številne ceste in cestne odseke.

Župan je izpostavil, da občino v letu 2020 poleg rednega dela čaka še:

- dokončanje nizkoenergetskega vrtca Hoče,

- nadaljevanje projekta »Premoženjsko pravno urejanje proizvodne cone«,

- investicije v vodovodna omrežja in infrastrukturo,

- 4. tek pod Pohorjem.

- urejanje vodovodnega sistema ... in še veliko začrtanih novih idej.

Forum vseh forumov se je udeležilo 185 udeležencev, ki so v preteklem letu prispevali k razvoju občine, obiskovali forume, sodelovali na dogodkih in pomagali, da je občina z vizijo prijazna do občank in občanov. Prireditve pa je bila še posebej slovesna za štipendiste v Občini Hoče-Slivnica. Župan dr. Marko Soršak jim je tradicionalno na povezovalnem srečanju podelil štipendije. Občina Hoče-Slivnica vsako leto nameni sredstva za štipendiranje najboljših dijakov, dijakinj oziroma študentov in študentk. Pogoje in pravila za pridobitev štipendij opredelujeta dva pravilnika: Pravilnik o štipendiranju, ki opredeljuje kriterije in pogoje za pridobitev štipendij za nadarjene dijake in študente Občine Hoče-Slivnica, ter Pravilnik o štipendiranju za vrhunske in perspektivne športnike. V tem šolskem, študijskem letu je župan podelil štipendije: 9 dijakom in 9 študentom ter 3 športne štipendije. Uradni del srečanja sta popestrili glasbeni gostji, pianistka Božena Pirjevec in Petra Kozar Bežan. Božena Pirjevec je študij klavirja in glasbene pedagogike zaključila leta 1974 na ljubljanski Akademiji za glasbo pri profesorju Pavlu Šivicu. Zaposlena je bila v Ljubljanski in Mariborski operi ter Konservatoriju za glasbo in balet v Mariboru. Leta 2014 je bila nagrajena z Listino dr. Romana Klasinca na Konservatoriju za glasbo v Mariboru. Priznanja so ji dodelili tudi v Sarajevu in Ljubljani.

Petra Kozar Bežan je po izobrazbi profesorica glasbene vzgoje, zaposlena na OŠ Martina Konšaka. Študirala je na Pedagoški fakulteti v Mariboru – smer glasbena pedagogika. Trenutno vodi pet šolskih sestavov, cerkvena zbor v domačem kraju in ženski pevski zbor Nove KBM. Ob poučevanju, vodenju zborov in orgljanju se uspešno predstavlja tudi kot pevka klasične glasbene literature, zimzelenih melodij in muzikalov.

Župan dr. Marko Soršak se je zahvalil prav vsakemu, ki je bil prisoten, in tudi vsem, ki niso utegnili priti in so pomembno prispevali k razvoju naše občine. Zaključil je z mislijo: »Še naprej se veselim odličnega sodelovanja in skupnih dobrih zgodb občine z vizijo.«

➡ Metka Oberlajt 📷 Foto Panda

Koronavirus in Adria z največ zanimanja

Turistično društvo Hotinja vas je organiziralo že 21. pustno povorko, na kateri so zmagali Skokopotanci iz Skok

Zima nam sicer letos ni pokazala svojih zob, a po dolgoletni slovenski in štajerski tradiciji so kurenti in ostale maškare kljub temu pridno opravile svoje delo na to sončno soboto s pomladnimi temperaturami. Turistično društvo Hotinja vas je organiziralo že 21. pustno povorko, ki vsako leto privabi več ljudi, ki z veseljem oblečejo maske. Predvsem otroci komaj dočakajo ta dan, ko lahko zaživijo kot princeske, vitezi, ninje in superjunaki. Vendar tudi odrasli z veseljem na ta dan posežejo po preobleki in prav lepo je videti Gargamela, ki je uspel ujeti smrkca, Škota s kiltom ali lepe princese.

Povorka je bila, kot vsako leto, osrednji del prireditve in majhni in veliki gledalci, so z velikim veseljem spremljali mimohod kostumsko in scensko dodelanih skupin. Povorko so odprle plavajoče in plesoče meduze in že takoj za tem so nam posladkali dan M&M bombončki. Sledili so jim liliputanci z velikimi klobuki, ki so od srca nasmejali množico gledalcev s svojo originalnostjo in hudomušnostjo. Povorko sta nadaljevali skupina pobeglih čebelarji in hudomušnih mušnic pred cirkuško skupino klovnov, mimikov in cirkuških živali.

Na povorki so, kot vsako leto, v okviru programa »Popestrimo šolo« sodelovali učenci OŠ Franc Lešnik Vuk Slivnica, letos kot Leškove barvice. Sledila jim je profesionalna godba Zelene doline. Nato pa so nastopile skupine, ki so odlično prikazale aktualno dogajanje doma in po svetu: zadnji let Adrie – Adria4ever in Skupina Kitajcev s koronavirusom ter v zadnjih letih zelo popularno Bio sadje. Zadnja tekmovalna skupina so bile Sile teme iz Gorice, vampirji, metafora »pitja krvi« iz državne blagajne. Kot zadnji so nas v pomlad pospremili mali in veliki hotinjski koranti, glasni in strašni kot vedno.

Prireditve se je nadaljevala na osrednjem prostoru na Vaški gmajni v Hotinji vasi, kjer so po izboru gledalcev, ki so glasovali z glasovalnimi lističi, podelili nagrade. Prvo nagrado je dobilo Športno rekreacijsko društvo Skokice iz Skok, ki so nastopili kot »Skokopotanci na obisku – Liliputanci z velikimi klobuki«, druge nagrade so se veselili KUD Urška Prepolje kot »Prepoljski cirkus«, tretjo pa so si razdelili OŠ Slivnica »Leškove barvice« in KUD Sp. In Zg. Gorica kot »Sile teme iz Gorice«. Prireditve je tudi letos pritegnila veliko otrok, ki so zaplesali na igrišču in se posladkali s krofi.

Vzdušje je bilo odlično, saj so lepo vreme, dobra glasba in kulturniška ponudba zagotovili dobro voljo obiskovalcev, ki se vsako leto z veseljem vračajo. Prireditve je kot prejšnje leto povezoval in odlično vodil Matjaž Šeško.

➡ TD Hotinja vas 📷 Andreja Kavaš, Tone Embreuš

Pust, krofov polnih ust

Pustni utrinki iz naše občine, od Zgornjih Hoč preko Pohorske tržnice pa vse do Hotinje vasi

Mesec februar se je začel kulturno s Prešernom, zaključil pa prav tako kulturno na hudomušen ljudski praznik pust ali fašenk, kot radi rečemo na vasi.

Tudi tokrat smo člani Turističnega društva Reka-Pohorje v sodelovanju z občino, krajevno skupnostjo in podružnično šolo organizirali mini povorko od podružnične šole do Zg. Hoč. Že ob 7. uri zjutraj smo se zbrale v šoli, začele kuhati čaj, pripravljati kruhke, tako za našo mini povorko kot za Pohorsko tržnico. Za tržnico smo morali pripraviti še »kuhančka«, katerega nam je tudi tokrat kuhal naš turistični kuhar Vlado. Zunaj je res sijalo sonce, toda temperature ravno niso bile »poletne« in bo nekaj toplega prav prišlo.

Udeleženci pustnega pohoda (med njimi tudi župan z družino) so se veselo, glasno napotili po pločniku proti dvorani AMD, kjer jih je čakala poslikava obrazov, obložena miza z dobrotami, seveda tudi slastnih krofov ni manjkalo. Otroci so uživali, se igrali, plesali, starši pa malo »tračali«. Dopoldan je namreč zelo kratek in nekaterim se je mudilo še na Pohorsko tržnico in na povorko v Hotinjo vas. Na Pohorski tržnici smo imeli stojnico, kjer smo ponujali krofe, »rečke kruhke«, tople in hladne napitke. Tržnica je bila polna pustnih mask. Male pustne šeme so se pod vodstvom animatork tudi malo zavrtele. Vsi so nestrno čakali še kurente. Kar završalo je med obiskovalci: »Evo jih, prišli so!«

Popoldne smo šli še na pustno povorko v Hotinjo vas. Bilo je veliko domiselnih mask, najbolj so me navdušili »veliki cilindri« z malimi nogicami.

Da pa bo mesec februar še boljši in lepši, so naši otroci še dočakali počitnice. Kaj hočemo lepšega kot nekaj brezskrbni dni, malo potepanja, malo lenarjenja, druženja in že bo mesec marec s svojimi prazniki pred vrati in seveda ponovno šola. Hvala vsem za sodelovanje, uživajte v počitnicah, vidimo se na prazniku žena in mam v mesecu marcu.

➡ Zdenka Trinko

Pestro, zabavno in nepozabno

Pustno rajanje pred Botaničnim vrtom poskrbelo, da je Pohorska tržnica pokala po šivih

Pohorska tržnica je na pustno soboto »pokala po šivih«. Pustna povorka, dobra hrana in odlična družba so bile zmagovalna kombinacija, ki je privabila tako udeležence pustne povorke kot tudi ogromno gledalcev in kupcev. Dogajanja je popestrila izbrana glasba in animacija, ki je na Pohorsko tržnico pripeljala razigranost in sproščenost.

Zimo so preganjali kurenti in izvirne pustne maske. Iz gozda je prišla Rdeča kapica z volkom in lovcom, čebelarji, čebelice, levčki, gusarji, spidermani, FBI policisti ... Skratka, pestro in zabavno ter nepozabno in norčavo.

Vsem maskam je bilo skupno to, da so se mastili s pustnimi krofi in toplimi napitki. Pri preganjanju zime pa smo bili zelo uspešni, saj smo lahko videli pustne maske, ki so bile v kratkih rokavih. Pa tudi toplo pomladno sonce nas je vse razvajalo in razveseljevalo. Najboljše pri vsem pa je bilo, da so bile najboljše maske tudi nagrajene. Težka naloga, saj so bile vse maškare posebne in vredne ogleda. Poslovili smo se v želji, da se pust ponovi. Žal pa šele naslednje leto.

➡ Vanja Jus

Najbolj obiskana pokušina penin

Pravljični december na Pohorski tržnici minil z bogatim programom in lokalno kulinariko, obveznim kuhanim vinom in čajem

Lanski december je bil v Občini Hoče-Slivnica pravljichen za vse občanke in občane. K temu je prispevalo praznično decembrsko vzdušje, obiski dobrih mož in pester program vsako soboto dopoldne na Pohorski tržnici. Veliko vloženega truda se je obrestovalo in vsako soboto smo lahko doživeli praznik. Lokalna društva, krajevne skupnosti in občina smo zopet pristopili k enotnemu prazničnemu programu in pripravili pestro dogajanje na Pohorski tržnici, turistična društva občine in krajevne skupnosti so si »porazdelili« sobote in popestrili Pohorsko tržnico z bogatim programom in lokalno kulinariko, obveznim kuhanim vinom in čajem. Pohorska tržnica je pričakala Miklavža, Božička in najbolj obiskano pokušino penin iz naše občine in regije.

Prva sobota v mesecu decembru je bila uvodna, sladka in znamenovana s peko piškotov. Po naše so zmagali vsi piškoti, saj so bili vsi piškoti in peciva slastni in jih je hitro zmanjkalo. V soboto, ko smo pričakali Božička, so lučke svetile še posebej lepo. Veliko pričakovanje in doživetje ... Božiček je že tradicionalno svojo pot s konjički in pravljичnim spremstvom pričel pri podružnični šoli Reka-Pohorje, potem nadaljeval obdarovanje otrok na Pohorski tržnici, se odpravil na Bohovo in pri klopki razveselil otroke in njihove najbližje. Pri Domu krajanov v Rogozi so ga že nestrpno pričakovali. Presenečenje je bilo popolno, kot vsako leto. Nadaljeval je do Hotinje vasi in dalje do šolskega dvorišča v Slivnici.

Pohorska tržnica pa je bila tudi gostiteljica zaključnega dogodka PalaeoDiversioStyria, kjer smo lahko spoznali, kakšna hrana in pijača, izdelki in pridelki so živeli v prazgodovini.

➡ Vanja Jus

Školjka ni koš za smeti

Vložki, plenice, vlažilni vložki, vatirane palčke za ušesa, hlačne nogavice, krpe in ostali predmeti povzročijo zamašitve kanala ter predvsem zamašitev črpalk v črpališčih

Skrb za okolje se začne in konča pri pitni vodi. Marsikdo se ne zaveda, da so vodni viri omejeni in da je treba odpadno vodo prečistiti. Tako se v straniščni školjki znajde veliko odpadkov, ki v javno kanalizacijo res ne spadajo.

V sistemu javne in interne kanalizaciji vse pogosteje najdemo snovi, ki v sistem ne sodijo. Z vsakim nepravilnim ravnanjem in odmetom odpadkov v straniščno školjko povzročimo velike težave v kanalizaciji. Zavedati se moramo, da voda določene odpadke odplakne, a s tem se težave v kanalizaciji šele začnejo. Vložki, plenice, vlažilni vložki, vatirane palčke za ušesa, hlačne nogavice, krpe in ostali predmeti močno ovirajo pretok, povzročijo zamašitve kanala ter predvsem zamašitev črpalk v črpališčih in po nepotrebem povečujejo stroške vzdrževanja.

Zavedati se je potrebno, da je problematično prav tako odlaganje ostankov hrane v straniščno školjko ali odtok. S tem se v kanalizaciji ustvarijo idealni pogoji za smrad in glodavce. Podgan v kanalizacijskem sistemu je čedalje več, zato na javnem kanalizacijskem omrežju dvakrat letno izvajamo

deratizacijo, na kritičnih območjih pa celo pogosteje. Če teh odpadkov uporabniki ne bi metali v straniščno školjko ali odtok, glodavci pogojev za razmnoževanje ne bi imeli.

Zaposleni v službi kanalizacija poleg rednega vzdrževanja sistema pogosto izvajajo tudi interventno čiščenje. Zaradi zamašitve morajo delavci ročno odstraniti vse nepravilno odložene odpadke v kanalizaciji. Zavedati se je potrebno, da delo ni enostavno – in če niso pazljivi, je lahko izredno nevarno.

Ob vsaki uporabi pitne vode pomislimo, kaj in kam splakujemo in katera sredstva pri tem uporabljamo. Ne pozabimo, da straniščna školjka in odtok nista koš za smeti in vanj ne smemo metati odpadkov! Ne ogrožajmo svojega zdravja in zdravja drugih, ki skrbijo za nemoteno delovanje kanalizacijskega sistema.

➡ Dejan Tacer, NIGRAD

Nadaljevanje izboljšanja vodooskrbe

Po končanem projektu izgradnje povezovalnega cevovoda s prečrpalno postajo Lilek na vrsti novi projekti

Že v prejšnji številki smo vas obvestili, da je projekt izgradnje povezovalnega cevovoda s prečrpalno postajo Lilek zaključen. V skladu s sprejetim proračunom Občine Hoče-Slivnica za letošnje leto nadaljujemo z aktivnostmi za izboljšanje vodooskrbe na območju Krajevne skupnosti Slivnica. Tako je v teku izdelava projektne dokumentacije za izgradnjo prečrpalne postaje Čreta na Polanski cesti. Z izgradnjo prečrpalne postaje Čreta bo ta del naselja Čreta (Polanska cesta) moč oskrbovati s pitno vodo iz vodnih zajetij framski slap na Slivniškem Pohorju.

Na območju Hočkega Pohorja (širše območje počitniškega naselja Bellevue) so v teku aktivnosti posodabljanja vodovodnega sistema Železničar, ki smo ga v upravljanje prevzeli v mesecu decembru leta 2018. Sistem je dotrajan in zahteva velika finančna vlaganja.

➡ Stanko Rafolt

Še vedno je Hočan ...

Mitja Čander, esejist, urednik, pisatelj, scenarist, dramaturg in šahovski mojstrski kandidat, je imel v Kulturnem domu Hoče predstavitev svojega prvega romana *Slepec*

V tednu pred kulturnim praznikom, 6. 2. 2020, je naš rojak Mitja Čander svojemu kraju predstavil svoj romaneskni prvenec, ki je izšel konec leta 2019 pri založbi Litera. Urednik Orlando Uršič se je ob tem dogodku v okviru Mariborske knjižnice in Občine Hoče-Slivnica ob udeležbi številnih poslušalcev pogovarjal z avtorjem, ki se je toplo zahvalil tudi županu dr. Marku Soršaku za odkup knjig, na razpolago bodo tudi v vseh naših knjižnicah.

Mitja, ki se z literaturo ukvarja kot kritični bralec, na svoj roman dolgo ni niti pomislil; po 40. letu pa je začutil, da bi ob slabovidnosti, ki zaznamuje vse njegovo življenje, moral iti tudi globlje vase. In tako se je lotil romana. »Ko sam pišeš, hitro odpove vsa teorija o romanu ... Toda počutil sem se dobro, nekako odrešen ...« se spominja avtor in nam takoj pove vse argumente, zakaj ima predstavitev prvenca tudi v domačem kraju: ker ga želi predstaviti rojakom, ker je velik del romana nastajal na Hočkem Pohorju, ker ima zaradi Mladinskega kulturnega zavetišča in šaha zelo lepe spomine na delovanje v Kulturnem domu, ker mu je tudi naša občina pomagala, da je knjiga izšla v ponatisu, ker so mnogi resnični drobci povezani s Hočami, z otroštvom – in ker je še vedno Hočan.

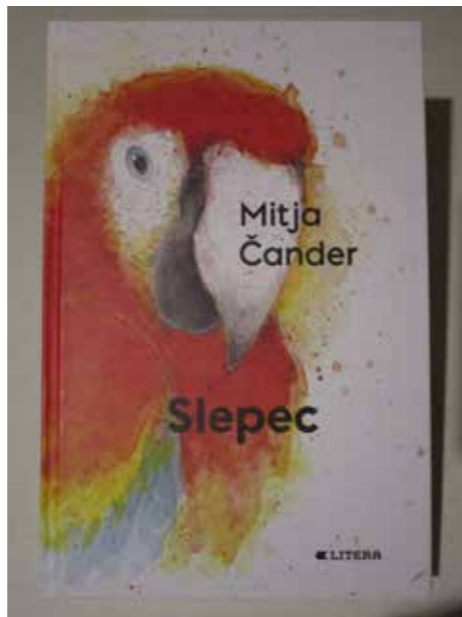
»Človek se udarcev pač navadi in jih sproti pozabi.«

»Osrednja tema romana je slabovidnost, skoraj slepota, le 5% vida. To je osebna izkušnja, ob tem sem skušal biti zelo iskren, vse sentimentalnosti sem izločil ... Druga tema je psihološka, saj je slepota tudi psihološka kategorija, tretja tema pa je slepota kot družbena kategorija.« Tako nam je avtor prikazal, kako je ta fenomen vida skušal raziskovati telesno, duhovno in družbeno – toda vse iz svoje konkretne osebne izkušnje. »V romanu prinašam sprostitev, človeško gledanje na to drugačnost, nobene mitizacije ali odklanjanja ... Obenem sem skušal človeško prikazati tudi politike, birokracijo, medije – vendar skozi humor, kot sem prikazal tudi svojega junaka ...«

Zgodba in osrednji lik romana sta izmišljena, to je literarna fikcija, četudi je pripovedovalec prvoosebni. V njem torej ne smemo iskati avtorjeve življenjske zgodbe. »Literarni junak razčiščuje, razsvetljuje samega sebe: potegne ga v kolesje, kjer se počuti car – in iz tega se rešuje,« označi junaka urednik Orlando Uršič in sprašuje avtorja: »Kaj pa resničnost?« In avtor mu odgovarja: »Romaneskni svet nosi resnično sporočilo, resnico o svetu – to je v romanu resnično. Roman ni obračunavanje z ljudmi ...«

»Ne sprašujemo se o resničnosti zgodbe, ampak o globlji resničnosti.«

Prav zato osebe v romanu *Slepec* nimajo imen, prikazane so kot tipični nosilci določenega sloja, funkcije, poklica ... Skozi njihov govor jih pisatelj smeši z njihovimi floskulami,

praznimi, nerazumljivimi besedami; ob branju bi skoraj potrebovali slovar tujk ali kakšno pomoč pri popačenih angleških sposojenkah ... Urednik je ta svet označil takole: »Politika obljublja, toda megalomanski projekti lahko postanejo cokla – in takrat se politika umakne ... Junak, ki misli, da je na višku, ostaja sam.« Toda v tej borbi s politiko v odnosu do kulture je treba iskati tudi avtorjeve osebne izkušnje; takole nam je to potrdil: »Delno sem v tem tudi sam, ko sem moral iskati pot ... V tem je slovenska politična realnost – pa tudi evropska – ki izgublja pravo vsebino ...«

Osrednja tema romana dobiva tudi simbolične razsežnosti, ko slepota ni več samo telesna. Ko naš antijunak že obračunava sam s sabo – in ko končno tudi spregleda. »Res vidiš?« se sprašuje in si tudi odgovarja: »Vidim. Vse vidim.« Na naslovnici romana nas pozdravlja papiga ara, ki ni po naključju v predsednikovem kabinetu – in prinaša svojstveno simboliko politične govorice; v romanu se pojavi kar nekajkrat, ob njej pa še podoba velikih, negibnih črnih ptic, ki so ob vpadnici v staro mesto čepele na drevesih.

»Pogled skozi okno me je prilepil na kavč. Zagledal sem veliko aro, ki se je večala in večala, dokler ni eksplodirala in se razlezla po steklu.«

In zakaj lahko kljub fiktivni zgodbi govorimo o avtorjevih avtobiografskih potezah? Ob resnici o svetu nas roman najbolj pritegne v tistih drobcih, kjer se prvoosebni junak v mislih ali pripovedi vrača v svoje otroštvo, mladost. Tu nam iskreno, brez sentimentalnosti in moraliziranja govori Mitja o sebi, o družini. V kratki, realni pripovedi čutimo hvaležnost do vseh, ki so mu omogočili normalno življenje: »Začela se je kategorizacija, ki se je za takšne, kakršen sem bil jaz, večinoma končala z odhodom v posebno šolo za

slepe nekam daleč stran. Mamin in očetov strah se je lepil z jezo in nepopustljivostjo ...« To nam je tako lepo potrdil na predstavitvi: »Starši ti dajo občutek, da si enakovreden, da lahko marsikaj dosežeš ...« In staršema je svoj roman tudi posvetil.

»Če bi kot drugi otroci veliko časa preživel pred televizijskim zaslonom, verjetno ne bi nikoli postal knjižni molj.«

V romanu se srečamo tudi z drugimi omejitvami, ki jih je moral Mitja sprejeti v življenju. Kolo, televizija, šport, avto ... »Kolikokrat je žoga kot krogla šinila mimo mene, da se je samo zablistala, jaz pa nisem niti trznil ... Kolikokrat sem žogo podal preveč nazaj ali preveč naprej, da bi jo soigralci lahko sprejeli ... Navadil sem se, da sem dobival malo žog ...« Ostajalo je branje, od blizu, zelo od blizu. Veliko omejitev, toda ob tem nam je na predstavitvi tako lepo povedal: »Z veseljem se spominjam odraščanja v izkušnji svobode, pohajkovanja po kraju ... Vse sem moral dosegati z glavo, da sem se uveljavil v šoli, pri šahu ... In verjamem v pozitivno naravnost ljudi. Šola ni imela sredstev zame, a našli smo spontani način sobivanja: večina je odvisna od nas samih, od človeške empatije.«

»Šah je bil moj teren, bil sem prepričan, da se bom izkazal.«

Prav posebno mesto v romanu – in v avtorjevem življenju – ima šah. »Igro sem vzel skrajno resno. Ne bom se pustil, nikakor.« Tudi šahovska igra dobiva simbolne razsežnosti, postaja boj z glavo za življenje. Mitjev boj. Postaja tudi boj literarnega junaka s seboj.

← Majda Strašek Januš → Alenka Bratuša

Marjan Čander, Nataša Čander, Eva Glavan (sestra), Mitja Čander, žena Maja in župan Marko Soršak

Izboljšati medsebojne odnose

Na petem otroškem občinskem svetu je 20 mladih svetnikov podalo veliko novih predlogov, nekaj od teh bodo realizirali

Tako kot pretekla leta smo tudi letos izpeljali otroški občinski svet v sklopu dneva odprtih vrat na Občini Hoče-Slivnica, ki je nastal na pobudo slovenske lokalne skupnosti občin Slovenije. Letošnja tema otroškega občinskega sveta so bili medsebojni odnosi, v sklopu katere je 20 mladih svetnikov podajalo pobude. Na podlagi pripravljenega gradiva, ki so ga prejeli v obravnavo, smo na seji prejeli veliko število pobud, kako v naši občini izboljšati medsebojne odnose, predvsem z vidika povezovanja obeh osnovnih šol.

Na nivoju občine poteka precej aktivnosti, s katerimi spodbujamo in omogočamo sodelovanje. Za najmlajše občane vsako leto organiziramo poletni tabor, kjer jim omogočimo aktivno preživljanje prostega časa s svojimi vrstniki iz občine in možnost povezovanja in vzpostavljanja novih poznanstev. Za našo mladino organiziramo mladinske delavnice, kjer jim prav tako omogočimo druženje. Za najstarejše občane pa smo vključeni v projekt Starejši za starejše, kjer aktivni starostniki obiskujejo najstarejše občane, ki so zaradi bolezni ali starosti prikovani na svoj dom in jim na ta način omogočamo druženje. Vzpostavili

smo Večgeneracijski center Občine Hoče-Slivnica, v katerem potekajo razne delavnice in predavanja.

Kot je iz navedenega razvidno, že izvajamo vrsto aktivnosti, s katerimi želimo povezati občane in izboljšati medsebojne odnose, vendar smo precej usmerjeni na posamezno starostno skupino ali interes. Želja je, da prestopimo meje in naredimo korak k večji povezanosti in izboljšanju medsebojnih odnosov tudi medgeneracijsko kot tudi med posameznimi naselji občine. In ta prvi korak nam predstavlja sodelovanje obeh osnovnih šol, kjer bi mogoče oblikovali skupni slogan projekta, mogoče določili skupno točko druženja ali dogodek, ki bi za šoli postal tradicionalen dogodek sodelovanja. V tem bi sodelovali tako otroci kot starši ter babice in dedki iz vseh krajev občine.

Mladi svetniki so se na sejo odlično pripravili in podali pobude, od katerih jih bomo nekaj realizirali, saj so pobude realne in na mestu ter izražajo veliko željo mladine po povezovanju.

← Katja Arnšek

Lepenikovi zmagovalci natečaja

V decembru smo objavili natečaj Krajevne skupnosti Rogoza za najlepše okrašeno domačo okolico v adventu. Po večkratnem ogledu vse ulic in hiš lahko povemo, da so se mnogi potrudili, vložili precej truda in časa v okrasitev svojih hiš in dvorišč. Rogoza je bila z vašim sodelovanjem videti lepša. Zmagovalec natečaja Naj dvorišča za leto 2019 je družina Lepenik, ki bo za nagrado prejela priznanje ter vstopnico za festival Stellar Beat 2020.

← KS Rogoza

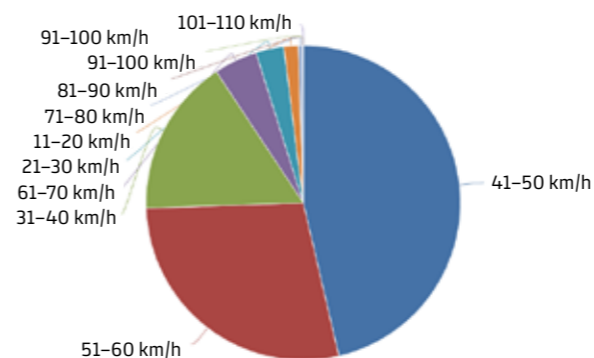
Tretjina voznikov prehitrih

Merilnik hitrosti pri podružnični šoli Reka Pohorje v januarju zabeležil kar sedem »divjakov«, ki so mimo šole peljali z 90 in več kilometri na uro

V okviru izvajanja programa prometne varnosti smo v nadaljevanju pripravili mesečno poročilo o izvedenih meritvah z merilnikom hitrosti na lokaciji pri podružnični šoli Reka Pohorje na Hočkem Pohorju. Poročilo se nanaša na mesec januar 2020.

Skupno ocenjeno število vozil, ki so v januarju 2020 pripeljala iz smeri Hočkega Pohorja proti Spodnjim Hočam, je 63.924. Omejitev hitrosti na 50 km/h je upoštevalo skoraj 70 odstotkov voznikov, 30 odstotkov oziroma 21.151 vozil omejitve ni upoštevalo, med temi je bilo sedem (7) takšnih, ki so drveli s hitrostjo med 91 in 110 km/h.

V mesecu marcu bosta potekali dve nacionalni akciji nadzora nad uporabo varnostnega pasu (med 2. in 15. marcem) in kontrola voznikov enoslednih vozil (med 23. marcem in 5. aprilom).

Graf: Porazdelitev izmerjenih hitrosti v obdobju od 01. 01. 2020 do 31. 01. 2020

Hitrost km/h	Št. meritev	Ocena št. prevozov	%
1-10	0	0	0
11-20	2.381	936	1
21-30	4.182	1.835	3
31-40	28.732	10.366	16
41-50	87.573	29.636	46
51-60	50.979	17.969	28
61-70	6.305	2.858	4
71-80	460	282	0
81-90	51	35	0
91-100	6	5	0
101-110	3	2	0
Skupno	180.672	63.924	100

← Stanko Rafolt

Psi morajo biti pod nadzorom

Policisti iz Rač v lanskem letu zabeležili povečano število ugrizov psov, ki so predvsem posledica malomarnega ravnanja skrbnika

Da bo druženje v naravi z vašimi kužki prijetno, predvsem pa varno, bi radi opozorili na spoštovanje določil Zakona o zaščiti živali. Policijska postaja Rače v letu 2019 beleži povečano število kršitev Zakona o zaščiti živali, povezanih z nadzorom nad psi. V več primerih smo obravnavali tudi ugrize psov, ki so predvsem posledica malomarnega ravnanja skrbnika psa.

Skrbnik psa mora imeti le tega na javnem mestu na povodcu, neupoštevanje tega pomeni globo v višini 200 evrov. V kolikor je vaš pes v registru Uprave za varno hrano, veterinarstvo in varstvo rastlin zaveden kot nevaren pes, za kar je bila izdana odločba pristojnega organa (zaradi predhodno obravnavanih

ugrizov), pa mora skrbnik na javnem mestu še zagotoviti, da so psi na povodcu in opremljeni z nagobčnikom. Neupoštevanje navedenega se kaznuje z globo v višini 800 evrov.

Policija bo v okviru svojih pristojnosti opravljala redne in poostre nadzore nad spoštovanjem Zakona o zaščiti živali.

← Jože Šprah

Štiristo pohodnikov pri sv. Lenartu

December v Reki minil v znamenju božičnega pohoda in žegnanja konj

24. december, večer, soj lučk je obsijal Reko in pot do sv. Lenarta. Velika množica se nas je zbrala ob 19. uri pred gostilno Rečnik in se napotila proti cerkvi sv. Lenarta v Pivoli. Med potjo so nas na dvorišču Zupanovih pozdravili zvoki lovskih rogov v pozdrav božičnemu prazniku. Pred cerkvijo so tudi letos Samotarji in Male Kresničke postavili žive jaslice. Ob Martini brani besedi smo obudili spomin na Jezusovo rojstvo. V cerkvi je g. župnik ob 20. uri opravil Božično mašo. Po maši smo člani TD Reka-Pohorje ponudili tople napitke. V ne preveč hladni noči se nas je zbralo okrog 400 obiskovalcev sv. Lenarta, božičnega pohoda in ogleda živih jaslic.

Decembrske prireditve smo 26. decembra zaključili z žegnanjem konj, spomnili smo se tudi na državni praznik dan samostojnosti in enotnosti. Na Domadenikovem travniku smo se zbrali ljubitelji konj, prisluhnili župniku Alojzu Petriču ter blagoslovu konj. Bilo je lepo sončno popolne ob družbi naših krajanov in tudi drugih obiskovalcev. Res je, bilo je več obiskovalcev kot konj, vendar nas to ni motilo, glavno je druženje, lepa beseda, stisk roke v želji – imejte se lepo, imejmo se radi in vidimo se v letu 2020.

➡ Zdenka Trinko

Obisk gospe Božičkove

V Zgornjih Hočah je prižig zadnje svečke spremljala dežna nevihta

V Zgornjih Hočah smo tretjo svečko prižgali ob spremljavi harmonike Jana in Luke, Renejevih klaviaturah ter pisani besedi »Malih kresničk«. Tretja nedelja je bila v znamenju sodelovanja z našim podmladkom. Pohvaliti jih moram, saj so pridno sodelovali na Miklavževanju, Božičkovanju kot tudi pri »Živih jaslicah«. Na prižigu zadnje svečke nas je spremljala dežna nevihta, vendar se nismo pustili motiti. MePZ KUD Hoče je v dvorani AMD izvedel »mini Božični koncert«, obiskala nas je tudi gospa Božičkova in obdarila otroke s sladkarijami. Po odpetih izbranih pesmih smo ob toplim napitku in sladkih dobrotah pokramljali in na koncu še zapeli »Pohorje zeleno«.

Tako smo v krajevni skupnosti (KS) Reka-Pohorje zaključili adventne nedelje. Vsako nedeljsko popoldne v Zg. Hočah je bil dogodek na svoj način, lep, izveden s srčnostjo nastopajočih, organizatorjev in vseh zvestih obiskovalcev. Hvala vam za lepe skupne trenutke, za pomoč in sodelovanje. Hvala občini in Kipertransu za finančno pomoč, vsem gospodinjam za čudovite sladke prispevke, Vladu za »kuhančka«, Zoranu za ozvočenje in prevoze, članicam turističnega društva za prijetno sodelovanje na stojnicah in hvala vsakemu posebej za skupne trenutke v letu 2019. Naj nam bo enako ali še boljše v letu 2020.

➡ Zdenka Trinko

Nobena ovira (pre)visoka

Svetovno prvenstvo v motokrosu prikolničarjev bo 5. in 6. septembra v Radizelu

Kar smo pisali v prejšnji številki, se je sedaj tudi uresničilo. AMD Orehova vas je uspelo za v kandidaturi za organizacijo dirke svetovnega prvenstva prikolničarjev. V mesecu novembru se je delegacija udeležila sestanka potencialnih organizatorjev v Ženevi in se vrnila z razveseljivo novico, da bomo uvrščeni v koledar dirk za leto 2020. Promotorja smo prosili za dodelitev kasnejšega datuma, saj moramo na poligonu še ogromno postoriti. Tako smo potem prejeli sporočilo, da nam je dodeljen zelo ugoden datum, in sicer 5. in 6. september 2020.

Na dan pokalnega prvenstva Slovenije smo imeli tudi kontrolorja za proge prikolničarjev s strani FIM-e. Ta nam je nato poslal kar dolg seznam zahtev, ki jih moramo postoriti za izvedbo takšnega tekmovanja. Člani upravnega odbora so vso stvar pretehtali in prišli do spoznanja, da ni nobena ovira tako visoka, da je ne bi premagali. Zavihali so rokave in pričeli z zbiranjem reklamnih oglasov, saj zahteva projekt tudi velik finančni vložek za naše razmere. Prepričani smo, da nam bo s pomočjo gospodarskih subjektov iz naše občine in širše okolice ter s pomočjo lokalne skupnosti in Avto-moto zveze Slovenije uspelo to vsoto tudi zbrati.

V začetku februarja smo imeli delovni sestanek tudi z promotorjem in skupno ugotovili, da lahko s skupnimi močmi z dodatnimi obrobni dogajanji ustvarimo pravi spektakel. V petek in soboto predvidevamo spremljevalni zabavni program, ki bi ga izvedli s prireditvenim šotorom v bližnjem športnem parku. Zagotavljamo tudi presenečenja z nagradami za gledalce med nedeljsko dirko. Zagotovite si pravočasno vstopnice, saj tega dogodka ne smete zamuditi.

➡ Bojan Geiser

Mlade zanima tudi Osankarica

Člani Društva borcev za vrednote narodnoosvobodilnega boja Hoče tudi letos na proslavi pri Treh žeblijh

Osankarica je kraj, kjer so pred 77 leti pri Treh žeblijh padli borci Pohorskega bataljona. Včasih se zdi, da je to dogajanje oddaljeno in skoraj pozabljeno, vendar je prav, da ohranjamo spomin na dogodke tistega časa. V pravem pomladanskem vremenu se je na prizorišču zbralo lepo število udeležencev iz vse Slovenije, nekaj pa tudi tujine. Tudi letošnja obeležitev ni minila brez naše delegacije. Naše Društvo borcev za vrednote narodnoosvobodilnega boja Hoče je sodelovalo z društvenim praporom, predstavniki naše Občine Hoče-Slivnica, ki so tudi naši člani, pa so položili k spomeniku venec. Med udeleženci je tudi iz leta v leto vse več mladih, kar dokazuje, da tudi mlade zanima ta del zgodovine.

Slavnostni govornik na slovesnosti, s katero so se udeleženci znova spomnili krvavih dogodkov med drugo svetovno vojno, je bil minister za izobraževanje Jernej Pikalo. Prav tako pa so se tudi letošnje prireditve udeležili številni visoki predstavniki države, med njimi predsednik republike Borut Pahor in predsednik državnega zbora Dejan Židan, ki sta, tako kot drugi predstavniki javnega in političnega življenja, položila vence pred spominsko obeležje padlim borcem Pohorskega bataljona.

Drugo srečanje na Osankarici pa bo proti koncu aprila, za katero pa naše društvo pripravlja avtobusni prevoz. Vabljeni vsi, ki se želite udeležiti letošnjega Šarhovega pohoda in festivala miru.

➡ Drago Ornik

Z državnega prvenstva s 13 medaljami

Judoisti Apolon kluba tudi z organizacijo turnirja v Hočah dokazali, da sodijo v sam vrh slovenskega juda

Uvodni meseci tekmovalne sezone 2020 so bili za našo ekipo Judo kluba Apolon Maribor vrhunski. Odlična pripravljenost tekmovalcev se je poznala na državnem prvenstvu, domačem turnirju Apolon Open in na mednarodnem turnirju v Italiji.

Konec meseca januarja je namreč v Velenju potekalo državno prvenstvo za kadete in kadetinje ter starejše dečke in deklice. Ekipno je bila v skupnem seštevku naša ekipa najboljša. Naslov državnih prvakov za leto 2020 so si priborili: Rok Knaflič, Marija Gomaz in Maj Matevž Kušter. Srebrno medaljo so osvojili: Sara Žvajker, Živa Soršak in Alina Majcen, bron pa Blaž Bandur, Tin Leskovec, Grega Rogl, Brin Kušter, Ian Pušnik, Lara Dogša in Loti Ravnjak Kuželj. Na uvodnem državnem prvenstvu je bilo osvojenih kar 13 državnih medalj. S tem smo dokazali, da sodimo v sam vrh slovenskega juda.

Prvi vikend v februarju je naš klub organiziral veliki mednarodni turnir Apolon Open 2020. Na turnirju je nastopilo kar 690 tekmovalcev iz 81 klubov in 14 držav. Turnir v Hočah je bil rekorden in trenutno velja za največji in najmočnejši turnir v Sloveniji. Nastopila je tudi naša številčna ekipa. Poleg odličnih rezultatov vseh tekmovalcev so na najvišjo stopničko tokrat stopili: Tim Oblak, Neža Mesiček, Maj Matevž Kušter in Rok Knaflič. Ekipno smo osvojili odlično četrto mesto.

Prva tri mesta so si razdelili tekmovalci iz Poljske, Bosne in Hercegovine ter Izraela.

V nedeljo so v športni dvorani v Hočah potekale tudi priprave pod vodstvom selektorja reprezentance Gregorja Broda. Turnir je bil odlično organiziran in obiskan, še večjo udeležbo pa pričakujemo v prihajajočem letu 2021.

Poleg omenjenega državnega prvenstva in domačega Apolon Open turnirja smo se udeležili tudi velikega mednarodnega turnirja v Udinah – Italija. Tudi s tega tekmovanja smo se vrnili z odličnimi rezultati. 5 tekmovalcev – 4x zlato in 1x bron. Prvo mesto so osvojili: Živa Soršak, Neža Mesiček, Brin Kušter in Nik Eljon Jarc. Tretje mesto z odličnimi borbami je osvojil Grega Rogl.

Kljub odličnemu začetku tekmovalne sezone pa za naše tekmovalce ni počitka. Ekipo v prihodnje čakajo veliki mednarodni turnirji v Bosni, Srbiji, Bolgariji, Romuniji in na Poljskem. Za doseganje vrhunskih rezultatov so potrebni redni in dobri treningi. Tega seveda v naši ekipi ne manjka.

➡ Mario Rudl

Na hrbet

Pogled s tribune na mednarodni turnir Apolon Open v Hočah

Veliki mednarodni turnir v judu v Hočah. Ne morem si kaj, da ne bi z vami delila polno drobnih dobrih vtisov, pozitivne energije, ki se je kot svetel nevidni žarek zlivala z množico tekmovalcev, množico obiskovalcev, organizatorjev, sodnikov ... Vsi so bili v »pogonu«, na stopnišču so zbrali prijave, na drugem koncu so se tehtali, sestavljali tekmovalne skupine, pripravljali dopoldansko malico, delili kavico, ponujali majice, športne rekvizite ... En sam velik vrvež. Ura neusmiljeno teče, nič ne reče, treba bo začeti. Pozdravni govori, predstavitev sodnikov, ekrani že najavljajo prve tekmovalce. Bravo, začelo se je.

Na zgornjem delu tribune med tekmovalci najdem proste stole. Na velikem ekranu je bil napisan razpored tekmovanja na šestih »tatamih«. Seveda sem morala vprašati, kaj to pomeni in so mi prijazno razložili, da gre za blazine oz. prostor za vadbo. Usedem se in moj pogled se ustavi na blazinah »tatami« številka ena. »Poglej, kako sta majhna in kako se borita.« Malo povprašam, kaj mora narediti zmagovalec, in zopet dobim prijazno razlago, »vreči, ga mora na hrbet in držati nekaj sekund«. O joj, to pa ni kar tako. Koliko borbenosti je v teh malih »bitjih«. Njihov spoštljivi pozdrav – poklon, objem.

Včasih sem mislila, eh, judo, »pretepaški« šport, pa temu ni tako. Gre za neko kombinacijo borbe, obrambe, spoštovanja, samozavesti. Pogled se mi ustavi na strogih sodnikih: uniforma, strog pogled, dvignjena roka, opazovanje borbe, pogled na ekran, zopet dvignjena roka, konec tekme. Vse poteka mirno, brez neke vidne nestrpnosti. Zopet se s pogledom sprehodim po celotni »areni«, na vseh blazinah so tekmovalci, med njimi strogi sodniki, ob robovih trenerji, nekateri glasni (morda preveč), drugi zopet umirjeno dajejo navodila svojim tekmovalcem. Vse poteka »kot po maslu« (vsaj jaz vidim tako).

Sprehodim se do VIP prostorov. Ponovno srečam prijazno gospo, ponuja kavico, hrano, piškote in jo vprašam: »Ste same pekle?« »Ja, seveda, dogovorile smo se, vsaka je nekaj prinesla in veš koliko se je nabralo.« Preblisk: »To je to, v slogi je moč.« In to so društva, ki povežejo staro in mlado. Celo dopoldne sem občudovala male junake, nekateri so poraz prenesli hrbro, drugi z jezo, pa tretji s solzami, ampak na koncu »pod črto« – vse je šport, glavno je sodelovati, se pokazati, drugič pa ponovno v boj za zmago.

Kratka pavza, sledi popoldanski del »starejših« do 16 let. Nič, malo grem domov in se vrnem. Saj imam zopet seznam »svojih tekmovalcev«, katere moram videti. Po tretji uri se je začel drugi del. Tokrat so bile borbe daljše, »hujše«. Začela sem še sama »navijati«: »Drži jo! Še malo! Bravo, uspelo ti je!« Čisto sem »not padla«. Aha, kdaj je oni »moj«, to moram še počakati. Zunaj se je že naredila tema, jaz pa še vedno sedim v dvorani in čakam na »svoje«. Splačalo se je. Bravo. Uspeli so.

Ko mi takole drsi pogled po dvorani, polni ljudi, starih in mladih, majhnih in velikih, znanih in neznanih, me prešine misel, koliko ur dela, koliko strpnosti in veselja do juda je potrebno, da se izvede en tak dogodek, kot je ta v Hočah. Tekmovalci iz 14 držav, v vseh teh državah bodo ali že poznajo Slovenijo, bodo ali že poznajo Hoče. Ali se sploh zmoremo zavedati, kakšna promocija je to za našo občino, naš kraj in judo klub. Moj namen pisanja je, da vsem izrečem iskrene čestitke in globok poklon tako dobri in veliki organizaciji. Namenoma nisem pisala o imenih, ker si vsak sodelujoči za svojo vlogo zasluži eno samo veliko čestitko in en velik hvala.

➡ Zdenka Trinko

Iz Kranja z bronasto medaljo

Ekipa ZSČ uspešna na tradicionalnem malonogometnem turnirju v vojašnici Petra Petriča

Konec januarja letošnjega leta se je ekipa Zveze slovenskih častnikov (ZSČ), sestavljena v pretežni meri iz igralcev in vodje ekipe, ki prebivajo v Občini Hoče-Slivnica, udeležila prijateljskega malonogometnega turnirja v vojašnici Petra Petriča v Kranju. Organizator turnirja je Direktorat za obrambne zadeve, ob vsakokratni pomoči Logistične brigade Slovenske vojske (SV). Osnovni namen samega turnirja je promocija Slovenske vojske in njeno sodelovanje s civilnim okoljem. Turnir je potekal v izredno prijateljskem športnem vzdušju, a vseeno je bilo zaznati borbeno igro in še kar kakovosten nogomet. Ekipa ZSČ, v sestavi Andrej Auda, Zlatko Krajnc, kapetan ekipe, Danijel Lorbek, Teo Tomažič, Boštjan Auda, Zdenko Cehnar, Boštjan Sakelšek, Filip Perko in vodja ekipe Bruno Kremavc, se je ob natančno dogovorjenem času, 6.30, z najetim kombijem odpeljala s parkirišča OŠ Franc Lešnik Vuk. Kratek postanek v Lukovici, poživitev s kavico in končni cilj – kranjska vojašnica. Kontrola na vstopu in na uvodni postroj v tamkajšnji telovadnici.

Uvodni del tekmovanja je potekal v dveh skupinah. V naši skupini, skupini B, smo se udarili z ekipama Logistične brigade SV in Mestne občine Maribor. V tekmi z izbranci SV smo po enakovredni igri klonili z rezultatom 2 : 3. Zamujeni priložnosti v zadnji minuti tekme, ko nam ni uspelo potisniti žoge z neposredne bližine v prazen gol, bomo še nekaj časa po nogometno premlevali.

Sledila je druga tekma, z Mariborčani. »Kako, da ste danes v belih in ne tradicionalnih rdečih dresih,« je nekdo od »zščevcev« vprašal. Nova metla, kajpak, je bil odziv. V tej tekmi je ekipa ZSČ prevladovala v obeh polčasih igre. Zadetki so padali kot za stavo. Zmaga nam je prinesla odločilne tri točke in možnost borbe za bronasto medaljo, torej tretje mesto. V skupini A si je med ekipama Mestne občine Celje in Ministrstva za obrambo RS boj za tretje mesto izborila ekipa Mestne občine Kranj, domačinov.

Prijateljski pozdrav ekip, žvižg sodnika turnirja in boj za odličje se je pričel. Tekma je bila enakovredna. Obe ekipi sta potrpežljivo čakali na ugoden trenutek. Za razliko od vijolične ekipe so Kranjčani v napadalne akcije vključili še vratarja. Že iz prejšnjih tekem je bilo opaziti, da ima pravi »top« v nogah. Manjši spodrslijaj pri podaji omenjenega vratarja z levim bočnim igralcem je uspešno izkoristil borbeni Danijel Lorbek. Prestregel je žogo in s polovice igrišča zadel v polno. 1 : 0 na semaforju in evforija navdušenja vijoličastih. A le nekaj minut kasneje je prav kranjski vratar s silovitim udarcem izenačil rezultat. Žoga se je kot pri biljarju nekontrolirano odbijala od nog igralcev in končala za hrbtom odličnega vratarja vijoličastih, Andreja Aude, ki je na turnirju zaradi številnih uspešnih obramb dobil ime »hobotnica«.

V zadnjih minutah igre pa je domačinom nekoliko pošla sapa. Po izjemnih, natančnih in hitrih podajah med Zdenkom Cehnarjem, Boštjanom Sakelškom in Teom Tomažičem je slednji zabil zmagoviti gol. Zmaga je borbeni ekipi ZSČ prinesla želeno tretje mesto. Poudariti je treba, da so vsi igralci vijoličaste ekipe dodali pomemben delež k uspehu, Boštjan Sakelšek in Zdenko Cehnar pa sta ponovno dokazala svoje golgeterske sposobnosti, prvi je prispeval štiri, drugi pa dva zadetka. Prvo mesto na turnirju je pripadlo ekipi Logistične brigade SV, drugo pa ekipi Mestne občine Celje. Po končani podelitvi priznanj pa je ob malici – odličnem vojaškem »pasulju«, ki so ga pripravili kuharji vojašnice Petra Petriča, potekalo še druženje vseh sodelujočih na turnirju, s skupno željo, da se naslednje leto zopet srečamo in da tovrstno srečanje ostane tradicionalno.

← Bruno Kremavc

Super veterani

Letni zbor veteranov NK Slivnica obeležili z minuto molka za pred kratkim preminulega soigralca, prijatelja in tudi legendo Franca Furha

Sobota, 18. januarja letos, je trdožive, na fotografiji v letošnjem koledarju Nogometnega kluba Slivnica predstavljene tudi kot super veterane, zvabila v nezamenljivo gostilno Zupanc, kjer je potekal že tradicionalni letni zbor. Dvajset udeleženi je ena boljših udeležb. Z minuto molka, na pobudo častnega kapetana Ivana Furha, smo se poklonili pred kratkim preminulemu soigralcu, prijatelju, tudi legendi nogometa pri svojih letih, Francu Furhu.

Prav vsak udeleženec zbora je z veseljem doniral tudi za slikovno pester koledar NK Slivnica, ki se s svojimi 58 leti bliža novemu jubileju.

Odbor je na dvanajstih tiskanih straneh pripravil poročilo o aktivnostih v letu 2019, tudi fotografij, pesmi in vicev ni manjkalo.

Prva tekma, s slavljenca Petrom Kovačekom in Živoradam Makragičem, ki sta zajadrila v 70-ta, se je zaradi izredno muhastega in hladnega majskega vremena takoj prelevila v izjemno druženje v hramu društva upokojujencev (DU) Slivnica. Silno muhast in hladen majski dan ni omogočal varne igre na slivniški zelenici. O dogodku in neprijaznem vremenu spregovori tudi pesmica Trdoživi in vztrajni, ki je zagledala luč sveta prav tisto nedeljo, 5. maja, in se glasi:

**Trdoživi in vztrajni
Glej levo, skica vprašajev se sprašuje,
kje so imena, ki jih večni kapetan imenuje,
še nedelja deževna, hladna, muhasti dan,
zbrane odpelje v DU Slivnice hram.
Tam je veselo, slavljenca dva,
Ivek trener ju z darili obda,
tud' Hans in Kamela predata naš dar,
Mate pa z vici ne neha nikdar.
Zaključek je eden in to naj drži,
trdožive in vztrajne le druženje krepji.
Spomin na tiste, ki z nami so bili
pa večno naj živi!
»Krma«**

Druga tekma je uspela. K temu je ključno prispeval slavljenec pri 60, dr. Anton Crnjac, dolgoletni zdravnik NK Maribor. O tej tekmi, cenjene bralke in bralci Utrinkov, ste bili že podrobno seznanjeni v lanskem prispevku Trdoživi. Da ne bo pomote, rezultat med starejšimi veterani NK Slivnica in NK Maribor je bil 1 : 5, v korist vijoličnih legend.

O tretji tekmi in druženju v nedeljo, 29. septembra lani, ko sta 70 okroglih slavila Marjan Pavlin in Stanko Oder, 75 pa nekdanji trener Ivo Pšajd, vas bom na pobudo večine udeležencev zbora seznanil kar v nadaljevanju. Tudi o letošnjih prvotnih načrtih. Zbralo se nas je 25. Vse težje je izbrati kandidate za igro, toda s trdo voljo našemu kapetanu še uspeva.

Je pač tako, saj razumete, starejši smo, manj nas zaigra, igrišče je krajše in ožje, toda osnove nogometne igre in zadetki še živijo. Rumeni, mlajši, smo zaigrali v postavi Kremavc, Vogrin in Simonič, bele, seniorje pa so zastopali Kac, Kočev in kapetan Furh. Na piščalko je piskal nepopustljivi Kovaček. Pobudo smo prevzeli mlajši, kanarčki, kakor nas radi imenujejo zvesti navijači. Prvi polčas se je končal z vodstvom rumenih 3 : 1. Sledil je oddech, res prava odrešitev. Nadaljevanje bo pa ostro, kakor britev, nam je zažugal nekdo iz nasprotnega tabora.

Zmago smo z rezultatom 6 : 3 slavili mlajši, a je treba priznati, da so le-te redkejšje, kakor bi nekdo, ki se spozna na nogomet, sodil. Poškodb ni bilo, kar je vselej zaželeno in hvale vredno. Zaključek s kakovostno fotografijo vse pove. Ne damo se! Po prhanju čim prej za mizo, kjer dobrot in tudi kapljice rujnega nikoli ne manjka. Pavlinov šov, poln hudomušnih vicev, zaživi. Starešine skrbno poskrbijo, da je slavljenec posvečena pozornost s tovariškim govorom in da prejmejo že tradicionalne nagrade – nogometne žoge s podpisi vseh udeleženi – in kajpak viski.

In na kratko še načrt aktivnosti starejših veteranov NK Slivnica v letu 2020. V nedeljo, brž po prvomajskih praznikih, načrtujemo prvo tekmo in druženje pod nadstrešnico NK Slivnica. V 70-ta se strumno podajata Pavlin in Marušič. Ko slavi vinogradnik, presežemo 100 %.

V septembru pa jima sledita Vogrin s 70-timi in Korenjak s 75-timi leti.

← Bruno Kremavc

Magna se je priključila gasilcem

Vsako občinsko prostovoljno gasilsko društvo je od občine dobilo potopno črpalko, ki je nujno potrebna v času poplav

Letošnje leto je spet minulo kot tren. Pravzaprav je vsako leto enako. Konec leta je čas, da naredimo presek leta, pogledamo, kaj smo naredili in česa nismo, ozremo pa se tudi naprej in naredimo načrte za naslednje leto. Tudi pri gasilcih je tako in na zadnjem sestanku gasilskega poveljstva naredimo plane. Konec leta je čas obdarovanja, izrekanja lepih želja in seveda čas nošenja gasilskih koledarjev.

Gasilci smo prostovoljci, za vas porablamo naš prosti čas. Opravljamo humana dejanja. Prav gotovo ne bi bili tako dobri, če za nami ne bi stale žene, dekleta, partnerke. Enako velja za naše članice.

V lanskem novembru so naši kolegi – poklicni gasilci iz Maribora – proslavljali 70-letnico delovanja. Častitljiva desetletja v službi ljudstva na pomoč. Svečano so predali svojemu namenu novo gasilsko lestev. Z najnovejšo pridobitvijo bodo lahko posredovali na intervencijah, kjer bo potrebna pomoč na višini. Naj poudarim, da je tudi naša občina pomagala pri investiciji. Gasilska brigada se je namreč prijavila na nepovratna sredstva; pogoj pa je bil, da to izvede s partnersko občino. Moderno vozilo namreč stane več kot 800 tisoč evrov.

V našem GPO imamo nenapovedano vajo že peto leto zapored v mesecu aprilu. Vaja je potekala na stari gasilski dom Bohova. Odzivni časi, delo na vaji – vse je potekalo odlično. Prisoten je bil tudi poveljnik Gasilke zveze Maribor Samo Robič. V času počitnic nimamo skupnih aktivnosti. Vaja evakuacije se odvija že vsa leta ob mesecu požarne varnosti v osnovni šolah v Hočah in v Slivnici. V začetku novembra smo imeli vajo v tovarni Magna. Vsa tri domača društva, poklicni gasilci in seveda industrijska gasilska enota Magna smo izvedli vajo na dva objekta v tovarni. Vaja je bila še posebej pomembna z vidika spoznavanja objekta. Poklicni gasilci so sodelovali z vozilom za nevarne snovi, domača društva z GVC-ji, IGE Magna pa z GVV-1. IGE Magna je postala tudi član našega gasilskega poveljstva. Prav

je, da se povezujemo, še posebej pa je pohvalno, da se je tako velika tovarna sama želela vključiti v naše vrste.

Čez celo leto smo dograjevali gasilski vadbeni poligon v Bohovi. Kontejnerja smo v celoti prebarvali, od znotraj smo vgradili zaščitne izolacijske plošče, pod strop zmontirali verige, vgradili dva toplomera. Na zadnji vaji je temperatura pod stropom presegala 700 stopinj Celzija. Odsluženi plinohram smo predelali za vaje z izolirnim dihalnim aparatom. Gasilec tako v »polni bojni opremleni« vstopa na eni strani, v cisterni se izogne prepreki in izstopi na drugi strani. S pomočjo občine smo pridobili še material za dokončanje ključavničarskih del. Na mali kontejner bomo vgradili stopnice, s katerimi bomo simulirali kletne požare. Zanimanje za vaje je postalo že širše, tudi druga društva bi rada preizkusila poligon. Podobne, a boljše kontejnerje imajo sicer na Igu. V letu 2020 pa moramo poleg običajnih vaj še nadoknaditi letošnji plan, in sicer vajo pokrivanja streh in vajo vrhne tehnike.

V decembru smo od občine iz sredstev CZ pridobili opremo za operativne vaje. Župan Marko Soršak, sodelavec Drago Slanič in poveljnik civilne zaščite Boštjan Horvat so nam jih svečano podelili na sestanku poveljstva. Vsako občinsko prostovoljno gasilsko društvo je dobilo potopno črpalko za poplave. Ob poplavah nam sicer vedno primanjkuje tovrstne opreme, saj voda zalije večje število objektov in posledično vsi oškodovanci želijo, da se pri njih čimprej začne reševanje. Skupno opremo pa bomo s pridom uporabljali na poligonu. Tako smo dobili trojak, triopana, hidrantni ključ, ročnik in zaščitne prevleke za čelade in izolirne dihalne aparate.

➔ Boštjan Frangež

Ko dvigneš me ...

Katoliško društvo dr. Antona Murka na dan samostojnosti pripravilo koncert božičnih pesmi

V cerkvi sv. Jurija v Hočah smo na štefanovo, 26. decembra, ko naša Slovenija praznuje dan samostojnosti, organizirali lep koncert božičnih pesmi. Po uvodnih mislih, da je velika sreča živeti v miru v svobodni domovini in da moramo za to biti vedno hvaležni, so nam najprej zapele Ljudske pevke katoliškega društva. Ob treh božičnih je najlepše zazvenela zelo spevna ljudska O jaslice borne, lesene.

O, jaslice borne, lesene,
pa vendar ste srečne tako,
saj čisto do vas se sklonilo
nocoj je dobrotno nebo.

Za zibel vas kralj je izvolil,
Očeta nebeškega Sin,
kot dete človeško prinesel
nam mir je z nebeških višin.

Ve prve ste srečne čutile
utripati Božje srce,
ste postelj'co mu ponudile,
ki so jo odrekli ljudje.

Skupina Jurčki, ki nam je decembra prepevala tudi na Pohorski tržnici, je zapela v precej zmanjšani zasedbi, ker so otroci odpotovali s starši, a kljub temu so tokrat samo deklice kar korajžno zapele – seveda ob spremljavi orgel, kitare in kajona. Poleg dveh skupin katoliškega društva so najprej zapeli gostje iz Slovenske Bistrice. Napovedali smo jih takole:

»V začetku je bila beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Bog se je rodil kot človek, da bi mi postali bolj človeški ... Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prišla na svet ...

To luč nam bo skušal pričarati tudi mešani pevski zbor Natanael iz Slovenske Bistrice. Zbor aktivno sodeluje pri svetih mašah, njihovo petje pa se sliši tudi na številnih porokah, krstih, pogrebih ter drugih slovesnostih. V zboru so pevci različnih starosti (od 14 do 60 + let), povezujeta pa jih v prvi vrsti vera ter njej enaka ljubezen do petja, vodita pa jih Rebeka in Marko Bračič.« Zbor Natanael se udeležuje tudi tekmovanj in leta 2017 so prejeli zlato priznanje v svoji regiji ter priznanje za najbolj perspektiven zbor. Na mednarodnem festivalu adventne in božične glasbe v Bratislavi so v dveh različnih kategorijah dosegli srebrno in zlato priznanje. Mnogi mladi glasovi, ki sodelujejo v zboru, so nam prepevali tudi že med mašo, na koncertu pa nas je prevzela njihova dinamika, živahnost, predvsem pa kvaliteta izvedbe zahtevnih pesmi.

Naša napovedovalka Barbara, ki je sama pevka v domačem zboru, je za vezno besedo uporabila misli iz Svetega pisma in je takole nadaljevala:

»In Beseda je meso postala in se naselila med nami ..., polna milosti in resnice ... In iz njegove polnosti smo vsi prejeli, milost za milostjo ...

Tudi nam pevcem je bila dana posebna milost, da lahko s svojimi glasovi slavimo Boga. Naš mešani cerkveni zbor sv. Jurija, ki ga vodi Petra Kozar Bežan, se vam bo danes predstavil tudi s tremi solisti: v Rajskih strunah nam bo zapel Ivo Brljak, v Božični noči pa Miran Kosi z zborovodkinjo. Na klavirju nas bo spremljala Božena Pirjevec.«

Tudi naš zbor je blestel z Rajskimi strunami, eno najlepših slovenskih božičnih pesmi; v tej pesmi se pokaže moč in lepota moških glasov, pa seveda našega solista Iveka. Posebej zahtevna pa je Božična noč, kjer sta se Petra in Miran ponovno izkazala kot odlična solista, ki se zelo lepo ujameta.

»Ko sem na tleh, ko svet se mi podira
in ko skrbi mi stiskajo srce,
počakam te, da tiho prideš k meni
in dvigneš me visoko nad vse.
Ko dvigneš me, sem kralj na vrhu gore,
ko dvigneš me, viharjem se smejim,
čutim moč, ko nate se naslonim – ko dvigneš me,
sem več, kot si želim ...«

Kot zadnja skupina je nastopil razvanjski cerkveni oktet, ki ga je spremljala ta napoved: »Ko dvigneš me, sem več, kot si želim ... To so verzi iz pesmi, ki je globoka izpoved osebne vere, vere, ki nam v življenju pomaga, da premagujemo vse težave. To pesem nam bo ob drugih zapel cerkveni oktet iz Razvanja: nastal je oktobra 2018 na pobudo Filipa Tobiasa. Zborovodkinja Petra ima z njimi veselje, saj pravi, da so sami odlični pevci. V prvi pesmi Šel bi tja v Betlehem bodo solisti Stanko Sel, Filip Tobias in Marko Sel; v pesmi Ko dvigneš me pa bosta pela solo Petra in Marko. Vse pesmi bo spremljala Božena Pirjevec.«

In res nas je njihova pesem dvignila, saj so jo zapeli s pravim žarom; oktet sestavljajo pevci zelo različnih starosti, med njimi smo bili veseli tudi Vide Lebe, nekdanje učiteljice slovenščine na hoški osnovni šoli. Kljub svojim častitljivim letom v zboru prepeva prav mladostno.

Oba zbora naše župnije, hoški in razvanjski, sta nas skupaj zazibala še z Brahmsovo Uspavanko, kjer je ponovno pela solo zborovodkinja Petra. Za zaključek pa so se pridružili še bistriški pevci in pod oboki starodavne hoške cerkve je zazvenela najlepša božična pesem Sveta noč.

Koncert je bil resnično bogat, kar škoda, da si Hočani ne vzamejo časa za takšne prijetne trenutke, ki nam praznike polepšajo še v živo, ne samo z ekrana. Hvala vsem pevcem, da smo tako na res kulturne način počastili slovenski državni praznik.

➔ Majda Strašek Januš

Zaskrbljeni za čebele

Letni zbor Čebelarstva društva Slivnica minil v spoznanju, da je medovitih rastlin vse manj, število čebel pa se povečuje

Čebelarke, čebelarji in drugi člani ČD Slivnica so se 24. januarja zbrali na rednem letnem zboru, ki je bil v prostorih osnovne šole v Slivnici. Zbora so se udeležili tudi predstavniki Čebelarstva zveze Slovenije, pobratenege ČD Podčetrtek in ČD iz Klanjca na Hrvaškem, podžupanja naše občine, predstavniki KS Slivnica in nekaterih drugih organizacij v KS Slivnica.

V poročilu o delu v lanskem letu, ki ga je predstavil predsednik društva Lojze Lipnik, so poročali o obsežnem delu, ki so ga opravili v društvu. Poleg rednega dela, povezanega s čebelami in drugimi čebelarstvenimi opravili, so veliko dela opravili pri razširitvi prostorov društvenega čebelarstva doma v Slivnici. Dogradili so lepo urejen prostor, ki je v prvi vrsti namenjen strokovnemu izobraževanju. V njem bodo izvajali program čebelarstva krožka, v katerega so vključeni učenke in učenci Osnovne šole Franca Lešnika Vuka Slivnica, in drugo izobraževanje čebelarjev in čebelarjev. Organizirali oziroma pripravili bodo tudi različna strokovna predavanja čebelarstvenih strokovnjakov, uspešnih čebelarjev in čebelarjev in drugih strokovnjakov, ki se ukvarjajo s problematiko čebelarstva. Člani društva so pri širitvi doma opravili več sto ur prostovoljnega dela.

Društvo je v celoti in uspešno izvedlo lanskoletni program dela. Največ pozornosti, skrbi in tudi dela je povezanega s čebelami in čebelarjenjem. V ospredju je skrb za zdravje čebel, zdravljenje čebel in zagotavljanje potrebnih življenjskih pogojev čebelarjem. Ob tem so opozorili, da so življenjski pogoji čebel vse slabši: medovitih rastlin je vse manj, število čebel pa se povečuje. Zato bodo v prihodnje bolj pozorni na pašni red, ki ga je potrebno upoštevati.

Že nekaj let zapored je bilo vreme za čebele zelo neugodno. To se pozna tudi pri donosnosti medu. Tega je v takšnih razmerah vse manj. Zato so čebelarji še bolj skrbni in pozorni do svojih čebeljih družin. Redno so jih opazovali oziroma pregledovali, jih zdravili in krmili. Ob tem pa tudi opozarjajo, da moramo vsi, tudi tisti, ki niso čebelarji oziroma se ne ukvarjajo s čebelarjenjem, skrbeti za ohranitev narave. Žal je med letom daljši čas veliko njihovih površin golih, čeprav bi lahko bile pokrite z rastlinami. Močno se pozna, da je rastlinje na travnikih vse bolj monotono in mnoge rastline sploh ne doživijo svojega cvetenja. Poleg tega se pojavljajo tudi zastrupitve čebel, ki so posledica nestrokovnega in neodgovornega ravnanja z zaščitnimi sredstvi za rastline (raba različni insekticidov ob nepravem času oziroma v neustreznih vremenskih pogojih).

Vse to se odraža na življenju in zdravju čebel in pri pridelavi medu. Problem pa moramo gledati tudi s širšega vidika – čebele so pri nas najpomembnejše opraševalke rastlin. Če jih ne bo, rastline ne bodo oprašene in ne bo pridelka, niti ohranitve ter razvoja rastlin ...

V skrb za čebele sodi tudi skrb za zdrav čebelji rod – spremljanje zalege, nabava zdravih novih in zamenjava starih, izčrpanih matic.

Društvo je skrbelo tudi za izobraževanje čebelarjev začetnikov in starejših članov, ki svoje znanje stalno izpopolnjujejo. Članice in člani društva si tudi med seboj izmenjujejo izkušnje in uspešno prakso. Med letom so se udeležili različnih predavanj in drugih strokovnih srečanj. Znanje si širijo tudi z obiski uspešnih čebelarjev doma in v tujini. Tudi lansko leto so izvedli dva poučna izleta. V okviru enega so obiskali uspešne čebelarje v Klanjcu na Hrvaškem in čebelarje v Halozah. V okviru drugega izleta so obiskali čebelarji sejme v Beogradu. Izvedli so štirideseturni program čebelarstva krožka v Slivnici in v Račah. Program je izobraževalni in obsega osnovno čebelarstvo znanje – spoznavanje čebel, čebelarstvenih opravil in čebeljih pridelkov. V osnovni šoli in vrtcu v Slivnici so izvedli tudi »tradicionalni slovenski zajtrk«. S tem dogodkom učencem in otrokom v vrtcu približajo čebelje pridelke in se z njimi pogovarjajo o pomenu uživanja medu.

Organizirali in izvedli so tudi dan ČD Slivnica oziroma dan odprtih vrat. Kot vsako leto so tudi lani prišli otroci iz slivniškega vrtca in učenci osnovne šole Slivnica, ki so izvedli krajši kulturni program. Prišlo je tudi nekaj starejših krajanov. Slivniški čebelarji skrbijo za urejenost in čistočo neposrednega okolja čebelarstva doma. Na urejenih gredah ob domu raste več medovitih rastlin, travna površina pa je lepo vzdrževana. Urejena je tudi čebelarstva učna pot. Čebelarke, čebelarji in drugi člani društva sodelujejo tudi v vsakoletni čistilni akciji. Tudi v lanskem letu so uspešno izvedli likovno kolonijo »Svetovi čebel«. To je bila že osma kolonija, sodelovalo pa je osemnajst slikark oziroma slikarjev. Ustvarjena dela so razstavili na razstavi, ki je bila v okviru praznovanja praznika KS Slivnica v prostorih osnovne šole v Slivnici.

Člani društva, zlasti čebelarji, so obiskali tudi čebelarstvo sejme in druge prireditve v Sloveniji, povezane s čebelarstvom, npr. Apislovenija v Celju, Kmetijski sejme v Gornji Radgoni. Na zboru so sprejeli letni delovni načrt, ki bo vseboval vse stalne dejavnosti in jih bo društvo gotovo uspešno izvedlo. Na letošnjem letnem zboru so izvolili tudi nove organe društva in potrdili predsednika društva. V naslednjih štirih letih bo predsednik društva Lojze Lipnik, ki društvo zelo uspešno vodi od ustanovitve.

Dr. Martin Kramar

Smeli načrti za novo leto

Koledniki KUD Milke Zorec bodo zbrane darove namenili za humanitarno pomoč družinam in otrokom na našem območju

Leto 2020 smo v Kulturno-umetniškem društvu Milke Zorec začeli podobno kot mnoga prejšnja. V skladu s starim narodnim običajem so naši koledniki Jože Cvetko, Zorjan Coif, Boris Komar, Stanko Rajtmajer in Žarko Jankovič ob prazniku svetih treh kraljev obiskali 54 domov in prinesli voščilo miru, veselja ter blagoslov. Pri napornem delu je s prevozom pomagal Herman Jakolič. Kot velevajo običaji, bodo koledniki zbrane darove namenili za humanitarno pomoč družinam in otrokom na našem območju.

Kot vsako leto smo na predvečer slovenskega kulturnega praznika pripravili proslavo. Tokrat je pobudo prevzela mlajša generacija naših članov. Oblikovanje uprizoritvene zamisli na temo pesmi Simona Gregorčiča je pripravila Martina Golob (do lani še z dekleškimi priimkom Škorjanc), pri izvedbi pa so ji pomagali Tea Coif, Vita Vodušek in Boštjan Bračič. V glasbeno-plesnem delu so sodelovali še Duo trobil, naša folklorna skupina in Klapa Lent.

Po proslavi smo se člani društva in vabljeni gosti zbrali na rednem letnem zboru članov. Ker smo nove organe društva volili lani, smo tokrat sprejeli predstavljena poročila za leto 2019 in načrt dela za leto 2020. O delu v letu 2019 je pomembno poudariti, da smo pripravili ali sodelovali na več kot tridesetih javnih prireditvah, da smo skupno pridobili 17.700 EUR poslovnih prihodkov in da smo ustvarili čisti presežek prihodkov v višini 736 EUR.

Po nekaj letih potovanja po Sloveniji, ko smo na pustnih povorkah (Ptuj, Cerkljica, Litija ...) prejeli kar nekaj nagrad in veliko pozornosti, smo se odločili, da bomo ponovno nastopili doma. Na tradicionalni pustni povorki Fašenk 2020 v Hotinji vasi. Le teden kasneje se je folklorna skupina z dvema spletnoma predstavila v Cankovi. Kolegom z Goriškega smo tako

vrnili nastop, s katerim so nas razveselili na folklornem koncertu konec leta 2019. Sicer pa načrtujemo, da bomo s folkloro sodelovali na že tradicionalnih prireditvah, kot so nastop na Dnevih narodnih noš in oblačilne dediščine v Kamniku, na jesenskem festivalu v avstrijski Lipnici, na Martinovanju v Hotinji vasi ... Proti koncu leta bomo pripravili tudi folklorni koncert v prostorih Kulturnega centra v Hotinji vasi.

Najzahtevnejše bo sodelovanje na festivalu Slovenija v Pragi, kjer bomo v okviru štiridnevnega programa nastopali s folklorno skupino in ljudskimi godci Kvin-ton. Predstavili bomo pesmi, plese in oblačila (noše) z našega področja. Največja prireditev, ki jo bomo letos organizirali, bo že tradicionalni festival Klapa Slovenije. Gre za zelo veliko prireditev, na kateri pričakujemo več kot sto nastopajočih in okrog tisoč obiskovalcev. Člani naše Klapa Lent pa načrtujejo še več prireditev, kot npr. letni koncert, na katerih nas bodo navduševali z značilnim klapskim petjem. Letos načrtujemo tudi premierno predstavitev novega dramskega dela. Avtorica Sonja Votolen, ki je za nas napisala že več dramskih besedil (Janč, Nordkap ...), je posebej za nas že pripravila novo zanimivo besedilo, ki bo doživelo prvo predstavitev v dvorani Franca Klasinca. Trenutno smo v zaključni fazi izbire članov ansambla, potem pa nas čaka še trdo in tokrat nekoliko neobičajno delo. Dramaturška postavitve in režija bo del eksperimentalnega pristopa, kakršnega doslej še nismo uporabljali. Kljub temu da smo vsi člani društva volonterji in se s kulturo ukvarjamo poleg vseh drugih službenih ter privatnih obveznosti, smo si tudi za letos zadali zelo smelega načrta. Za uresničitev bo potrebno vložiti veliko truda in našega prostega časa. Za nagrado pa ne pričakujemo veliko. Le polno dvorano in aplavz, ki bo pokazal, da ste z našim delom zadovoljni.

Srečko Hvauc

V spomin na pokojna planinca

Pri DU Slivnica organizirali predavanja o potovanju po Korziki v spomin na Ivana Petroviča in Milka Greifonerja

Ob vstopu v novo leto bi DU Slivnica predstavilo aktivnosti, ki so nas spremljale od avgusta do konca decembra lanskega leta. Za nami je obdobje pestrega dogajanja in aktivnosti. Ob koncu avgusta smo sodelovali v okviru KS Rogoza na odbojgarskem in kegljaškem tekmovanju. V okviru praznik KS Slivnica v mesecu septembru smo v DU Slivnica organizirali turnir v šahu, balinanju, kegljanju s kroglo na vrvici, odbojki, ribičiji in organizirali predavanja o potovanju po Korziki v spomin na naša pokojna člana, planinca Ivana Petroviča in Milka Greifonerja. Septembra smo ob pohodu na Jugovo domačijo nastopili s kulturnim programom mešanega pevskega zbora DU Slivnica pod vodstvom zborovodje Ervina Šege in z učenci OŠ FLV Slivnica pod vodstvom mentorice Karmen Soban. V okviru praznika Občine Hoče-Slivnica je MePZ našega društva nastopil na Reviji zborov Občine Hoče-Slivnica.

Ročnodelska sekcija Pikapolonice pri DU Slivnica je organizirala razstavo likovnih del avtorjev Franca Puška, Dušana Marcelana in Veronike Pintar ter ročnodelskih izdelkov naših članic. Razstava je bila v prostorih našega društva konec septembra. Skupina za socialo je septembra v sodelovanju s krajevno organizacijo Rdečega križa Slivnica in KO RK Rogoza ter Občine Hoče-Slivnica, ki je krila stroške merjena holesterola, krvnega tlaka, sladkorja in trigliceridov, izvedla dvodnevno merjenje. Ostale sekcije so svoje delo izvajale po programu. Balinarji so sodelovali še na mednarodnem turnirju v okviru praznika Občine Hoče-Slivnica v organizaciji balinarskega kluba Hoče. Kegljači in kegljačice so v okviru praznika sodelovali na turnirju v Hočah. Oktobra smo sodelovali s skupino starejši za starejše in DU Slivnica, KO RK Slivnica ter v organizaciji KS Slivnica pri izvedbi srečanja starejših krajanov nad 70 let v telovadnici OŠ FLV Slivnica. Kulturni program so izvedli MePZ DU Slivnica in učenci OŠ FLV Slivnica pod mentorstvom Petre Trstenjak. Za tem je sledilo druženje ob dobri hrani in pijači ter glasbi. Prisotnih je bilo okoli 170 krajanov.

Kolesarji so imeli ob koncu meseca oktobra zaključno vožnjo po Dravskem polju in na koncu so imeli v gostišču Lobnik zakusko. Skupina Starejši za starejše so bili na delovnem srečanju v gostišču Čelan v Slovenija vasi, kjer so se pogovarjali o opravljanju delu in nalogah za naprej. Gostitelj srečanja je bila ZPZDU Maribor v sodelovanju z DU Starše in Zdenko Gajser. Konec oktobra so se člani MePZ DU in učenci OŠ FLV v organizaciji OOZBNOB Slivnica-Hoče zbrali na komemoraciji ob grobu talcev v Čreti.

V začetku novembra je DU Slivnica organizirala tradicionalno martinovanje s krstom mošta za naše člane. Srečanja se je udeležilo 82 članic in članov. Ob prijetni zakuski, dobri pijači in glasbi je nedeljsko popoldne hitro minilo z željo, da se ponovno srečamo ob naslednjem druženju. Dogovorili smo se za tiskanje koledarjev za leto 2020.

V mesecu decembru je MePZ Slivnica organiziral Miklavžev koncert. K sodelovanju je povabil tudi učence OŠ FLV, pevski zbor pod vodstvom Maje Živec in žensko skupino KD Oplotnica pod vodstvom Ervina Šege. Koncert je povezovala gospa Maja Živec, svetlobne efekte pa je pripravil Zoran Živec. Mala dvorana OŠ FLV je bila polna. Naši zvesti poverjeniki so na terenu pridno raznašali koledarje za leto 2020.

DU Slivnica in KO RK Slivnica bosta obdarovala 182 naših krajanov, starejših nad 80 let, invalidnih oseb in krajanov v domovih za ostarele.

Člani n članice skupine starejši za starejše bodo pakete raznosili po terenu.

Prednovoletno druženje nekaj dni pred vstopom v novo leto je bilo v gostišču Lesjak. Kegljači in kegljačice so se udeležile turnirjev parov v Framu in božično-novoletnega turnirja v Rogozi. Ob koncu leta smo organizirali še interna tekmovanje v kegljanju s kroglo na vrvici. Skozi vse leto smo imeli sestanke UO in NO DU Slivnica vsak zadnji četrtek v mesecu. Na sestankih smo se pogovarjali o opravljenem delu v preteklem obdobju in delali načrt za naslednje obdobje.

Redno smo spremljali delo ZPZ DU Maribor, Občine Hoče-Slivnica. Udeleževali smo se sej vseh nevladnih organizacij na našem področju, sodelovali smo z VeGeC Rogoza pri izvedbi predavanj. Sodelovali smo tudi ob zaključku praznika KS Slivnica kot so-organizatorji Noči čarovnic v organizaciji ZMLS in KS Slivnica. V septembru smo organizirali tudi piknik za člane društva z bogatim srečelovom. Piknika se je udeležilo skoraj 100 članov. Ob zaključku leta ugotavljam, da smo delo uspešno opravili, saj smo vse načrte v celoti realizirali. Zahvala gre vsem, ki so nam kakorkoli pomagali pri izvedbi programa dela.

← Peter Kovaček → Simona Šifrar

VABILO

DRUŠTVO UPOKOJENCEV HOČE
vabi svoje člane na 70. redni letni
ZBOR ČLANOV DRUŠTVA,
ki bo 03. APRILA 2020 ob 16. uri
v Kulturnem domu HOČE.

Kulturni dan malo drugače

Učenci hoške osnovne šole Prešernov dan obeležili v kinu Maribox

Letos smo učitelji in učenci od 6. do 9. razreda obeležili Prešernov dan nekoliko drugače kot prejšnja leta. V četrtek, 6. 2. 2020, smo se zjutraj zbrali v šoli, kjer so učenci dobili navodila za potek kulturnega dneva, nato pa smo se z avtobusi odpravili v Maribor, in sicer v kino Maribox. V veliki dvorani smo najprej imeli proslavo. Po slovenski himni so učenke 6. b predstavile igro, ki se je navezovala na kulturni praznik, pevski zbor je zapel nekaj slovenskih ljudskih pesmi, slišali pa smo tudi spremljavo z violino in klarinetom.

Glavne vloge predstave so zaigrale Gala Lah, Nina Korošec in Tia Rovčanin, za katere sem tudi napisala scenarij za dramsko igro. Pri predstavitvi Zdravljice v drugih jezikih so jim pomagale še tri sošolke. Tako smo slišali slovensko himno tudi v hrvaščini, angleščini, nemščini, francoščini in ruščini. Skupaj s pesmimi, ki jih je pevski zbor pod vodstvom Maje Paulič izvrstno zapel, je predstava na učence naredila vtis zaradi sproščenosti igralk, nekoliko smešnih nekaterih delov igre in zaradi zavedanja, da je slovenski jezik v besedi in pesmih res nekaj posebnega, kar je vredno negovati in ohraniti. To je podkrepil še g. ravnatelj Alojz Velički, ki je ob koncu proslave povedal nekaj spodbudnih in prazničnih besed.

Po proslavi smo si vsi skupaj ogledali film z naslovom Raziskovalka Dora. To je družinski pustolovski film o najstnici, ki skupaj s prijatelji reši mnoge uganke in tako spozna, da v slogi in prijateljstvu zmoremo veliko in še več. Polni lepih vtisov smo se odpeljali z avtobusi nazaj v Hoče. Tako smo nekoliko drugače preživeli dan, vsekakor pa so bili zadovoljni tudi učenci, ki so dan preživeli izven šolskih klopi in brez zvonjenja šolskega zvonca.

← Sanja Obaha

Film o bontonu

Šestega februarja smo se šestošolci, sedmošolci, osmošolci in devetošolci ob 8.20 zbrali v matičnih razredih. Ogledali smo si predstavitev o bontonu in o filmu, ki si ga bomo ogledali. Dežurni učenci smo odšli po malico. Ko je bila ura 8.55 smo se zbrali pred VŠD in odšli v kino.

Prispeli smo v kino Maribox in odšli v dvorano 1, kjer je potekala proslava – pevski zbor je pel, Simon pa igral na klarinet.

Po proslavi smo dobili kokice in si ogledali film Raziskovalka Dora. Tai, Simon in jaz smo se ozrli nazaj in videli, kako naš učitelj uživa na VIP sedežih.

Po končanem filmu smo se odpravili nazaj v šolo, cel avtobus se je pogovarjal o filmu. Nato smo se odpravili na kosilo in vsi smo zadovoljno odšli domov.

Žiga Nipič, 7. b

Raziskovalka Dora

Sedmošolci smo se 6. februarja 2020 odpravili v kino Maribox. Zbrali smo se v šoli ob 8.20. Sledila je predstavitev o bontonu v kinu. Nato smo malicali.

V kino smo se odpravili ob 9. uri in prispeli ob 9.30. Kasneje smo odšli v dvorano in imeli proslavo ob kulturnem dnevu. Med drugim je pevski zbor zapel Zdravljico in nekaj slovenskih ljudskih pesmi. Po proslavi smo dobili kokice in si ogledali film Raziskovalka Dora ter se po koncu odpravili iz Mariboxa proti šoli, kamor smo prispeli ob 12.20.

Tako se je kulturni dan tudi končal, sedmošolci pa smo se spomnili na Prešerna, njegove pesmi in slovenski narod.

Nik Javornik, 7. b

Knjižnica? Zatočišče v digitalnem svetu

Srečanje osnovnošolskih knjižničarjev na OŠ Franca Lešnika -Vuka v Slivnici

V sredo, 12. februarja, je na OŠ Franca Lešnika - Vuka v Slivnici potekalo strokovno srečanje šolskih knjižničarjev s področja severovzhodne Slovenije, ki ga je pod geslom »Šolska knjižnica – zatočišče zgodb in domišljije v digitalnem svetu«, pripravila Mladinska knjiga Založba.

V uvodu srečanja smo najprej prisluhnili predavanju dr. Mihe Kovača, predavatelja Oddelka za bibliotekarstvo, informacijsko znanost in knjigarstvo na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Skozi svoje razmišljanje kot odgovor na vprašanje »**Ima branje knjig še smisel?**«, nam je nanizal deset razlogov za, ker:

- z njim pridobivamo bralne sposobnosti,
- širimo in poglobljamo besedišče,
- z branjem leposlovja razvijamo sposobnosti uživanja v druge osebe in obdobja, sposobnost poslušanja in prepričevanja,
- branje nas osredotoča, umirja in vadi v dolgotrajnejšem vzdrževanju pozornosti,
- otroci, ki jim starši berejo v otroštvu, so v šoli in poklicnem življenju praviloma bolj uspešni od otrok, odraslih v nebralnih družinah,
- med bralci je več uspešnih in zadovoljnih ljudi kot med nebralci,
- branje je napor in tudi užitek, ko ga usvojimo,
- branje v tujem jeziku je okno v nov svet, od koder se vidi tudi domov,
- zaslonski mediji nam sicer omogočajo v kratkem času obdelati ogromno informacij, ki pa imajo smisel le, če znamo razmišljati z lastno glavo,
- z branjem knjig se učimo misliti z lastno glavo in biti človeški do drugih, v nasprotnem primeru lahko drugi manipulirajo z nami.

V nadaljevanju je svoje razmišljanje na temo Z branjem od domišljije do kritične misli z nami delila Alenka Kepic Mohar, vodja sektorja Izobraževalnega založništva Mladinske knjige. Predstavniki Mladinske knjige Založbe so nas podrobneje seznanili tudi s programom izdaj v letu 2020, s poudarkom na učbeniškem in obučbeniškem programu ter priročnikih in leposlovju za otroke in mladino.

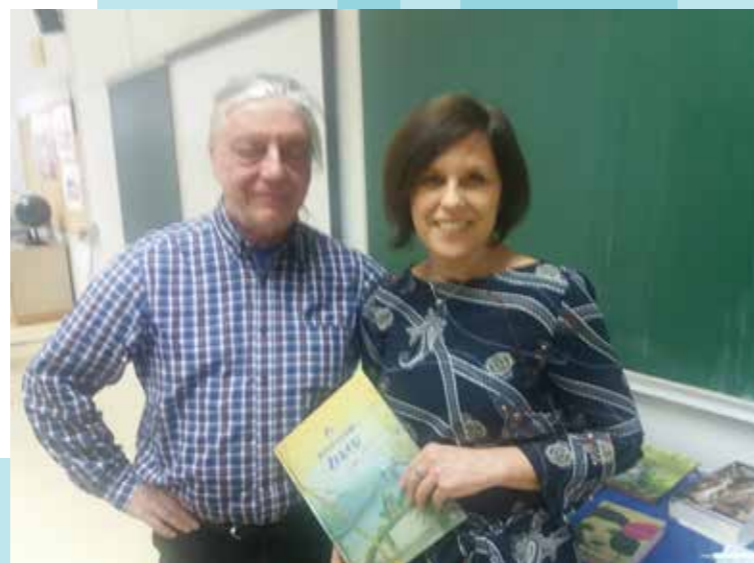
V tem letu se nam torej obeta veliko zanimivega in kakovostnega branja, h kateremu smo povabljeni prav vsi, predvsem zaradi desetih razlogov dr. Mihe Kovača.

Prijetno popoldansko druženje nam je s svojim obiskom popestril in nas navdušil izjemni Andrej Rozman Roza, pesnik, pisatelj, dramatik, igralec in prevajalec, ki je izdal vrsto knjig za odrasle in otroke. Uprizorjenih je bilo na desetine njegovih del, prisoten je v mnogih jezikovnih učbenikih, priročnikih, berilih in antologijah. Piše parodične in komične pesmi, pravljice in gledališke komedije za otroke in odrasle, predeluje klasična besedila za druge medije oziroma jih prestavlja v sodobnost ter prevaja.

Iz svoje bogate zakladnice nam je na svojstven način interpretiral svoje lastne pesmi, med katerimi želim posebej omeniti Urško, ki je parodija na Prešernovega Povodnega moža, parodijo na ljudsko pesem z naslovom Lepa Vida v akciji ter pesem Jernej in njegova pravica, ki je parodija na Cankarjevega Hlapca Jerneja.

Podobnih srečanj si vsi, ki se pri svojem delu z mladimi še kako dobro zavedamo pomena branja, v prihodnje želimo še več.

➡ Jožica Korpar

Pravilna izbira vrednot za vzgojo otroka

Goran Škobač, predsednik Društva za boljši svet, spregovoril o izzivih in problemih vzgojnega delovanja staršev ob kroničnem pomanjkanju časa

V letošnjem šolskem letu se je naša šola OŠ Dušana Flisa Hoče pridružila mednarodnemu projektu »Stop nasilju«, ki se izvaja v osmih evropskih državah. Nosilec projekta je Društvo za boljši svet. V okviru projekta društvo izvaja delavnice za šestošolce, prav tako izvaja predavanja za starše. Takšno predavanje je bilo izvedeno v mesecu januarju v Večnamenski športni dvorani v Hočah, katerega se je udeležilo več kot 200 staršev.

Po uvodnem pozdravu ravnatelja je predaval gospod Goran Škobač, predsednik že omenjenega društva, ki je nevladna in humanitarna organizacija. Osnovni namen društva je promocija človeških vrednot in s tem posledično izboljšanje kvalitete življenja ter medsebojnih odnosov na vseh nivojih življenja. Škobač je spregovoril o izzivih in problemih vzgojnega delovanja staršev ob kroničnem pomanjkanju časa. Pojasnil je, zakaj je prav postavitve pravih vrednot temeljnega pomena za dolgoročno izgradnjo otrokove osebnosti.

Šola, ki je tudi vzgojna institucija, ima veliko vlogo pri oblikovanju otrokove osebnosti, starši pa so seveda tisti, ki imajo ključno vlogo in nalogo. Vzgoja otroka je velika in težka preizkušnja, ki terja veliko mero potrpežljivosti. Obdajmo otroka s spoštljivimi, iskrenimi odnosi, dajmo jim vedeti, da smo lahko potrpežljivi, a tudi vztrajni. In seveda – pokažimo jim ljubezen.

»Pomembno je, da pri izobrazbi otrokovega uma ne pozabimo na izobrazbo otrokovega srca.«
(Dalai Lama)

➡ Mateja Štiglic

Za en dan učitelj

Učenca Osnovne šole Dušana Flisa Hoče sodelovala v projektu Učenec poučuje

Osnovna šola Dušana Flisa Hoče je sodelovala v projektu Učenec poučuje, ki se je odvijal v času tedna otroka. Namen je bil, da se učenci preizkusijo v vlogi učitelja. Mnogo učencev se je lotilo tega izziva – dva izmed njih sva bila moj sošolec Rok in jaz. Učila sva osme razrede, predmet biologijo, o boleznih in njihovih prenašalcih.

Že od samega začetka se mi je zdelo, da sva se z učenci zelo dobro povezala. V 45 minutah smo se naučili veliko novega in si ogledali mnogo poučnih posnetkov. Ob koncu vsakega posnetka so morali odgovoriti na nekaj vprašanj. Bila sva vesela, da so vsi učenci sodelovali. Obema je bilo poučevanje izvrstna izkušnja. Če ste še tudi vi osnovnošolci in vas zanima, kako je biti v koži učitelja, vam toplo priporočam poučevanje v tednu otroka.

➡ Vid Rakuša

Vrtčevski prijatelji na obisku v šoli

Tudi v letošnjem šolskem letu na OŠ FLV Slivnica nadaljujemo s projektom Korenjak, katerega namen je predšolskim skupinam vrtca predstaviti delo v šoli. V ta namen smo 30. in 31. januarja 2020 izvedli šolsko uro, katere tema so bile oblike. Vrtčevski prijatelji so se preizkusili v različnih delavnicah, kjer so iskali, razvrščali, sestavljali ali odtiskovali in tako spoznavali različne oblike.

Dom v Punatu odpira vrata

Rdeči križ Maribor vabi, da tudi vi v maju, juniju, septembru ali oktobru aktivno preživite počitnice v Mladinskem počitniškem domu Frankopan v Punatu

Vsi poznamo letovanje v Punatu, ki ga vsako leto, od 1955 dalje, organizira in omogoča mariborski Rdeči križ. Tisoči in tisoči izmed nas smo v vseh teh letih letovali v Punatu, veliko nas je kasneje tja poslalo svoje otroke ali vnuke, nekateri smo tudi sodelovali ali še sodelujemo na letovanjih kot vzgojitelji. Velika večina našega lokalnega okolja nas je na tak ali drugačen način povezana z letovanji v Punatu in verjamemo, da nas ima velika večina na Punat predvsem najlepše spomine.

Zato smo pri Rdečem križu Slovenije – Območnem združenju Maribor – prepoznali priložnost, da lahko te spomine podoživite ali pa ustvarite nove, še bolj nepozabne. Tako je sekretar RKS – OZ Maribor Metod Dolinšek v prostorih Občine Hoče Slivnica sredi februarja predstavil vse možnosti letovanja v MPD Frankopan na otoku Krku.

Beseda je najprej tekla o letovanju otrok, tako predšolskih kakor tudi osnovno- in srednješolskih. Prisotno je bilo tudi občinsko vodstvo z županom Markom Soršakom na čelu, ki je še posebej izpostavil pomembnost vključevanja otrok v razne oblike letovanja.

Vsako leto nam starši v šestih izmenah zaupajo približno 1500 otrok, vsako leto damo vse od sebe in vsako leto znova se potrudimo, da otrokom omogočimo najboljšo izkušnjo morja in počitnic v družbi prijateljev. Ker se število prijavljenih otrok leto za letom vztrajno povečuje, temu primerno vabimo tudi nove vzgojitelje, da lahko razširimo bazo ter tako omogočimo nepozabno izkušnjo še večjemu številu otrok.

Sam otok Krk in mesto Punat, kjer ima mariborski Rdeči križ svoje letovišče, je eden izmed s soncem najbolj obsijanih kotičkov Evrope, zato verjamemo, da lahko omogočimo letovanje in aktiven oddih tudi skupinam izven sezone letovanj. Zato v času, ko burja ni več tako ostra in je vreme najbolj prijazno, ponujamo aktiven oddih za organizirane skupine. Na tak način z nami že več let zapored letujejo različne skupine, od varstveno-delavnih centrov ter drugih ustanov, ki delajo z odraslimi s posebnimi potrebami, prav tako z nami letujejo upokojenci, vsako sezono letovanj pa tradicionalno zaključimo s tridnevnim druženjem naših prostovoljcev in aktivistov.

Otok je prepreden s pohodniškimi potmi, ki jih je na otoku več kot 300 km, ter s kolesarskimi potmi različnih zahtevnosti. Bogata je ponudba na kulinarnem področju, ponudba zdrave lokalne prehrane in morske hrane. Zraven tega v Punatu in drugod po otoku lokalni organizatorji prirejujejo vrsto najrazličnejših dogodkov – od kulinarnih, športnih ter kulturnih, ki se odvijajo skozi celo leto.

Tako imate to leto v neposredni bližini otoka, v Reki, tudi evropsko prestolnico kulture. Na dosegu roke imate številne kulturne in umetniške prireditve, koncerte in vse ostalo dogajanje, ki sodi zraven.

Verjamemo, da lahko otok Krk ponudi nekaj za vsakogar – tukaj lahko preživite športne in aktivne počitnice, lahko raziskujete bogato zgodovino in neokrnjeno naravo otoka, spoznavate pridelavo hrane in izkusite tudi kulinarično tradicijo. Lahko se pa samo udobno zleknete, srebate svojo najljubšo pijačo in uživate v trenutku.

Zato vas pri Rdečem križu Maribor vabimo, da se nam tudi vi in vaši prijatelji pridružite ter z nami aktivno preživite počitnice v Mladinskem počitniškem domu Frankopan Punat.

Na voljo so termini v maju in juniju ter v septembru in oktobru.

Ponujamo namestitev v dvo-, tro- in večposteljnih sobah v naših objektih v Punatu, kjer so gosti lahko nameščeni v parih ali manjših skupinah. Gostom nudimo dobro hrano in organiziran program, ki je namenjen druženju in spoznavanju. Ker bi vam radi ponudili več kot le klasičen oddih, ki ga lahko doživite kjerkoli, smo vam na razpolago na sedežu RKS-OZ Maribor, Ulica Pariške komune 13, v času uradnih ur (ponedeljek od 10.00–12.00 in 13.00–14.00, sreda od 8.00–12.00 in 13.00–16.00 in petek od 8.00–12.00 ure, na telefonski številki (02) 234 40 01 ali preko elektronske pošte: humanitarni.programi@rkmb-drustvo.si.

Za izboljšanje psihičnega ali fizičnega zdravja

Majda Žnidarič, ustanoviteljica Centra energijske medicine v Radizelu, pravi: »Besede dobijo pravo moč šele takrat, ko so izrečene na podlagi naših življenjskih izkušenj.«

Majda Žnidarič, ustanoviteljica Centra energijske medicine v Radizelu, terapevtka naravnega zdravljenja, certificirana refleksoterapevtka in prana terapevtka, predavateljica, intuitivna svetovalka in avtorica e-knjige *Zavest o samorazvoju*. »Moja drugačnost me je spremljala že od zgodnjega otroštva. Včasih sem jo spoznavala skozi prednosti, včasih pa se mi je odslikavala kot ovira, ki me je spremljala in oblikovala na poti mojega življenja.

Življenje me je bolj ali manj preizkušalo, glavni test pa mi je namenilo leta 2001, ko sem zbolela za klopnim meningitisom. O bolezni takrat nisem vedela ničesar, a sem jo kasneje spoznala v vsej svoji »veličini«. Z njo je prišlo tudi desetletno obdobje težkega okrevanja in iskanja pomoči, ki bi mi olajšale posledice bolezni. Pot me je vodila do različnih zdravilcev, vendar izboljšanja ni bilo. Bolezen je globoko zarezala v

vsako celico mojega telesa in mi poleg telesnih namenila tudi široko paleto psihičnih obremenitev, ki so popolnoma spremenile mojo osebnost in razumevanje sebe in vsega okoli mene. Vse, kar sem do takrat spoznala, ni imelo več istega odtenka. Po neuspešnih poskusih, da bi si pomagala s pomočjo drugih, sem vse moči usmerila v to, da si pomagam sama. Korak za korakom sem se osvobajala posledic bolezni in po osmih letih končno uspela zaživeti brez tablet.

Obdobje teh preizkušenj mi je podarilo tudi svoje darove, ki jih brez bolezni zagotovo ne bi bila deležna. Vedno bolj sem spoznavala, da lahko pomagam tudi drugim. Sposobnost videti in vedeti, kaj je človeka pripeljalo do različnih obremenitev in bolezni in na kakšen način le-te odpraviti, je le eden od teh darov, ki mi pomagata pri pomoči drugim. Spoznala sem, kako zelo je pomembno namen bolezni dobesedno dešifrirati, razumeti, kaj nam želi povedati. Ko razumemo, kaj nam bolezen želi povedati, smo pripravljeni na naslednji korak na poti k ozdravitvi, ki se mu reče »delo na sebi«.

Po dolgih letih zaposlitve v eni od slovenskih bank sem svojo bančno zgodbo končala ter se podala na novo, za katero sem že dolgo čutila in vedela, da je zame prava. Zaključila sem šolanje za refleksoterapevta in si po uspešno opravljenih zdravstvenih izpitih in strokovnih znanjih s področja refleksoterapije pridobila izobrazbo NPK refleksoterapevt, kasneje pa še certifikat Pranic healing terapevta.

Center energijske medicine v Radizelu je namenjen vsem, ki si želijo izboljšati svoje psihično ali fizično zdravje. Storitve, ki jih izvajam, pripomorejo k izboljšanju človekove psihofizične kondicije, zmanjšujejo bolečine in vračajo zdravje.

Terapije, ki se izvajajo v Centru energijske medicine: prana terapije (bioenergija), refleksoterapije, pulzirajoče magnetne terapije, protibolečinske terapije in energijske terapije za živali.

Več o Centru energijske medicine najdete na internetnem naslovu www.mk-profheet.si ali na telefonski številki 040 207 998.

➡ 📷 Majda Žnidarič

Placebo ste vi!

Želite izstopiti iz kolesa ponavljajočih se izkušenj?

Od avgusta lanskega leta sem obtičala na čakalnem seznamu naše krajevne knjižnice za knjigo z naslovom »Placebo ste vi – Vaš um je pomemben« avtorja Joeja Dispenze, ki je obnorela svet. In končno sem jo dobila letos v januarju ... Pristala je na mojem seznamu vsakodnevnih pomembnih bralnih knjig. Ko sem jo nekaj časa že prebirala, sem za nekaj dni pozabila nanjo. In prišla je tista sreda, ko je bil dan, da se odpravim na pogreb predrage sošolke iz osnovne šole ... Ob takšnih trenutkih se čas ustavi. Čutno, žalostno ... Kot piše E. Gray: »Proces žalosti je ključnega pomena za naše čustveno in psihološko počutje in zato je ne moremo preskočiti ali se ji izogniti.« In ponovno sem vzela to knjigo v roke, saj se knjiga osredotoča predvsem na spreminjanje prepričanj in dojemanj.

Beseda placebo je v SSKJ zapisana kot »zdravilo brez zdravilne snovi, ki je po videzu in okusu enako kot kako pravo zdravilo, navidezno zdravilo«. »V knjigi Placebo ste vi! Dispenza pojasni pomembnost uma na različnih primerih iz prakse in znanstveno preverjenih učinkih placebo na možgane in telo. Spusti se v samo anatomijo misli, da dojamemo, kako misli spreminjajo možgane in telo. V zgodbi o učinku placebo na možgane je najbolj zanimivo opaziti, kako deluje začarani krog: vedno enake misli, vedno enake odločitve, vedno enako vedenje, vedno enake izkušnje, vedno enaka čustva. Tako se krog ustaljenih vzorcev nadaljuje, dokler ne začutimo, da želimo izstopiti iz kolesa ponavljajočih se izkušenj.«

Spremno besedo k slovenski izdaji, ki obsega dvanajst poglavij oz. 378 strani, je napisal Marjan Ogorevc, predgovor pa dr. Dawson Church. Sledi prolog avtorja, imenovan Prebujenje, v katerem Dispenza opiše svojo nesrečo, ko ga je na triatlonu povozilo terensko vozilo. Tisti trenutek mu je spremenil življenje, saj si je zdrobil šest hrbteničnih vretenc. To je bil trenutek, ko je moral vse, kar je verjel v teoriji, preizkusiti še v realnosti. Zdravniki so bili enotnega mnenja. Brez zahtevne operacije Dispenzo čaka gotova ohromitev vse od prsi navzdol, kar za tako mladega človeka zagotovo ni bila ravno »privlačna« možnost. Pa vendar se Dispenza ni odločil zanjo. Piše: »Doumel sem, da se je telo pogosto sposobno samo pozdraviti, zdaj pa sem moral vse svoje znanje preizkusiti v praksi, ga povzdigniti na višjo raven ter ustvariti pristno zdravilno izkušnjo.«

Joe Dispenza takrat torej ni upošteval nasvetov svojih zdravnikov, temveč zapustil bolnišnico v reševalnem vozilu, ki ga je pripeljalo v domačo oskrbo dveh tesnih prijateljev. V njuni oskrbi je nato bival naslednje tri mesece in se posvetil svojemu zdravljenju. Slednje je vzel za svoje poslanstvo. V stik z zdravilno silo, za katero je bil prepričan, da ždi neaktivirana nekje globoko v njegovem telesu, je skušal priti tako, da se je po dve uri na dan poglobil vase in v sebi ustvarjal podobo zelenega rezultata. V njegovem primeru je bila to popolnoma ozdravljena hrbtenica. Po šestih tednih boja z osredotočenostjo in begavimi mislimi pa mu je nekega dne uspelo, da se je prebil skozi svoj notranji proces rekonstrukcije, ne da bi se moral vmes ustaviti in začeti znova. Tisti trenutek je globoko v sebi vedel, da nekaj počne prav. Piše: »Počutil sem se izpolnjeno, zadovoljno, celostno. Prvič sem bil res

sproščen in navzoč – v umu in telesu. Misli mi niso vrvele, ničesar nisem preučeval, nisem tuhtal, obsedeno razmišljal ali se trudil. Začutil sem olajšanje, kot bi mi bilo odvzeto breme. Preplaval me je občutek miru in tišine.« Devet tednov in pol po nesreči je Joe Dispenza vstal in odkorakal v življenje – brez mavca in operacij. Spremenjen.

Dr. Joe Dispenza spaja trdne znanstvene dokaze z navdušujočimi vpogledi in s tem, ko širi obzorja mogočega, premika meje znanega. Z znanstvenimi dognanji oblikuje logični sklep: vi in prav vsi ljudje oblikujemo svoje možgane in telo z mislimi, čustvi, nameni in transcendentalnimi stanji, ki jih izkusimo. Avtor piše: »Prepričan sem, da v vsakem od nas obstaja inteligenca, nevidna zavest, ki omogoča življenje. Ustvari sto bilijonov celic (začenši samo z dvema), omogoči, da naše srce utripne več kot tisočkrat vsak dan, in omogoča več sto tisoč kemičnih reakcij v sleherni celici, in to vsako sekundo – naštel sem samo nekaj osupljivih zmožnosti te inteligence.«

Včasih vam bo ob branju celo neprijetno. Ampak vztrajajte. Nelagodje je samo znak vpliva vašega starega jaza, ki ugovarja zaradi neizogibnosti sprememb, ki vas bodo preobrazile, ter motenj, povezanih z vrednostmi hormonov. Avtor pravi, da so lahko ti občutki neudobja preprosto biološki odziv na razkroj starega jaza. Drugi del knjige prinaša meditacijske vaje, pri katerih se metafizično konkretno uresniči. Cilj knjige je spremeniti vaša prepričanja in zaznave o vašem življenju na biološki ravni.

ln sedaj, ko vam to že pišem, sem že dobila obvestilo iz knjižnice, da jo moram vrniti, saj je že poln seznam ljudi za mano, ki vneta čakajo nanjo. Sedaj pa me čaka v knjižnici že druga knjiga Joeja Dispenza, Odvadite se biti to, kar ste: kako se znebiti starega uma in ustvariti novega, v kateri piše o večini, ki jo lahko usvojimo in jo uporabimo, da bi postali to, kar želimo biti, ter ustvarimo življenje, kakršnega bi radi izkusili. Konec februarja pa bo izšla še njegova nova knjiga: Postanite brezmejni – Kako običajni ljudje počnejo neobičajne stvari. (Vir: Založba Primus, Bukla, SSKJ)

Morda bo katera izmed knjig Dispenze navdušila tudi vas. Morda pa se ukvarjate z najpomembnejšimi vprašanji: Kdo sem? Kakšen je smisel življenja? Kakšno je moje poslanstvo? Si želite ustvariti novo telo, novo življenje? Želite izstopiti iz kolesa ponavljajočih se izkušenj? Če menite, da potrebujete pomoč pri iskanju teh odgovorov, pihosocialno pomoč ali samo razbremenilni pogovor, se lahko obrnete na Pot preobrazbe.

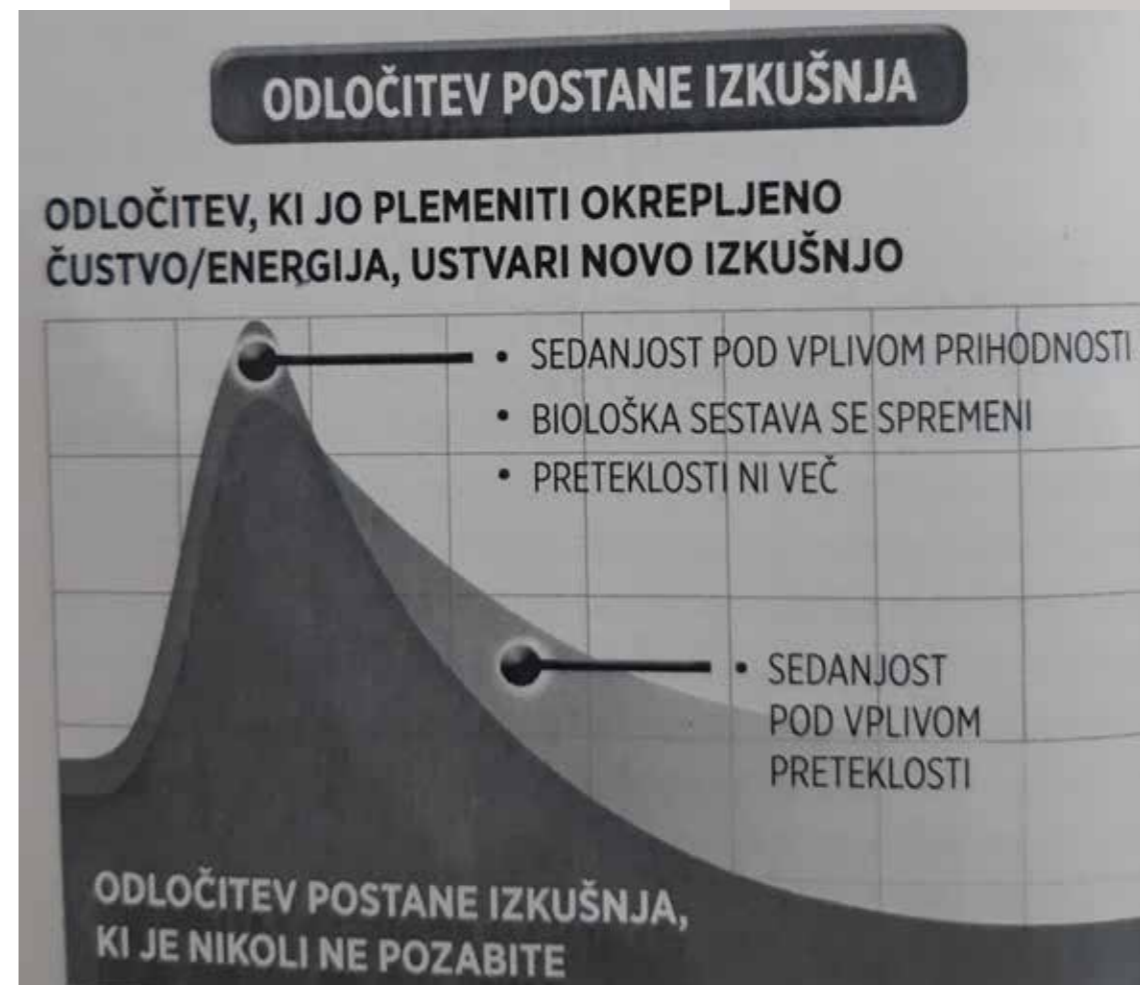
V društvu nudimo pomoč ljudem v različnih življenjskih krizah ali prelomnicah. Več na spletni strani Pot preobrazbe: <https://potpreobrazbe.si> ali telefonski številki 070 174 104. Naj zaključim te misli z Dispenzo: »Da bi spremenili prepričanje ali dojemanje sebe in svojega življenja, morate odločitev sprejeti s tako trdno namero, da jo oplemenitite z energijo, ki bo preseгла vpliv zakoreninjenih programov v možganih in čustveno zasvojenost v telesu, telo pa se mora odzvati na novi um.«

➡ mag. Mojca Rakovič, prof.

O avtorju – Joe Dispenza

Joe Dispenza, doktor kiropraktike, je prvič opozoril nase kot eden od znanstvenikov v nagrajenem filmu What the Bleep Do We Know!? Od objave filma leta 2004 pogloblja in širi svoje delo v več smeri – vse odsevajo njegovo navdušenje nad ugotavljanjem, kako lahko ljudje uporabijo najnovejše izsledke s področij nevroznanosti in kvantne fizike – ne le za zdravljenje bolezni, ampak tudi za srečnejše in bolj izpolnjeno življenje. Dr. Joeja žene prepričanje, da je lahko vsakdo od nas veličasten in ima brezmejno sposobnosti.

Bernie Siegel, dr. med., avtor knjig A Book of Miracles in The Art of Healing je zapisal svoje mnenje o knjigi: »Na podlagi izkušenj z bolniki z boleznimi, ki jim ogrožajo življenje, sem spoznal resnico, ki je razkrita v knjigi Placebo ste vi. Telo doživlja to, kar um verjame. Spoznal sem, kako prelisčiti ljudi, da bi okrepili zdravje. Zdravniki lahko ubijejo ali zdravijo z besedami, ko te postanejo meči. Vsak od nas ima prirojene zmožnosti za samozdravljenje. Pomembno je vedeti, kako jih izkoristiti. Berite in se učite.«

Preteklost je treba ohraniti v knjigah

Dolfe Rajtmajer, avtor knjige Pohorski carji, pravi: »Spomini brez knjig se porazgubijo že v eni generaciji«

Naša občina res skriva v sebi prave bisere. Ko sem slišala za knjigo Pohorski carji, sem se vprašala, od kod prihaja pisec; toda glej ga, zlomka, naš občan je. Takoj sem malo »poguglala« in našla cel kup informacij. Nato smo se lotili izvedbe predstavitve knjige in dogodka smučarki praznik v Reki-Pohorje, in zdaj si ne morem kaj, da ne bi nekaj vrstic namenila gospodu – pohorskemu carju, velikemu ljubitelju športa, še posebej smučanja, nekaj vrstic za človeka, ki rad reče: »Pa saj to delam za generacije, drugače bo vse šlo v pozabo«. Gospod Dolfe Rajtmajer je zelo dober sogovornik, vendar pri njem potrebuješ popolno koncentracijo, da mu slediš, saj je tako, kot da bi gledal več filmov v enem paketu »na preskok z vmesnimi reklamami«.

Najprej bi želela, da se nam bralcem čisto na kratko predstavite?

»Da bi opravičil vaše tituliranje, se bom moral predstaviti z nekoliko daljšim tekstom, kot vi zahtevate. Za vse življenje in delo me je zaznamovalo dvoje:

• Prvič, da sem se lahko od leta 1957 v šolo v Maribor in kasneje še 6 let v službo vozil le s »cugom« ob peti zjutraj in tako bral in se učil že zarana. Od takrat do danes sem pridobil na ta način tisoče ur časa za branje, študij in pisanje. Kakšne dve leti je bil ta cug iz tovornih vagonov in poleg mene je stojel tudi dipl. ing. Ante Crnac (kasneje doktor strojništva, skrbnik Titovega vlaka, izjemen človek, kum moje žene in danes posthumno častni občan naše občine...). Bral sem vsepovsod, tudi trideset let na jadraniu, tako da so me kolegi mornarji imeli poln kufer z nazivom, »oni, ki se še stalno uči brati«.

• In drugič, da sem bil v svojih generacijah na vseh stopnjah izobraževanja med boljšimi pisci strokovnih tekstov: tako v osnovni šoli, pri diplomi na faksu in tudi kasneje pri magistraturi, doktoratu. Ob 14 knjigah in preko petdesetih strokovnih in raziskovalnih študijah objavljenih doma in v tujini se boste o tem lahko tudi sami prepričali. To so spoznali tudi na mednarodnem EU forumu za post diplomsko izobraževanje in mi odobrili osem mesečno izobraževanje na Športni univerzi v Kölnu v Nemčiji.

Torej bral, pisal in učil in smučal sem preko 60 let, pa vmes pasel živino in svojo drobnico, pa kosil, oral, holzaril, stregel zidarjem in se učil gradbeništva, pomagal zgraditi sedem hiš, pa prepotoval v šotoru Evropo po dolgem od Maratona in Olimpije do Nordkapa in počez od Kavkaza do Porta in okušal tako najboljša Gruzijška vina iz sodov zakopanih v zemlji, kot Portovca v kampu Nazare na obali Atlantika; presmučal kot demonstrator tudi vso Evropo, Kavkaz in Japonske snežno-ledene gore ZAO. Aktivno sodeloval na preko petnajstih simpozijih in kongresih in se tako družil z najboljšimi strokovnjaki mojih strok doma in v tujini; veliko delo smo opravili pri raziskovanju najmlajših, kjer sem imel čast sodelovati s primarijem dr. Kurtom Kanclerjem in prof. psihologije dr. Petrom Praperjem.«

V svojem življenju ste opravljali poleg rednega dela še mnogo drugih aktivnosti – katere so tiste, ki so vam najljubše?

»Morda bi bil lahko naslednji vrstni red: predavanja iz didaktike športa, teorije smučanja, demonstracije tehnike in metodike smučanja, pa branje in pisanje strokovnih knjig, raziskovalno delo na mlajših otrocih iz psihomotorike, pa potovanja, pa gradbeništvo, delo z živino, planinarjenje in jadranje. Vse to je bilo združeno v posebnem izbirnem predmetu, ki sem ga uvedel za študente pod nazivom Doživljajska vzgoja s sredstvi športa. Kombinacija teh dejavnosti mi je bila v veselje in me navdihovala pri iskanju idej, v raziskovanju in predavanjih vzgojiteljem in učiteljem v praksi.«

Kot šolnik in športnik, kaj bi rekli, kako je bilo delati z mladino nekoč in kako danes?

»Čeprav so si stroke podobne danes in nekoč, pa velja, da primerjava izpred 30.–40. leti ni smiselna, saj sta to pravzaprav dva svetova. Branko Lebe je na prazniku smučanja v Reki pod Pohorjem kategorično dejal, »da med tekmovalnim smučanjem in torej treningi in tekmami pred petdesetimi leti in danes ni mogoče delati primerjav«. Takrat je bilo vse popolnoma drugače, od opreme, vadbe in treningov do tekmovalnosti. Še zlasti profesionalizacija in totalna specializacija v športu prinašata nekaj popolnoma drugega, kot smo mi takrat videli šport. Če omenim samo poškodbe: ni ga več športnika, tudi zelo mladih, ki ne bi bil resneje poškodovan. Pa še vrhunškega treninga si danes ne moremo zamisliti brez tima trenerjev; takrat smo bili trenerji deklica za vse in z zelo slabo opremo.«

Bili ste smučarski učitelj, trener, kdo je bil vaš najboljši športnik?

»Med petdesetimi generacijami učencev, dijakov in študentov je bilo – kot pove Gausova krivulja normalne razporeditve – seveda kakšnih 10 odstotkov slabih, 3 do 5 odstotkov odličnih, ostalih pa povprečnih, torej dobrih. Za učitelje je poseben izziv kategorija podpovprečnih, saj je tisti, ki iz njih naredi dobre, pravi umetnik. Zame je ta del populacije bil vedno izziv za izbiro ustreznih metod, tehnik in oblik poučevanja-učenja. Predvsem pa pri teh doživljal izjemna močna občutenja sreče, zadovoljstva in prijateljstva. Ena od najboljših metod pri delu z njimi je tista, o kateri govoriva z avtorjem knjige Šport v funkciji doživljajske vzgoje dr. Miho Marinškom oziroma obrnjeno (za namene te populacije): Doživljajska vzgoja s športnimi sredstvi.

V mojem petletnem trenerskem delu z mladimi smučarji Branika (med drugimi tudi z nekaj kasnejšimi carji) in 15-letnem učenju in tekmovanju z mladimi košarkarji, sem spoznal krasne mlade ljudi, ki pa niso imeli športno tekmovalnih ambicij, ampak so prav vsi razmišljali o poklicno-življenjskih ciljih.«

V nekem obdobju (katerem) ste bili tudi predsednik Športne zveze naše občine. Kaj ste naredili za šport v vašem obdobju predsednikovanja?

»Na Športni Zvezi Maribor in šolskem centru za šport sem delal preko 30 let tudi v strokovnem svetu, kjer smo postavili temeljne dokumente za sofinanciranje športnih programov Mestne občine Maribor. Ko se je ta razdelila na več občin, so me povabili, da svoje izkušnje prenesem domov. Med tem sem ustanovil v Slivnici tudi košarkarski klub, vodil petnajst let mini košarkarski festival (kar je prvi župan Občine Hoče-Slivnica zamolčal v monografiji Slivniških 850 let), na katerem je sodelovalo tudi do trideset ekip, bil 15 let vodja trenerjev pionirk in pionirjev ter kadetov, dve leti pa sem bil tudi predsednik Košarkarske podzveze Maribor. Kot tak sem bil pravi za predsednika športne zveze moje občine. Glede na zakon o športu sem pripravil osnovne dokumente in z dobro ekipo trenerjev in članov športne zveze smo pognali vse vidike delovanja in organizacije športno-rekreativne dejavnosti občine.«

Napisali ste že kar nekaj knjig ...

»Knjiga je živ spomin; svet brez knjige je svet brez spominov in brez preteklosti, saj brez knjig živimo le v sedanjosti; brez knjig pa ni tudi prihodnosti, saj je vse, kar delamo danes, zraslo na plečih mnogih pred nami, vendar le, če je to zapisano v knjigah. Spomini brez knjig se porazgubijo že v eni generaciji, pa je zato potrebno preteklost ohraniti v knjigah.«

Zadnja knjiga so »Pohorski carji«, kjer pišete o zgodovini smučarje. V vaših letih ste prav gotovo bili kot sodelavce v glavni delovni naši »Pohorske zgodovine«. Zaupajte nam vaš prispevek k razvoju zimskega in tudi drugega športa na našem delu Pohorja.

»Diplomiral sem na temo pohorsko smučanje, nekaj let treniral Branikovo mladino, 30 let bil predavatelj, demonstrator in član izpitnih komisij za učitelje smučanja. Pri Zlati lisici sem delal terenska dela od prve leta 1964 do leta 2010. V štirih smučarskih knjigah, ki so se dogajale na Pohorju, sem poleg učiteljev smučanja in trenerjev podrobno opisal prispevke 54 carjev in stotine njihovih sodelavcev. Podrobno so prikazani tudi dogodki v SK Branik in Železničar in Reka-Pohorje (Hoče). Ti podatki presegajo biološko pojavnost vseh udeležencev, so in bodo živ spomin nanje ...«

Naša predstavitev in smučarski praznik je dobil veliko pohval. Ali morda razmišljate »pohorski carji«, da bi imenovanje pohorskega carja naredili kot velik dogodek na Pohorju? »V Reki cela ulica nori na smučeh«, je povedal olimpijonec Sašo Graf. Udeleženci proslave so bili prav veseli, srečni, da sta jih s kolegico Mirjam spomnili na njihova mladostna leta, ko so se sankali in smučali na reških travnikih, in to na doma narejenih smučeh, ki so jih izdelali njihovi očetje in dedi. Od Ptujkega pustnega karnevala pa bi se Mariborski turistični delavci lahko kaj naučili in uporabili Branikovo doslej 55 let trajajočo carjevanje za turistično promocijo.«

Ali ste še vedno aktivni v kakšnem društvu, sekciji, oz. ste se umaknili in se odločili napisati še kakšno knjigo?

»Sebe vidim kot poklicanega za delo v strokovnem svetu Športne zveze občine, in to v delu, ki bi moral skrbeti za mladinski šport in športno-rekreativno vadbo starejših. Vodnikom v teh populacijah manjka poglobljenega znanja o metodah, tehnikah in vsebinah vadbe. Te so namreč odločilne za ciljno orientirano vabo, še zlasti pri vseh starostnikih nad 70 let, posebej pa še pri pretirano obilnih. Debелost je bolezen, proti njej je treba vedno delovati preventivno in kurativno; slednje s primerno intenzivno vadbo, kar pomeni, da je potrebno »matrati« telo. Seveda ob upoštevanju mnogih pravil vadbe, ki naj blaži posledice predobrega življenja (gibalno-energetskega neravnotežja). Velja, da noben vodnik starostnikov nad osemdeset let ne ve, kaj je njim potrebno! Zakaj? Ker je premlad, da bi to občutil na lastni koži ...Tu so strašanske rezerve, ki se bodo vedno bolj občutile v ceni zdravstvenih storitev in srečnejšem življenju njih in njihovega okolja. O tem področju našega bivanja 'skušam pisati svojo naslednjo knjigo'. Pri tem ne gre le za to, kakšno vajo naj izvajajo; pomembno pred tem je, kaj in kdo so v tej starosti tako na fiziološkem kot psihosocialnem področju..., kakšen je (ni) paket njihovih hormonov, kakšne čustvene naboje in ljubezenske želje nosijo še v sebi. Če kdaj, potem za njih velja aksiom: imeti rad in biti ljubljen.«

➡ Zdenka Trinko

Za prebujanje mladosti

Že poldrugo leto poteka v Večgeneracijskem centru na Rogozi vsak četrtek vadba za hrbtenico, dvorana pa postaja premajhna

Večini je morda največja motivacija delati s profesionalnimi športniki, z mladimi, maksimalno sposobnimi telesi, dosegati vrhunske rezultate s svojim znanjem, voljo in sposobnostmi. A to ne velja.

Dandanes je zdravstveni sistem nastavljen, vsi vemo, kako. Ko si star 60 let, te šopajo z zdravili, takoj na operacijo (ali pa te ne operirajo več, ker si prestar in tako nisi več za nikamor, češ, kaj boš tako star rabil koleno, ramo). Ne govorim na pamet, ampak iz prve roke ljudi, ki se s tem srečujejo. Dobiš serijo (večinoma) nefunkcionalnih ambulantnih terapij in kaos: vzemite tableto, če vas boli, se vidimo čez eno leto, ko vam to spet pripada.

Dobila sem priložnost, da morda navdušim starejšo populacijo, jih ozavestim, prepričam v pomembnost vitalnosti telesa, da s tem prebudimo mladost in povrnemo pozabljeno gibljivost. Na začetku vas je bilo radovednih pet, zdaj po enem letu je naša dvorana v Večgeneracijskem centru na Rogozi polna in se včasih malo gnetemo. Ampak verjemite mi, da mi je vsak četrtek užitek, ko pomislim, da imam vadbo za hrbtenico.

Dragi moji, izjemno ponosna sem na vas! Tako rada pridem, da oddelamo skupaj to eno urico (no, malo več), ker ste največji asi. Naučili ste se uporabljati svoje telo in ga spoštovati. Vaje izvajate neverjetno pravilno, vztrajno in predano. Četudi jamrate, se ne date. In vsak teden ponovno pridete iz spoštovanja do sebe, do boljšega dne, da se napolnite z energijo in odženete proč togost in bolečine! Četudi štejete 70 let in je koordinacijska lestev zdaj že mačji kašelj, počepi so postali vaši najljubši, mobilizacija hrbtenice, zavedanje vsakega vretenca in ravnanja z le-temi ... Fascialni raztegi? Raje neham naštevati. Carji ste, res! Predvsem pa hvala za zaupanje in vašo vedno pripravljeno na delo, zabavo in čudovito energijo, ki jo ustvarjamo iz tedna v teden! Moja največja nagrada je vaš napredek ... Ki ga dosegate sami, dragi moji! Bomo rekli: Impossible is nothing! In vi ste živ dokaz za to! :) In ne, ne služim milijonov in se ne promoviram, samo navajam dejstva, da lahko drugače pristopimo k zdravju tudi v poznejši jeseni življenja. Sem prostovoljka z diplomom in ponosna ter hvaležna sem, da lahko naredim nekaj za boljši jutri ljudi, na katere so številni že pozabili!

➡ Iva Ule

Dobra in potrpežljiva učiteljica

Kljub nesrečam, ki so jo doletele, je Ana Kremavc ostala vedre narave, družabna in do konca polna življenja

Ana Kremavc, rojena Meško, se je rodila se je 5. aprila 1928 v babični hiši na Dobrovcih mami Mariji in očetu Francu. Kmalu sta se ji pridružila brata Franc in Vilibald. Starši so zgradili dom v Slivnici, kjer je Ana oziroma Anica, kot so jo klicali, obiskovala tudi osnovno šolo. Po osnovni šoli je obiskovala učiteljske v Mariboru. Bila je učiteljica na Osnovni šola Podova, Malečnik in Reka na Pohorju. Bila je dobra in potrpežljiva učiteljica. Delovno pot je nadaljevala na občini Maribor kot matičarka, večino let je službovala v Miklavžu na Dravskem polju. Upokojila se je leta 1981. Umrta je 9. maja 2019.

Anica je bila pogumna, kot 17-letno dekle je ob reki Uni v Bosni iskala in tudi našla mrtvega brata Franca, ki se je utopil ob gradnji proge Šamac-Sarajevo. Poročila se je januarja 1951 z Brunom Kremavcem iz Rogoze. Januarja 1952 sta dobila sina Bruna, avgusta 1953 sina Franca in januarja 1955 še hčer Ano. Nekaj let je družina živela na Rogozi. Leta 1968 so se preselili v Slivnico, kjer so si zgradili hišo. Anica je postala babica Marku, Anji, Gregorju, Matjažu, Jaku in Mihui ter prababica Neu, Leu, Lavri in Sari.

Zelo hitro, leta 1980 je izgubila moža in leta 1999 še sina Franca. Kljub nesrečam, ki so jo doletele, je ostala vedre narave, družabna in do konca polna življenja. Rada je imela ljudi in življenje, znala je prisluhniti in pomagati. Anica je bila skromna, delovna in potrpežljiva. Vse, kar je imela, je rada delila. Njen dom je bil topel in prijazen. Svoje življenje je posvetila službi, družini in še posebej otrokom. Zelo rada je prepevala, znala je številne stare slovenske pesmi, znala je popestriti in razveseliti. Pa še ena pesem, ki jo je rada Anica zapela v družbi, v spomin na neke druge čase.

➡ Bruno Kremavc

Veselje za petje in šivanje

Poslovili smo se od naše dobre pevke Olge Štekar

Mrzlega januarskega dne smo se na hoškem pokopališču poslovili od naše dobre pevke in spoštovane Hočanke Oge Štekar. Od Olgice, kot smo jo klicali, smo se poslovili tudi pevci mešanega pevskega zbora KUD Hoče, s katerimi je preživela veliko let in doživela mnogo lepih trenutkov. Veseli smo in ponosni, da smo lahko prepevali z njo. Bila nam je vzor in ponos. Redno je hodila na vaje in se skupaj z nami veselila naših uspehov. Bila je mirna, resna, pa tudi – od trenutka odvisno, zelo vesela. Krasile so jo delavnost, poštenje in vztrajnost.

Pela je od rane mladosti. Narava jo je obdarila z izrazitim poslušom in lepim glasom. S petjem je začela že v osnovni šoli. S 14. letom je postala članica cerkvenega zbora sv. Jurija in v njem prepevala celih 72 let. Ni dosti razmišljaja, ko smo v Hočah ustanovili ženski zbor. Takoj se je vključila v njegovo delo in s svojimi izkušnjami, predvsem pa z vzgledom, pripomogla k njegovemu napredku in uspehom.

Ni pa bila samo pevka. Veliko je tudi storila za primerni videz zbora. Kot dobra šivilja je skrojila oblačila, ki so nam jih zavidali številni zbori. Sama je dejala, da sta ji bila v življenju v največje veselje petje in šivanje.

Olgico smo poznali tudi drugačno. Bila je ponosna predstavnica KUD Hoče in udeleženka številnih akcij, ki jih je organiziralo društvo. V naši organizaciji je obiskala Rim, London, Paris, Sicilijo in številne druge kraje. Za vse te dejavnosti je

MAMI

Nedelja je bela,
ponedeljek je pa plav.
V torek se nič ne dela,
v sredo mu je žal.
V četrtek je začetek,
je v petek končal.
V soboto dnarce dobo,
v nedeljo pa kozlal.

Sedim ob tebi, draga mama,
občudujem svojstven tvoj smehljaj,
bilo je sončno,
sredi marca sedela sva na klopi v Čreti,
žal, mama, vem,
da le v mislih in na sliki priključem te nazaj.

A ne pozabi, draga mama,
vselej bom ostal tvoj sin,
bo Zemlja se vrtela dalje,
krepil mi dušo nate bo spomin.

kazala veliko zadovoljstvo in hvaležnosti. Tudi v Sloveniji je bila vedno zraven na številnih nastopih. Kot krona ali kot nagrada za dolgoletno petje je bilo gostovanje v Pragi. Sprejem v Praški operi in prejeto priznanje, ji je orosilo oko in priklicalo nasmeh na usta. Dejala je: »Pa se je splačalo!« To so bili vrhunci njenega petja. Pela je do visoke starosti. Zaradi zdravstvenih težav je leta 2011 prenehala z aktivnim petjem. Olga Štekar je za svojo vztrajnost na področju zborovskega petja prejela bronasto, srebrno, zlato in častno Gallusovo značko Zveze kulturnih organizacij Slovenije ter priznanje župana Občine Hoče-Slivnica.

Naši dragi Olgici smo pevski prijatelji v slovo zapeli tako, kot znamo. Brez nje in samo zanjo. Naj jo na dolgem potovanju spremlja naša pesem.

➡ Breda Germ

Slovo očeta »pokajade«

Umril je prvi predsednik Krajevne skupnosti Reka-Pohorje Slavko Ertl

V četrtek, 20. februarja, smo se zbrali v velikem številu na pokopališču v Hočah, da se še zadnjič poslovimo od spoštovanega krajana Slavka Ertla.

V svojem nagovoru se mu je za vse zahvalil g. Boris Demšič: »Vsak izmed nas živi svoje življenje, usmerja ga določen ritem, hiti po svoje. Premalokrat se ustavimo, premislimo o smislu življenja, se ozremo okoli sebe, namenimo komu prijazno besedo, nasmeh, se pogovorimo med seboj. Pridejo pa trenutki, ko se ustavimo, še posebej takrat, ko za vedno izgubimo osebo, s katero smo živeli skoraj celo svoje življenje in je ni več med nami. Ko dojamemo to kruto resnico, občutimo bolečino v sebi, nepopisno tesnobo, bolečino v prsih, solze stečejo po licu – in danes je tako, ko se za vedno poslavljamo od g. Slavka Ertla, našega velikega prijatelja, dragega očeta, dedka in pradedka, brata, zelo priljubljenega krajana naše KS Reka-Pohorje.

Slavkovo življenjsko pot sta usmerila oče Alojz in mama Fanika, in sicer 27. aprila 1929 v Marjeti na Dravskem polju, kjer je preživel svoje otroštvo in osnovnošolska leta. Po letu 1946 se je z družino preselil v Hoče. Zaključil ješolanje na Strojni tehnični šoli v Puli. Zaposlil se je v Tovarni poljedelskih strojev Remont Hoče, kjer je opravljal zahtevna dela tehnologa vse do upokojitve v sredini osemdesetih let.

Želja po svoji družini se mu je uresničila, ko je spoznal ljubezen svojega življenja Ivanko, s katero se je poročil in leta 1958 preselil v Reko. Njuno življenjsko pot so bogatili trije otroci sinova Marjan in Igor ter hčerka Suzana. Bili so ena lepih družin, kjer sta si oba starša prizadevala in trudila dati svojim otrokom vse najboljše za življenje in njihovo nadaljnjo samostojno pot.

Slavkov delež pri vzgoji, učenju, razdajanju ljubezni in občutka varnosti je bil izredno velik. Slavku so bile že v zibelko položene najboljše osebnostne lastnosti človeka, kot so: delavnost, poštenost, doslednost, humanost, srčnost, tolerantnost in spoštljivost.

Prihod Slavka v Reko v tistih poznih petdesetih letih se je kar hitro zaznal in občutil v samem kraju. Že prvo zimo 58/59 je organiziral prvo veliko »pokajado« s Kaple v Reko, kar je bila za tisti čas velika senzacija, za otroke veliko veselje.

Poleg branja strokovne literature, prednjačila je revija Življenje in tehnika, se je rad pomeril tudi v šahu, velika časa pa je namenil tudi strelstvu, kjer je aktivno sodeloval v Strelski družini Reka-Pohorje. Na svojstven način je znal pritegniti mlade strelke in strelce, bil je njihov mentor, tehnični vodja, vzgojitelj, pa tudi šofer. Za delo v streljanju je prejel vrsto priznanj Strelske zveze Slovenije.

Skupaj z mladino Reke je Slavko mnogo let pomagal pri organizaciji in izvedbi smučarskih prireditev Rečki smuk, kjer je bil vsa leta nepogrešljiv član zimskih prireditev v kraju. Te prireditve so bile velike in odmevne ter so ponesle ime Reka v zelo širok prostor, kar potrjujejo tudi njegove ročno izdelane lesene medalje za ta tekmovanja. Mirno lahko rečemo, da je bil Slavko »oče« rekreacijskega smučanja v Reki, saj je bil vseskozi močno vpet v društveno in družabno življenje kraja in zanj žrtvoval veliko svojega prostega časa, pa tudi sredstev.

Ob ustanovitvi Krajevne skupnosti Reka-Pohorje v letu 1979 je Slavko postal njen prvi predsednik. Začetki so bili izredno težki, saj skorajda ni bilo osnovnih pogojev za delo, kot tudi ne finančnih sredstev. S svojim znanjem, priljubljenostjo med ljudmi, si je utrjeval zaupanje – razvoj kraja pa se je počasi začel premikati navzgor. Rezultati njegovega dela so se izkazali na področju komunale in urejanju prostora. Spoštoval je timsko delo in skupne dogovore, ob katerih ni poznal odstopanja. Njegove poteze so bile racionalne, dobro premišljene in optimalne. Za svoje delo je prejel vrsto priznanj, priznanje OF, kasneje občinski priznanji s spominsko plaketo Občine Hoče-Slivnica na čelu.

Tudi težki trenutki so bili v njegovem življenju, najtežji zagotovo prerana smrt žene Ivanke. Takrat je še globlje spoznal, da ni ostal sam, da ima ob sebi svoje otroke, vnuke, kasneje pravnuke, ob sebi pa prijatelje sosede, ki ga globoko spoštujejo in cenijo. Svojo jesen življenja je Slavko znal bogatiti in vsebinsko zapolniti z branjem literature, računalništvom, rekreacijo, pohodi, fotografiranjem, streljanjem z zračno puško, druženjem v okviru DU Hoče, katerega član je bil dolga leta, kjer je rad ob priložnosti tudi elegantno zaplesal. Bil je rad med ljudmi, delal in se družil z njimi. Zadnja leta mu zdravje ni služilo, kot bi si želel. V nedeljo, 16. februarja, je naš kraj obšlo žalostno sporočilo, da je prenehalo biti plemenito Slavkovo srce. Ovili smo se v žalost, a obenem pomislili na vsa tista dolga, zahtevna, pa vendarle lepa skupna leta, ki smo jih preživljali z njim, za kar smo počaščeni in izredno hvaležni, da smo bil del njegove življenjske poti.

Slavko, iskrena in globoka zahvala za vse postorjeno, vaš lik in dejanja živijo z nami naprej in ohranili vas bomo v trajnem in najlepšem spominu.«

➡ Zdenka Trinko

Odšli so naši prijatelji ...

Sredi letošnjega januarja so odšli v večnost trije poznani Hočani – Olga Štekar, Ana Petek in Stanko Januš – delovanje vseh treh pa se je odražalo v širšem družbenem okolju

Olga Štekar, rojena Vrecl, ki je letos stopila v 95. leto, je izhajala iz pevske družine – in ta svoj talent je razdajala vse od svoje zgodnje mladosti. Že s 14 leti je pela na hoškem koku in vztrajala v zboru sv. Jurija skoraj 70 let. Kot dobra pevka se je priključila tudi pevckam in pevcem KUD Hoče, kjer je dobila priznanje za 60 let zvestega prepevanja.

Ob svoji družini in treh otrocih je neumorno opravljala poklic šivilje, in to v letih, ko je bilo to delo še cenjeno in zelo iskano. A ob vsem tem si je vzela čas za številne pevske vaje, za nastope in druženje, pa tudi za marsikateri izlet in romanje. Njena vedra narava, njen optimizem in dobra volja ostajajo vsem, ki smo jo poznali in se z njo družili, v toplem spominu. Zadnja leta, ko se je že umikala v svoj svet, je še vedno ostajal njen nalezljivi smeh, s katerim je bogatila domače in prijatelje, ki smo jo obiskovali. Od nje so se s prisrčno pesmijo in toplo besedo poslovili njeni pevski tovariši in prijatelji.

V 89. letu je po kratki bolezni zaspala **Ana Petek**, ki smo ji rekli kar »najprostovoljka« našega okolja. Ob svoji družini, dveh hčerah in ob svojem vnuku, velikem otroku Dominiku, je nad 30 let aktivno delala pri KO RK Hoče, okoli 15 let pa pri Župnijski karitas Hoče in pri Katoliškem društvu dr. A. Murka. Bila je vedno pripravljena na vožnje – za koledarje, razvažanje paketov s hrano, za pridobivanje donatorjev – in vozila je do zadnjega, tudi še po zlomu, ko je že težje hodila. Ampak vedno je rada šla med ljudi, do prijateljev na praznovanja, na družabno igro ali samo na klepet ob kavi – ali pa tja, kjer je bila potrebna njena pomoč in dobra volja. S to svojo vedro naravo in tudi direktno besedo je našla pot do vsakega. Pa tudi s svojim talentom za pekovske dobrote, ki smo jih pogosto uživali. Vedno bo ostala v spominu kot »naša Ančka«, pripravljena na vse ...

Sredi aktivnega življenja pa je v trenutku zastalo srce našemu **Stanku Janušu**, planincu in markacistu PD Skalca. V 74 letih se je ob naši družini v svojem samskem življenju vedno ukvarjal s

športom – najprej z nogometom in kolesarjenjem, nazadnje pa s planinarjenjem. Prav v tem je našel pri Skalci svoje prijatelje in delo markacista ter urejevalca poti. Vse to je opravljal vztrajno, vestno in z ljubeznijo.

Do sebe in drugih je bil dosleden in zelo resnicoljuben. Takšnega se ga spominjajo njegovi sodelavci iz Sane, kjer je delal dolga leta, takšen je bil kot šahist in kot »stric« vseh naših otrok. V spominu nam bo ostal kot sladki dobrotnik – kakor je sam ljubil sladkarije, jih je vedno in povsod delil ... Prijateljem in znancem pa ostaja v spominu po svoji dobri volji in humorju, ki sta ga spremljala na vseh planinskih poteh.

Planinski prijatelji so se zelo spoštljivo in s toplo besedo poslovili od njega, na občnem zboru pa se mu je predsednica Brigita tako poklonila: »Pogrešamo ga in ga bomo zelo pogrešali ..., pogrešali bomo njegovo pripravljenost za urejanje naših pohodnih in planinskih poti, pogrešali njegovo skrb za urejenost poti pri slapu Skalca, pogrešali njegovo vedrino, duhovitost ..., pogrešali njegovo veselje do življenja, njegov optimizem in neizčrpno energijo ...« Rogisti pa so ga pod vodstvom vodnice Mojce pospremili s Slomškovo melodijo »k Očetu domov«. Vsem planincem iz srca hvala za tako prisrčno slovo.

Vsi naši trije prijatelji so bili tudi nosilci priznanj Občine Hoče-Slivnica, vsak za svoje razdajanje v življenju kraja. Počivajte v miru pri svojem Stvarniku, v katerega ste v življenju tako trdno verovali. Hvala vam za vse, dragi prijatelji.

➡ Majda Strašek Januš

📷 Iz osebne arhiva Olge Štekar; Majda Strašek Januš

OBČINA
HOČE-SLIVNICA

občina z vizijo

ŽUPANOVA ČAJANKA OB DNEVU ŽENA

NEDELJA 8. 3. 2020 OB 17.00 URI
V KULTURNEM DOMU HOČE

Vljudno vabljeni,

da občani in občanke skupaj obeležimo simboliko dneva žena.

*Presenečenje večera bo **zasl. red. univ. prof. mag. Oto Vrhovnik**,
vrhunski saksofonist, ki nas bo z melodijo prepričal, da je glasba
moč, strast, romantika, sreča, veselje, ljubezen, spoštovanje ...*

Kultura in druženje bosta polepšala ženski praznični večer.

P.s.: S seboj lahko pripeljete svoje moške.

Vljudno vabljeni!

